

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXII П'ЯТНИЦЯ, 9 ГРУДНЯ 2005 РОКУ ЧИСЛО 49 VOL. CXII FRIDAY, DECEMBER 9, 2005 No. 49

Плян Дж. Буша для перемоги в Іраку

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 30 листопада, два з половиною роки після повалення режиму Садама Гусейна військами коаліції під керівництвом США, Президент Джордж Буш виступив в Академії Військово-морських сил в Анаполісі, штат Меріленд, де говорив про стратегію Вашінґтону в Іраку. Він підкреслив зростання ролі іракських збройних сил і поліції в боротьбі з повстанцями та зазначив, що кількість іракців, котрі підтримують демократичний лад, тепер більша, ніж кількість терористів.

Президент розповів про стратегію дій в Іраку та заявив, що США ніколи не зійдуть з обраного шляху і будуть домагатися повної перемоги над терористами. Він окреслив свою стратегію, що складається з трьох частин: політичної, відповідно до якої США надають допомогу Іракові в розвитку демократичних інституцій; стратегії в галузі безпеки – американські сили допомагають іракцям ліквідувати терористів і взяти на себе основну ролю у підтриманні порядку в країні; і економічної – Америка сприяє розвиткові економіки Іраку.

Президент наголосив, що іракські сили домоглися великих успіхів за останній рік і поступово завойовують довіру своїх співвітчизників. Оскільки боєздатність іракських сил зростає, американські війська отримають можливість повернутися додому, однак вони будуть залишатися в Іраку стільки, скільки буде треба. Передчасне виведення військ, сказав Дж. Буш, тільки надихне терористів, а також дасть світові відчути, що Америка слабка і ненадійна.

Перед призначеними на 15 грудня парляментськими виборами численність американських військ в Іраку було збільшено з 138 до 160 тисяч. Раніше Пентаґон заявив, що після виборів контингент буде зменшено до 138 тисяч осіб.

Оглядачі уважають, що Дж Буш пробує переконати американців у тому, що Білий Дім має

(Закінчення на стор. 15)

Зустрічі, які стануть визначальними для України

Европейський союз вирішив надати Україні статус країни з ринковою економікою

Зліва: Президент Грузії Михайло Саакашвілі, Президент України Віктор Ющенко, Президент Литовської Республіки Валдас Адамкус, Президент Республіки Молдова Володимир Воронін на засіданні форуму „Співтовариство демократичного вибору" в Києві 2 грудня. Фото УНІАН

КИЇВ. – Дев'ята зустріч „Україна-ЕС" відбулася 1 грудня під головуванням прем'єр-міністра Великобританії Тоні Блейра. Зустріч відкрив Президент України Віктор Ющенко. Обговорено виконання Пляну дій „ЕС – Україна", підписаного сторонами 21 лютого 2005 року, розвиток взаємин між Україною і ЕС, а також кроки у напрямку европейської інтеґрації, стан і перспективи двосторонньої співпраці в таких першочергових галузях, як безпека і торговельно-економічна співпраця. У висліді зустрічі прийнято спільну заяву провідників Европейського союзу та України, в якій сторони засвідчили свою оцінку співпраці між Україною та ЕС. Після закінчення пленарного засідання відбулася зустріч Президента України, британського прем'єра, а також голови Еврокомісії Жозе Мануеля Барозу і Генерального секретаря Ради ЕС, верховного представника з питань зовнішньої політики і політики безпеки Гав'єра Солани. У цій зустрічі брали участь прем'єр-міністер України Юрій Єхануров та міністер закордонних справ Борис Тарасюк. Того ж дня голова Европейської комісії Жозе Барозу заявив, що Европейський союз вирішив надати Україні

(Закінчення на стор. 15)

Микола Мельниченко повернувся в Україну. Чого можна чекати?

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 30 листопада в Україну, після п'ятирічного перебування в США, повернувся Микола Мельниченко, і на перші сторінки українських газет знову, вже вкотре, вихлюпнулася скандальна історія з цим колишнім майором і його таємно зробленими записами розмов – дуже нефайних як за змістом, так і за формою! – Президента Леоніда Кучми з багатьма чільними особами української політики. З тих записів випливала досить пряма причетність Л. Кучми до вбивства журналіста Георгія Ґонґадзе. Разом з М. Мельниченком прилетів і колишній депутат Верховної Ради Олександер Єльяшкевич – обидва мали в Америці політичний притулок як громадяни України, яким тодішній владний режим погрожував розправою.

Їхній шлях до Києва чомусь пролягав через московське летовище Шереметьєво. Можливо, тому, щоб негайно, зійшовши з літака, покивати пальцем на адресу України, де, мовляв, все ще існує загроза життю обидвох прибульців, і вони їдуть, не діставши від Києва офіційних ґарантій безпеки.

Проте й у коротенькій прес-конференції в Шереметьєво М. Мельниченко сказав щось таке, що може здійняти в українській політиці руйнівне „цунамі" вже напівзабутих і напівприспаних, але також і нових протистоянь. Зокрема бомбою, яка довго потиху шипіла, але врешті може вибухнути, сприймаються ці його слова: „Сьогодні в керівництві країни – я не маю на увазі Президента Ющенка – є люди, в яких руки в

(Закінчення на стор. 15)

Померла Текля Мороз

Екзекутивний Комітет УНСоюзу з глибоким смутком повідомляє, що 6 грудня 2005 року, на 78-му році життя, відійшла у Вічність довголітня активістка Українського Народного Союзу, Почесний член Головного уряду УНСоюзу Текля Мороз.

Св. п. Текля Мороз

Вона народилася 22 квітня 1927 року в Ряшеві, у Польщі. В 1968 році Текля Мороз була вибрана головою 465-го Відділу УНСоюзу в Монреалі і також головою Монреальської Округи УНСоюзу, і на цих посадах залишалася аж до її смерти. Вона була членом Головного уряду нашої установи від 1974 року до 2002 року, а після була обрана Почесним членом цього уряду.

Текля Мороз була взірцем відданости громадській справі, взірцем найщирішого служіння Україні, Церкві і нашій організації. Вона була одним з найактивніших організаторів союзового життя.

Її чоловік Йосип відійшов у Вічність декілька років тому, а тепер її діти Богдан і Галина з родинами зазнали нової тяжкої втрати, в чому УНСоюзова родина щиро їм співчуває.

Вічна Їй пам'ять!

Екзекутивний Комітет УНСоюзу

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

В. Ющенко не братиме участи у парляментських виборах

КИЇВ. – Президент Віктор Ющенко 7 грудня сказав, що не буде брати участи у наступних парламентських виборах і хоче бути над партійною політикою. Раніше партія Народний Союз „Наша Україна" заявила, що пропонує на вибори список, в якому В. Ющенко мав би бути на першому місці, але Президент сказав, що з огляду на принципи демократії він не може бути представником якоїсь одної партії. Пропозицію партії Народний Союз „Наша Україна" Президент В. Ющенко назвав жестом, за який він може подякувати, але пропозицію відхилить.

Остання шана С. Сенчукові

ЛЬВІВ. – 3 грудня львів'яни проводжали в останню путь колишнього губернатора Львівщини Степана Сенчука, якого вбили у вівторок, 29 листопада, поблизу селища Брюховичі. На прощання з покійним до палацу Потоцьких прийшло все керівництво Львівщини. Прибув до міста й колишній голова Верховної Ради, народний депутат України Іван Плющ. Поховали С Сенчука неподалік Меморіялу воїнам УГА на Личаківському цвинтарі. Туди прийшло близько півтисячі осіб – рідні та близькі, представники „ЕкоЛану" та ЛОДА, міськради та колишній голова Верховної Ради Іван Плющ. С. Сенчук – колишній голова Львівської обласної державної адміністрації та облради, голова спостережної ради корпорації „ЕкоЛан". Вбивство С.Сенчука розцінюють як виклик, кинутий новій владі , а також місцевим підприємцям напередодні виборів. У 2003 році, коли перед львівськими нашоукраїнцями постала проблема коштів на виборчу кампанію, допоміг саме С.Сенчук. Саме тоді проти нього почали порушувати кримінальні справи, про які говорять і досі. Та обставина, що їх порушили після того, як він почав допомагати „Нашій Україні", свідчить про замовний характер вбивства. Завдання недоброзичливців, які поливали С. Сенчука брудом, було зрозумілим – позбавити „Нашу Україну" фінансової підтримки. С. Сенчук був однією з ключових осіб, які реально вплинули на перебіг виборчої кампанії Віктора Ющенка на Львівщині. 2 грудня начальник УМВС у Львівській області Віталій Максимов повідомив, що знайдено авто убивць за сім кілометрів від місця злочину. Він не повідомив подробиці, посилаючись на таємницю слідства. Коментуючи версії убивства, він сказав, що прокуратура звертає увагу на комерційну діяльність С. Сенчука, але не відкидають політичні мотиви. С. Сенчук обіймав посаду голови Львівської обласної адміністрації в 1999-2001 роках.

Ю. Тимошенко розпочала кампанію зі Львова

ЛЬВІВ. – 4 грудня у Львові перебувала провідник партії „Батьківщина" Юлія Тимошенко. На віче з її участю зібралося більше 10 тисяч мешканців Львова та з інших західних областей. Візитою до Львова Ю. Тимошенко розпочала передвиборчі поїздки по регіонах України. У Львові вона ще раз сказала, що бльок її імені піде на вибори окремо, арґументуючи цю думку результатами соціологічних досліджень. Ю. Тимошенко переконана, що якщо Народний Союз „Наша Україна" та Бльок Ю. Тимошенко підуть на вибори двома колонами та не будуть воювати між собою, вони отримають більшу кількість голосів і зможуть протистояти команді Віктора Януковича. Таким чином Ю. Тимошенко не виправдала сподівань львівського губернатора Петра Олійника, який водночас є провідником обласної організації „Наша Україна". Ю. Тимошенко багато говорила про свою підтримку Президента В. Ющенка та про ворожість його оточення до неї як до, так і під час прем'єрства. Вона вважає, що люди, близькі до В. Ющенка, користуються старими корупційними схемами та йдуть на неприпустимі компроміси з угрупуваннями, близькими до Л. Кучми та В. Януковича. Те, що Віктор Ющенко може піти на чолі партійного списку НСНУ, Юлія Тимошенко охарактеризувала як хибний крок. Вона знову ж таки вважає, що до цього Президента підштовхнує оточення. І знову ж таки сподівається, що за власним рішенням Віктор Ющенко відмовиться від першого місця у списку.

Україна – член ще однієї міжнародної організації

ВАШІНҐТОН. – На 10-му засіданні Ради міністрів оборони країн Південно-Східної Европи, що відбулася у Вашінґтоні 5-6 грудня, Україна стала членом цієї організації. Про це заявив представник Пентагону Браєн Вайтман. „Історичною подією саме на цій конференції стало те, що Україна прийнята як повноправний член Ради", – сказав він і відзначив, що під час конференції будуть обговорені питання охорони кордонів, миротворчих місій, майбутніх реґіональних військових навчань, а також боротьби з тероризмом. Б. Вайтман нагадав, що десять років тому саме США сприяли створенню й розвитку Ради міністрів оборони країн Південно-Східньої Европи. „Це робилося для поширення стабільности в реґіоні, а також для розширення реґіональної співпраці у сфері безпеки", – додав Б. Вайтман. Тепер до Ради входять Італія, Греція, Туреччина, Албанія, Болгарія, Румунія, Македонія, Словенія і Хорватія. Молдова й Україна у попередні роки були присутні на зустрічах Ради як спостерігачі. Цього року Молдова збереже статус спостерігача. Як спеціяльні гості на зустріч запрошені Боснія і Герцеговина, а також Сербія і Чорногорія.

Увічнення пам'яті Дж. Мейса

КИЇВ. – Президент України Віктор Ющенко підписав розпорядження про увічнення пам'яті відомого громадського діяча, визначного дослідника Голодомору 1932–1933 років в Україні Джеймса Мейса, враховуючи його видатний внесок в дослідження цих трагічних подій, донесення правди про Голодомор до світової спільноти. Як ідеться у розпорядженні від 2 грудня, Кабінетові Міністрів України доручено разом з Київською міською державною адміністрацією забезпечити вирішення в установленому порядку питань щодо: проєктування та спорудження пам'ятника Дж.Мейсові до 18 лютого 2007 року – 55-ої річниці від дня його народження, врахувавши думку родичів; присвоєння окремим навчальним закладам, науково-дослідним установам імені Джеймса Мейса, встановлення меморіяльної дошки на будинку у місті Києві, в якому жив Дж. Мейс. Міністерствам освіти і науки України та оборони України доручено забезпечити проведення в навчальних закладах, військових частинах тематичних заходів для популяризації подвижницької діяльности Дж. Мейса, його внеску у дослідження Голодомору в Україні. Крім того, Міністерство культури і туризму України має вивчити питання створення документального телефільму про життя і діяльність Дж. Мейса. А державному комітетові телебачення і радіомовлення України належить організувати серію радіо- та телепрограм про життя і діяльність Дж. Мейса, його внесок у дослідження Голодомору в Україні.

В. Ющенко звільнив посла в Росії

КИЇВ. – Президент Віктор Ющенко звільнив Миколу Білоблоцького з посади надзвичайного і повноважного посла України в Російській Федерації. М. Білоблоцький був призначений послом в Росії указом президента Леоніда Кучми у грудні 1999 року. До того з 25 листопада 1998 року по 22 листопада 1999 рік був головою Адміністрації Президента.

ПСПУ намагається створити союз України і Росії

КИЇВ. – Прогресивна соціялістична партія України і партія „Російсько-український союз" утворили Бльок Наталії Вітренко „Народна опозиція". Таке рішення було ухвалено на XVI позачерговому з'їзді ПСПУ у Києві 4 грудня. Як зазначила на з'їзді провідник ПСПУ Н. Вітренко, партії вирішили створити бльок, оскільки у них повністю збігаються „геополітичні цінності", які полягають у необхідності створення союзу України і Росії. Крім цього, були обрані делеґати на міжпартійний з'їзд. За даними Мін'юсту, партія „Російсько-український союз (Русь)" зареєстрована 30 вересня 1998 року, її очолює Іван Симоненко. ПСПУ на виборах до Верховної Ради 1998 набрала 4.04 відсотка голосів (7 результат), що дозволило отримати 14 мандатів. На виборах 2002 року ПСПУ не змогла подолати виборчого бар'єру – 3.22 відсотка (7-ий результат).

Відбувся Всеукраїнський форум інвалідів

ПОЛТАВА. – Термінова професійна реабілітація, збільшення дотацій на створення робочих місць і сприяння освіті – такі головні вимоги висунули до Президента та Верховної Ради інваліди. Вони зібралися 2 грудня на свій загальнонаціональний форум у Полтаві, напередодні Дня людей з обмеженими можливостями. З року в рік вони намагаються привернути увагу до своїх проблем. Тільки шестеро зі 100 українських інвалідів мають працю. Харків'янин Валерій Болотов, ліквідатор аварії на ЧАЕС, втратив ногу. Каже, найжахливіше у житті – почуватися неповноцінним. Він хоче і може сам заробляти на життя, однак інваліда на працю не беруть. В Україні нині 5 відсотків населення – люди з обмеженими можливостями. Та державні програми їхнього соціяльного захисту фінансуються здебільшого на папері. Причина – брак грошей. У зверненні, ухваленому на загальнонаціональному форумі, інваліди вимагають від Президента та Верховної Ради термінової допомоги у працевлаштуванні. Інваліди сподіваються, що нова влада їх почує, адже про державу найкраще говорить те, як вона піклується про знедолених. І не лише напередодні Дня інваліда.

На посаду головного редактора львівської газети „Ратуша" повернули її старого керівника

ЛЬВІВ. – 1 грудня міська рада Львова затвердила новим головним редактором газети „Ратуша" Миколу Савельєва, який став керівником цієї газети вдруге. В.о. міського голови Зеновій Сірик, представляючи депутатам М. Савельєва, зазначив, що „треба відновити історичну справедливість і затвердити його головним редактором". Деякі депутати також підтримали цю кандидатуру бо вважають, що „на посаді в.о. головного редактора „Ратуші" М. Савельєв відстоював демократичні позиції як журналіст і протистояв колишньому посадникові Любомирові Буняку, а також забезпечував усім депутатам рівний доступ до цього видання".

В. Ющенко створить в Україні суд присяжних

КИЇВ. – Президент В. Ющенко наголошує на необхідності проведення в Україні судової реформи в 2006 році. „Без незалежного і справедливого суду неможлива демократична ринкова держава. Тому 2006 року має розпочатися судова реформа", – сказав він 3 грудня в радіозверненні до нації. „Мусимо визнати – правосуддя не стало доступним для переважної більшости громадян. Практично відсутня безплатна правова допомога. Майже половина судових рішень сьогодні не виконується", – констатував В. Ющенко. На його думку, судова реформа має складатися з декількох кроків. „Необхідно серйозно підняти статус суддів, забезпечити кадрове оновлення суддівського корпусу", – сказав В. Ющенко і зазначив, що буде запроваджено конкурсний відкритий відбір на посади суддів.Він також пообіцяв суттєво підвищити заробітну плату правникам. „У середньому платню судді місцевого суду буде збільшено з тисячі до чотирьох тисяч гривень", – сказав Президент. Це відкриє дорогу для залучення до суддівської праці фахових адвокатів і сприятиме зниженню корупції в судах. В. Ющенко доручив уряду підготувати і внести до Верховної Ради зміни до закону „Про статус суддів" у частині визначення розміру платні, а також передбачити у бюджеті на 2006 рік кошти на вирішення житлових проблем суддів. Президент також висловив віру в те, що „за кілька років ми прийдемо до створення суду присяжних, які братимуть участь у розгляді резонансних для суспільства справ".

За повідомленнями інформаційних агентств

Вибори-2006: Партія реґіонів набуває підтримки населення

Президент України Віктор Ющенко 2 грудня на форумі „Співтовариство демократичного вибору“ в Києві.

Провідник Партії реґіонів Віктор Янукович 3 грудня після завершення роботи VIII позачергового з'їзду партії в Києві.

Провідник партії „Батьківщина" Юлія Тимошенко 4 грудня під час робочої поїздки до Львова.

КИЇВ. – На прес-конференції 5 грудня керівник фірми „Юкрейніан соціолоджі сервіс" Олександер Вишняк представив результати соціологічного опитування, проведеного спільно з фондом „Демократичні ініціятиви".

За останні два місяці підтримка Партії реґіонів зросла більш ніж на 8 відс. „Партія реґіонів поглинає весь біло-блакитний електорат, змітаючи на цьому шляху всіх", – сказав О. Вишняк, додавши, що саме через це зменшується підтримка Прогресивної соціялістичної партії України. І хоча сумарна підтримка НСНУ і БЮТ покищо переважає позицію Партії реґіонів, однак розрив постійно зменшується.

На сьогодні Партія реґіонів має реальні шанси отримати 160-165 мандатів у парляменті нового скликання; НСНУ – 90-95 мандатів; БЮТ – 85-90; КПУ – 30-35; СПУ – 30-35; Народний бльок Литвина – 26-30.

Опитування свідчить, що якби вибори до Верховної Ради відбулись найближчої неділі, то тривідсотковий бар'єр подолали б 6 партій та бльоків. Партія реґіонів України набрала б 27.8 відс. голосів виборців; „Народний Союз Наша Україна" – 15.7 відс.; Бльок Юлії Тимошенко – 14.7 відс.; Комуністична партія України – 6.1 відс.; Соціялістична партія України – 5.9 відс.; Народний бльок Литвина – 5.5 відс. Загальноукраїнське опитування проводилось 17-29 листопада. Методом інтерв'ю опитано 2 тис. осіб.

Текст і фото УНІАН

Після пожежі каплицю УГКЦ в Києві буде відбудовано

КИЇВ. – Каплицю на площі Патріяршого собору Воскресіння Христового Української Греко-Католицької Церкви у Києві, яку 19 листопада було знищено пожежею, відбудують. 22 листопада одразу після свого повернення до Києва з душпастирської поїздки до Румунії Верховний Архиєпископ Києво-Галицький Любомир прийшов оглянути територію, де сталася пожежа. Прикро і боляче було йому дивитися на місце, де стояла тимчасова капличка, адже після освячення у 2004 році в її стінах щоденно відбувалося молитовне життя монахів, які нею опікувалися, та мирян, які знайшли тут місце для плекання своєї духовности. „Та людина, чи, можливо, група людей, які це зробили, мабуть, не вірять в Господа Бога, і тому не вміють шанувати святих речей. Шкода тих, хто здійснив цей злочин, і тому за них ми молимося, але й шкода тих вірних, які використовували цю споруду для своїх молитов", – сказав Верховний Архиєпископ УГКЦ. Люди одразу відчули потребу існування каплиці і вже зголосилося декілька осіб, які бажали б не тільки знову побачити капличку, а матеріяльно чи фізично долучитися до її відбудови. Тому тільки-но відступить зимовий холод, розпочнеться будівництво нової каплиці. „Ми щиро вдячні всім, хто розуміє потребу такого місця молитви, та тим, хто висловив свою готовність допомогти", – сказав Глава УГКЦ. До часу завершення будівництва нової каплиці Богослужіння проходитимуть у вагончику, пристосованому для відправ.

РІСУ

Кондоліза Райс відвідала Київ

КИЇВ. – Секретар Державного департаменту США Кондоліза Райс 7 грудня відвідала Київ і зустрілася з Президентом України Віктором Ющенком. Сторони обговорили надання з боку США Україні статусу країни з ринковою економікою, вступ України до Світової організації торгівлі, сприяння з боку США інтеграції України в Европейський союз і НАТО. В. Ющенко і К. Райс обмінялися думками щодо актуальних питань реґіонального співробітництва та міжнародної політики, а також про шляхи зміцнення стратегічного партнерства між Україною та США в нових політичних умовах.

На початку зустрічі голова держави запевнив, що високо цінує рівень стратегічного співробітництва між Україною і США і задоволений просуванням у взаєминах двох держав, досягнутим цього року. В. Ющенко також подякував К. Райс за сприяння в скасуванні Сенатом США поправки Джексона-Веніка щодо України. Зі свого боку, К. Райс заявила, що сподівається на подальший розвиток співробітництва двох країн. В зустрічі брали участь міністер закордонних справ України Борис Тарасюк, секретар РНБОУ Анатолій Кінах, голова Секретаріяту Президента Олег Рибачук, Надзвичайний і Повноважний Посол США в Україні Джон Гербст.

Раніше того ж дня К. Райс зустрілася з прем'єр-міністром України Юрієм Єхануровим, з яким вони обговорили останні події в економічному і політичному житті України. К. Райс позитивно оцінила рівень нинішніх взаємин між Україною і США. „Я думаю, що ми зав'язали з Україною дуже гарні двосторонні взаємини. Ми добре з вами працюємо, але ще у нас лишається дуже багато праці", – сказала К. Райс. Говорячи про економічний розвиток України, Ю. Єхануров зазначив, що за останні місяці, починаючи з вересня, Кабінетові міністрів удалося стабілізувати економічну ситуацію в країні після неґативної динаміки за 8 місяців і в серпні зокрема. Також під час візити до Києва К. Райс зустрілася з професорсько-викладацьким складом і студентами Київського національного університету ім. Тараса Шевченка.

До цього К. Райс – у межах своєї поїздки країнами Европи – провела переговори з керівництвом Німеччини та Румунії, де підписала договір, що дозволяє США перевести в цю країну кілька військових баз. З Києва К. Райс вирушить до Бельгії. У Брюселі вона візьме участь у зустрічі НАТО на міністерському рівні, а також проведе низку двосторонніх зустрічей з европейськими колеґами.

УНІАН

Скандал довкола повноваження Святослава Піскуна

КИЇВ. – У справі „Святослав Піскун проти Президента України В. Ющенка" 6 грудня Апеляційний суд Києва призупинив негайне виконання постанови Шевченківського районного суду від 18 листопада відновити повноваження Святослава Піскуна на посаді Генерального прокурора.

Апеляційний суд ухвалив таке рішення за скаргою міністра юстиції Сергія Головатого, який представляв інтереси Президента. Президент В. Ющенко вважає, що рішення Шевченківського і Печерського судів, які поновили С. Піскуна на посаді Генерального прокурора, межують з судовою некоректністю. На думку Президента, цей правовий конфлікт принижує у міжнародному сприйнятті конституційний лад України, і має бути негайно вирішений.

С. Головатий заявив про наявність усіх підстав для порушення кримінальної справи проти С. Піскуна за самовільне присвоєння владних повноважень і звання службової особи.

Перший раз С. Піскуна було призначено Генеральним прокурором 4 липня 2002 року. 2003 року його звільнив Президент Л. Кучма. Але 10 грудня 2004 року С. Піскуна поновили на посаді на підставі рішення Печерського суду Києва, який визнав його звільнення незаконним.

Через 10 місяців,14 жовтня 2005 року новий президент, В. Ющенко, також звільнив С.Піскуна відповідно до пункту Конституції, що звучить так: Президент „призначає за згодою Верховної Ради України на посаду Генерального прокурора України і звільняє його від посади". С. Піскун оскаржив своє звільнення з посади Генерального прокурора, і суд 18 листопада визнав незаконним звільнення С. Піскуна Президентом В. Ющенком. 21 листопада міністер юстиції С. Головатий оскаржив рішення Шевченківського районного суду, і 6 грудня С. Піскун кілька разів намагався ввійти в Генпрокуратуру на працю, але його не пустили до приміщення. Посаду Генпрокурора тепер обіймає Олександер Медведько, якого призначено на цю посаду указом Президента України від 4 листопада 2005 року.

ЗМІ

АМЕРИКА І СВІТ

Рівень безпеки усе ще недостатній

ВАШІНҐТОН. – У США колишні члени незалежної комісії з розслідування обставин терактів 11 вересня 2001року вважають, що в країні й досі відсутній необхідний рівень безпеки, чотири роки після вищезгаданих терактів. Країна залишається вкрай уразливою на терористичні напади, включно з хемічною, біологічною та ядерною зброєю. Голова комісії, колишній губернатор штату Ню-Джерзі Томас Кейн підкреслив, що в той час, як терористи вивчають ситуацію та пристосовуються, наш уряд надто повільно посувається вперед, а виділені кошти, витрачаються неефективно. Досі не організована – на необхідному рівні – перевірка авіопасажирів. У великих містах поліція та пожежники не забезпечені необхідним радіозв'язком на випадок кризи.

Продовжуються теракції в Ізраїлі

ЄРУСАЛИМ. – Вибух 5 грудня в ізраїльському місті Натанія забрав життя п'ятьох осіб, не менш як 40 дістали поранення. За словами представника служби допомоги в надзвичайних ситуаціях ЗАКА, четверо загинули на місці вибуху, який пролунав біля входу до торговельного центру, п'ятий помер від одержаних поранень у лікарні. Вибуховий пристрій привів у дію палестинський бойовик-смертник. Здійснена теракція стала помстою за ліквідацію Ізраїлем кількох польових командирів палестинського угруповання „Сарая Аль-Кудс" /„Роти Єрусалиму"/, яке є військовим крилом організації „Ісламський джигад". Про це заявив того ж дня у місті Ґаза представник палестинських радикалів, який назвав імена шістьох знищених провідників. Таким чином, він офіційно визнав причетність свого угруповання до теракту.

Н. Назарбаєв святкує перемогу на виборах

АЛМАТИ, Казахстан. – У Казахстані 4 грудня відбулися президентські вибори. Офіційні представники виборчої комісії повідомляють, що за Нурсултана Назарбаєва проголосувало 90 відсотків виборців, тоді як його найближчий суперник, провідник опозиційного бльоку „За справедливий Казахстан" Жармахан Туякбай набрав лише 6.5 відсотка голосів. Центвиборчком держави заявляє, що серйозних порушень на виборах не завважено. Одначе міжнародні спостерігачі заявили, що президентські вибори в Казахстані відбулися з порушеннями, зокрема було виявлено незаконне вкидання бюлетенів. Спостерігачі від ОБСЕ кажуть, що вони помітили певні покращення, однак недоліки виборчого процесу обмежили можливість конкуренції між кандидатами. Президентські вибори в Казахстані не відповідали міжнародним стандартам, – вважають представники ОБСЕ. У їх заяві, говориться про обмеження в ході передвиборної кампанії і підтасування при підрахунку голосів. Промовляючи до тисяч своїх прихильників, Н. Назарбаєв сказав, що його найбільшим досягненням став розвиток більш відкритої політичної культури в Казахстані.

А. Шарон створює центристську коаліцію

ЄРУСАЛИМ. – Ізраїль зробить усе можливе, щоб не дозволити Іранові заволодіти ядерною зброєю, заявив ізраїльський прем'єр-міністер Аріел Шарон. Ядерна програма Ірану є загрозою для цілого близькосхідного реґіону. А. Шарон також знову наголосив на своїй рішучості домагатися мирного вреґулювання ізраїльсько-палестинського конфлікту. Раніше ветеран ізраїльської політики Шимон Перез заявив, що пов'язує саме з А. Шароном надії на продовження мирного діялогу. Ш. Перез оголосив про свій відхід з Партії праці і про вступ у нову Центристську коаліцію, яку створює А. Шарон. У березні в Ізраїлі відбудуться позачергові парляментські вибори.

ООН оприлюднила звіт про тортури в Китаї

НЮ-ЙОРК. – Представник ООН у справах боротьби з тортурами 2 грудня звинуватив китайські органи влади у намаганнях перешкодити його праці упродовж 12-денного перебування в Китаї. Оприлюднюючи свій звіт, Манфред Новак сказав, що в міських реґіонах Китаю застосування тортур зменшується, але воно залишається дуже поширеним у сільських районах країни. Тортури, сказав він, залишаються поширеними в Китаї, хоча у містах їх застосовують менше. М. Новак висловив стурбованість психологічним катуванням, особливо в таборах примусової праці, які, за його словами, мають на меті змінити особистість в'язнів. Він застеріг, що до того, як у Китаї буде дозволена судова реформа і незалежне судочинство, тортури в тій країні контролювати буде неможливо. Він також критикував працівників служби безпеки за стеження за ним та членами його групи, сказавши, що аґенти спецслужб залякували в'язнів та їхніх родичів, які могли бути жертвами катувань, а також не допускали їх на зустрічі з представниками ООН. Але сам факт, що групі дозволили відвідати китайські в'язниці – після десяти років безуспішних спроб, свідчить, що керівники країни, принаймні, готові визнавати існування проблеми.

Сенат перевіряє дані про замовні статті в Іраку

ВАШІНҐТОН. – 1 грудня Сенат покликав офіційні чинники Пентаґону позвітувати при закритих дверях про нібито замовні проамериканські статті в іракській пресі. Речник Білого Дому Скот МакЛелан також висловив стурбування з цього приводу. Про можливе втручання американських військових у працю іракських засобів масової інформації написала газета „Лос-Анджелес Таймс". 30 листопада газета помістила статтю про те, що володіє документами, які підтверджують, що Департамент оборони платив іракським газетам за публікацію замовних статей, написаних американськими військовими. Для цього, щоб приховати свою мниму причетність до цієї справи Департамент оборони США уклав договір з вашінґтонською фірмою публічних взаємин „Лінкольн ґруп", яка перекладала статті арабською мовою й домовлялася про їхнє розміщення. „Важко пов'язати зусилля військових з розповсюдженням оплаченої американської пропаґанди в іракській пресі з клятвами наших офіційних осіб просувати демократичні принципи й свободу слова в країні, де десятиріччями панували диктатура й корупція", – пише „Лос-Анджелес Таймс".

Британія леґалізувала одностатеві шлюби

ЛОНДОН. – 5 грудня вступають в дію зміни до британського закону, який відтепер дозволить гомосексульним парам одружуватися. Зареєстровані одностатеві стосунки матимуть такий же юридичний статус, як і традиційні шлюби. Британія леґалізувала одностатеві шлюби вслід за Голяндією, Бельгією, Еспанією та Канадою. Одностатеві шлюби в Британії будуть леґалізовані, хоча офіційно це називатиметься „громадянським шлюбом". З 5 грудня гомосексульні пари офіційно зможуть подавати заяву про намір оформити стосунки і за два тижні зможуть реєструвати шлюб під час спеціяльної церемонії. Вони матимуть такі ж самі права, що і гетеросексуальні подружжя при розлученні та при виході на пенсію. Проти такого нововведення виступили майже всі основні церкви, окрім однієї з єврейських громад, Ліберального юдаїзму. Але попри всі суперечності, гомосексуальні пари збираються одружуватися. Перші одностатеві весілля відбудуться 19 грудня у Північній Ірляндії, 20 грудня – у Шотляндії, а 21 грудня – в Англії та Велсі.

Кіотський протокол передбачає зменшення викидів парникових газів

МОНРЕАЛЬ. – На конференції ООН з питання кліматичних змін, яка відбувалася у Монреалі, ухвалено ключові рішення, які нададуть сили законові системі зменшення парникових викидів, передбачених Кіотським протоколом. Серед питань, які розглянено 30 листопада, – система купівлі і продаж квот на викиди парникових ґазів, що є важливим знаряддям для багатьох країн, які перебувають далеко від визначених Кіотським протоколом нормативів, а також процедура покарання тих, хто не виконуватиме власних зобов'язань. Саме з приводу цього питання Савдійська Арабія погрожує змусити інших розпочати нові переговори, завершення яких потребуватиме кількох років. Провідники Евросоюзу кажуть, що це матиме катастрофічні наслідки і зашкодить функціонуванню системи, передбаченої Кіотським протоколом. Однак, як виглядає, така пропозиція савдійців не має поважної підтримки.

Японцям не до вподоби заява К. Анана

ТОКІО. – Уряд Японії 1 грудня висловив незадоволення у зв'язку зі заявою генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй Кофі Анана, який закликав Токіо не пов'язувати питання про його великий внесок до бюджету цієї організації зі спробами отримати місце постійного члена Ради Безпеки. „Ми не розглядаємо це в безпосередній ув'язці, – заявив Генеральний секретар кабінету Сіндзо Абе. – Однак наш народ, як мені здається, не розуміє, чому ми не є членом Ради Безпеки, якщо платимо до ООН такі великі гроші", – додав він.

Кава стимулює активність ділянки головного мозку

ІНСБРУК, Австрія. – Учені Інсбрукського медичного університету встановили, що 100 міліграмів кофеїни – доза, яка дорівнює двом чашкам кави – стимулюють активність ділянки головного мозку, відповідальної за короткочасну пам'ять. Під час дослідження, що проводилося під керівництвом д-ра Флоріяна Копелстатера, 15 добровольців-чоловіків, які протягом двох діб не їли, не курили і не пили каву, отримували в різний час кофеїну, розчинену у воді, або звичайну воду. Потім вони проходили функціональну магнетно-резонансну томографію і перевірки на пам'ять і кмітливість. Унаслідок обстеження на магнетно-резонансному томографі з'ясувалося, що під впливом кофеїни у них підвищується активність у лобній ділянці кори головного мозку – зони, відповідальної за короткочасну пам'ять та інтелект. У чоловіків, які пили чисту воду, змін активности головного мозку не спостерігалося. Як наголошують організатори дослідження, їхній експеримент уперше засвідчив безпосередній вплив кофеїну на функції пам'яті й інтелект. Раніше загальне підвищення працездатности під впливом кофеїни пояснювалося здатністю цієї речовини стимулювати увагу.

Дейвид Камерон – провідник Консервативної партії Британії

ЛОНДОН. – Консервативна партія Британії, яка перебуває в опозиції, 7 грудня оголосила про висліди виборів провідника партії. Новим провідником став 39-річний Дейвид Камерон, який не має досвіду перебування на міністерських посадах. За словами представників Консервативної партії, Д. Камерон набрав удвічі більше голосів, аніж його суперник Дейвид Дейвіс. Промовляючи після виборів, Д. Камерон пообіцяв розробити сучасну ідеологію консерватизму.

За матеріялами ЗМІ

Випробувані і підтверджені часом „Дороговкази у майбутнє"

Визначній праці д-ра Б. Гаврилишина - 25 років

Сергій Грабовський

Спершу – три цитати з пізньорадянської доби.

„...'Римський клюб' (*Club of Rome.* – **Ред.**) – міжнародна неурядова організація. Заснована 1968 року в Римі з ініціятиви італійського громадського діяча Авреліо Печчеї... Головна форма діяльности – організація великомасштабних наукових досліджень, перш за все в галузі економіки. Результати досліджень публікуються у вигляді так званих доповідей Римському клюбові. В основному діяльність 'Римського клюбу" є спробою оцінити перспективи розвитку всього людства з позицій сучасної буржуазної ідеології". (*Українська радянська енциклопедія, Т. 9., Київ, 1983*).

„...За політичною спрямованістю діяльність 'Римського клюбу" в цілому є ліберально-буржуазним реформізмом. Більшість економічних, екологічних, політичних проблем розв'язуються шляхом еклектичного поєднання концепцій неомальтузіянства, неокейнсіянства, технологічних теорій тощо. Вчені-марксисти, віддаючи належне цінності фактичних даних, зібраних у доповідях 'Римського клюбу", критикують його діяльність за слабкість методологічних позицій, за апологетичний щодо сучасного капіталізму характер". (*Філософський словник, Київ, 1986*).

„... 'Римський клюб' – це організація, головним завданням якої виступають ідеологічні диверсії проти СССР, і особливо на цьому полі відзначився відомий український буржуазний націоналіст професор Богдан Гаврилишин". (*Конспект лекцій з наукового комунізму, Київський університет, 1982*).

Як бачимо, словосполучення 'Римський клюб' у пізньорадянські часи для молодих українських гуманітаріїв не було порожнім звуком.

Певним критерієм фаховости в колі тодішньої гуманітарної інтелігенції стало якраз ставлення до доповідей Римському клубові, підготовлених тими чи іншими знаними західніми дослідниками.

Людина, котра не знала бодай за переказами в критичних статтях змісту цих доповідей, виглядала реакційною і нецікавою у спілкуванні з колегами-науковцями.

Праці 'Римського клюбу' прикладалися до радянських реалій, тим більше, що в Москві вийшли переклади російською мовою кількох доповідей Клюбові. При цьому чи не єдиний текст з-поміж усіх виданих 'Римським клюбом' був підданий надзвичайно суворій критиці: це підготовлена д-ром Богданом Гаврилишиним доповідь, опублікована на Заході у 1980 році.

Якщо його назва – „Дороговкази у майбутнє" – і згадувалася у критичних нападах, то обов'язково з додаванням: „Насправді це дороговкази у минуле, у капіталістичний лад". Підозрілість з боку ідеологів марксизму-ленінізму щодо розвідки Гаврилишина була вмотивована. Як пізніше визнавав він сам, „моя головна мета полягала в пошуку нової методології аналізи ефективности держав, а також у дослідженні досвіду різних суспільств з метою створити нову галузь, яку можна було б назвати 'архітектурою суспільних ладів' для того, щоб у майбутньому, коли Україна стане незалежною, 'дистилювати' досвід різних країн і зформувати для України новий, тільки їй властивий лад".

Проте йдеться не про ідеологічний проєкт, не про утопію, яка б змалювала 'прекрасний новий світ', а про суто наукову працю, що поєднувала три аспекти: аналітику, яка мала пояснити, чому одні суспільства є ефективнішими за інші; рекомендації, яким чином і що саме змінити у соціяльно-економічному житті тієї чи іншої країни для підвищення ефективности функціонування економіки; прогностику, покликану окреслити вірогідність тих чи інших змін у різних країнах і можливі наслідки цих змін.

Як пише сам Богдан Гаврилишин, його життєвий досвід певною мірою вплинув на методологію „Дороговказів у майбутнє".

Певні періоди свого життя автор доповіді 'Римському клюбові' провів у разюче відмінних одна від одної за типом соціяльно-політичного й економічного ладу країнах, відтак назавжди склав собі уявлення про цивілізацію як про систему взаємодоповнюючих-конкуруючих форм і способів організації суспільного буття.

Б. Гаврилишин описує світ не як таку собі чорно-білу скатертину – добре-погане, правильне-неправильне, – а як помережане складними візерунками різнобарв'я способів життя, де може бути чимало „добрих" варіянтів, істотно відмінних між собою, де суспільне зло мотивоване не чиєюсь персональною злою волею, а складними процесами історичного розвитку. Іншими словами, ефективні суспільства, на думку науковця, можуть бути організовані дуже по-різному; здавалося б, елементарна річ, та не зовсім тривіяльна в добу безоглядної ґльобалізації й універсальних рецептів порятунку економіки чи від МВФ, чи від Світового банку, чи від Чикаґської школи.

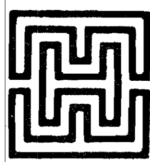
Не буду переповідати змісту „Дороговказів у майбутнє", тільки зазначу ряд їхніх принципових положень.

Одними з головних детермінантів ефективности суспільства, за Гаврилишиним, виступають ціннісні підвалини соціяльної життєдіяльности. Це якраз те, що повсякчас ігнорується і західніми, і українськими адептами ринкового ультралібералізму.

Ба більше: серед властиво економічних чинників автор „Дороговказів" розташовує наснагу до праці, на яку „впливають релігійні вірування; сприйняття праці як необхідности, як форми зобов'язання перед сім'єю, соціяльною групою, нацією, як способу задоволення матеріяльних і соціяльних потреб або як способу самореалізації".

Знов-таки, річ наче елементарна, але хто і як враховує при накресленні програм соціяльно-економічного розвитку реґіонів України чинник релігійний? І треба взяти не просто 'греко-католиків' і не

(Закінчення на стор. 25)

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ІМ. ШЕВЧЕНКА

Проблеми громадянської освіти в Україні

У жовтні цього року докторантка Джонс Гопкінс-університету Анна Фурн'є мала доповідь в Науковому Товаристві ім. Шевченка під заголовком: „Освітня практика та утворення громадянського суспільства в Україні перед та після Помаранчевої революції". Матеріял доповіді базувався на результатах дослідження впродовж 2004-2005 років і наукових спостережень в школах міста Києва та Київської области. Важливим аспектом цієї праці є той факт, що Анна Фурн'є особисто брала участь і була свідком подій, які розгорталися під час Помаранчевої революції. Саме це й дало їй змогу безпосередньо побачити конкретний вплив цієї революції на розвиток освітньої практики в Україні. Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці зі зрозумілим зацікавленням підтримувало пані Фурн'є під час її праці в Україні, а також спонзорує наукове опрацювання зібраного матеріялу. Нижче подаємо її доповідь.

У цій статті я хотіла б ідентифікувати дві основні проблеми у підході щодо формування національної свідомости громадян України, які знають свої громадянські права.

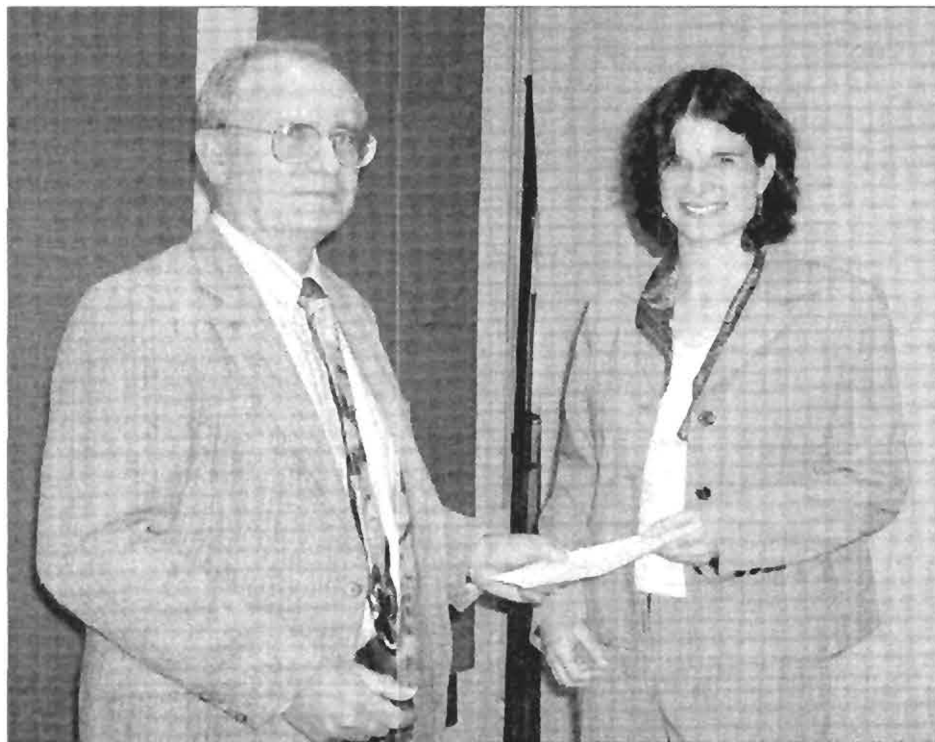
Перша проблема стосується змісту громадянської освіти, а саме – як термін „націоналізм" як концепція інтерпретується та викладається в школах.

Я арґументую, що термін „націоналізм" до Помаранчевої революції подавався усіма державними установами, особливо в системі освіти, як близький або навіть ототожнений з терміном „шовінізм". Такий, що потенційно завдає шкоди соціяльному ладові, мирному повсякденню, порушує порядок та державну стабільність. Замість цього було вживано концепцію „патріотизму", базовану на соціяльному підпорядкованні та покірності і закладену в основу освітньої політики України.

Контраст між інтерпретуванням терміну „націоналізм", як явища „надмірного", а „патріотизму" – як „упорядкованого" мав неабиякий вплив на те, як школярі вивчали і розуміли свою національну належність. Навіть такий показник національної ідентичности, як мова, інколи сприймався „надмірним". Школярі розповідали мені, що вони не спілкуються українською мовою, тому що бояться виглядати „дуже націоналістично" в очах інших. Водночас українська „національна культура", створена державою у формі компромісу, тобто як „національна", але не „націоналістична", стала одним зі стереотипів, які молодь відкидає. І це тому, що така культура вбирає в себе здебільш фолкльористичні елементи, запозичені з селянської культури, яку школярі, глузуючи, ідентифікують як „хліб та сіль", „сало", „вишиванка", „Тарас Шевченко", „гопак" і так далі. Це саме те,

(Закінчення на стор. 16)

Про автора:
Анна Фурн'є (Anna Fournier) – одержала ступінь магістра з антропології в Монреальському університеті, а тепер продовжує студії в Уноверситеті Джона Гопкинса, в тій же галузі. У 1998 р. і в 2004-2005 рр., провела в середніх школах Києва та Київської области дослідження про стан освіти. Її другу поїздку в Україну частинно фінансувало НТШ-А своїм грантом в сумі 3000 дол. Тепер А. Фурн'є працює над докторською дисертацією „Освіта і громадянство в часі Помаранчевої революції в Україні", для написання якої НТШ-А призначило новий ґрант в сумі 8000 дол. Анна Фурн'є плинно володіє англійською, французькою, українською та еспанською мовами.

Д-р Роман Воронка і Анна Фурн'є

Виборча кампанія набирає обертів

26 березня 2006 року – вибори Верховної Ради України. Виборчі перегони набирають обертів: партії проводять з'їзди, оголошують виборчі списки, остаточно ухвалюють рішення про блькування та стратегію ведення кампанії. Сьогодні у „Свободі" (*стор. 3*) подано вислід опитування, проведеного фондом „Демократичні ініціятиви", яке засвідчило тенденцію зниження рівня довіри до всіх політичних провідників. Причому виборці вважають, що вибори чесними не будуть. Відбувається ніби продовження президентських виборів, але іншими методами: кожен бльок йменується іменем популярного провідника, тож відбувається змагання між політичними провідниками.

На початку цього року „помаранчеві сили" мали популярність, яка наближалася до 50 відс. Але тепер бачимо, що сукупна оцінка „помаранчевих сил" значно менша. Які причини? Звичайно, каскад помилок, які були допущені. Це вересневий розкол і угода з В. Януковичем, які шокували прихильників Майдану. Це і недоторканість депутатів усіх рівнів, яка фактично дала „карт-бланш" всіляким злочинним елементам. Все це працювало на дискредитацію нинішньої влади. Але найбільше вона сама на це працювала. Тим часом В. Янукович не зробив геть нічого, аби покращити свій вплив. За нього зробила ця влада. А він спокійно дивився на те, як „помаранчеві" знищують один одного. Майже рік про діяльність колишнього кандидата в президенти було мало чутно. Попри таку непублічність, а може, і завдяки їй, але популярність Партії регіонів неухильно зростала. І от 3 грудня партія стартувала до виборів з критики чинної влади і наголосу на особливих взаєминах з російськими впливовими колами. Відповідно, В. Янукович наполягає на державному статусі російської мови. Другим номером його партійного списку стала уповноважена Верховної Ради з прав людини Ніна Карпачова. Далі йдуть народний депутат Тарас Чорновіл, Ринат Ахметов, Євген Кушнарьов, Борис Колесников, Ян Табачник, Олексій Костусєв, Святослав Піскун, Сергій Ківалов, молодший син Януковича – Віктор Вікторович.

Якщо Партія регіонів іде на вибори самостійно, то партія Народний союз „Наша Україна" бльокується з меншими побратимами – Конгресом націоналістів, Народним рухом України, Партією промисловців і підприємців, Християнсько-демократичним союзом і УРП „Собор". Очолить загальний список Віктор Ющенко, далі йдуть прем'єр Юрій Єхануров, Олександер Омельченко, В'ячеслав Брюховецький і Лілія Григорович.

З'їзд Бльоку Юлії Тимошенко відбудеться 7 грудня, коли „Свобода" здаватиметься до друку. У комуністів до першої п'ятірки увійшли чинні депутати Петро Симоненко, Адам Мартинюк, Іван Герасимов, Катерина Самойлик і Омелян Парубок. Соціялісти ще думають. Голова СПУ припускає, що в першій п'ятірці будуть О. Мороз, В. Семенюк, голова українських афганців С. Червонописький. Завершує прохідну шістку Народний бльок Литвина.

Для широкого загалу провідники-особистості уособлюють певну ідеологію найбільш яскраво і зрозуміло. Насправді важко визначити різницю в програмах 126 партій, зареєстрованих в Україні. Є комуністична ідеологія і соціял-демократія різних мастей. Національ-демократична ідеологія насправді є національною формою тієї ж самої соціял-демократії.

У новому парляменті нинішні політичні опоненти можуть стати політичними союзниками, а колишні союзники можуть стати політичними ворогами. Вони будуть визначатися тим, хто зможе стати центром формування парляментської більшости. Якщо більшість набере Партія регіонів, то вона почне домовлятися з тими політичними силами, які дозволять їй зформувати парляментську більшість, можливо, піде на якісь домовлености з діючою владою, або, навпаки, залишить Президента з його обмеженими повноваженнями при його інтересах, а почне домовлятися з опозиційними силами, зокрема з Юлією Тимошенко. До виборів залишається менше чотирьох місяців напруженої боротьби за владу.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про „наш" Львів крізь чужі очі

Постійні читачі моїх фейлетонів у „Свободі" готові подумати, що я дістаю якогось „хабара" від славного „Ню-Йорк Таймс", що вже вдруге, і це тиждень за тижнем, цитую його у своїй рубриці. Але так якось склалося, а коли взяла в руки номер з датою 30 листопада і побачила такий близький мені вид львівського театру на початку репортажу пера Р. Бернштайна п. н. „Листи з України" (де він вмістив свою статтю, доволі довгу, на престижевій четвертій сторінці), не могла відмовити собі звітувати про такий прихильний опис „нашого" Львова. Правда, прикро, хоча правдиво, що американський журналіст розпочинає свій репортаж зі Львова ствердженням „гарний, але бідний", яке він сам прийняв після кількагодинного перебування у „моєму" місті.

Поруч з історично правильним (що не буває надто часто в чужій пресі) окресленням дивної політичної ролі, яку довелося нашому місту відігравати не один раз, американський журналіст насвітлює сьогоднішній Львів і його мешканців, підкреслює нам добре відомий факт, що „наш Львів" до сьогодні не зумів стати на ноги та себе належно прикрасити, але пояснює це політичними обставинами – в першу чергу, совєтською окупацією довгими роками, що „відтягнуло" це місто від його аспірацій та бажання належати справді до Европи.

Американський журналіст описує так добре нам львів'янам, відомі місця „нашого Львова", починаючи летовищем, а відтак готелем Жоржа, що був, як слушно це підкреслює автор репортажу, „колись" зразком елеґантности та західніх впливів на це місто.

Він завважив і тепер в деяких місцях зусилля до віднови давньої краси та елеґантности нашого Львова – але все це, на його погляд, дуже мало, беручи до уваги проміжок часу від зміни політичних стосунків.

Але після розмови з місцевими істориками він добре зрозумів долю нашого міста не лише за часів совєтського „панування", але й після цього, а з цим і причину, чому досі „наш" Львів не може повернутися до свого давнього „шарму" і европейськости.

Р. Бернштайн, однак, підкреслює, що зараз Львів є таки українським містом, а цитує слова теперішнього голови міста, що коли Україна вкінці пристане до Европи, Львів поверне як „колись" значення европейського міста.

Довгий репортаж, прикрашений картою України і двома світлинами зі Львова, в яких красується Львівський, так добре нам, львів'янам, відомий оперний театр.

Треба бути справді нам усім, колишнім львів'янам, вдячними авторові репортажу Р. Бернштайнові за таку прихильну та теплу картину нашого Львова у такому престижному щоденнику, як „Ню-Йорк Таймс".

Було б добре. коли б колишні львів'яни написали кілька слів подяки авторові репортажу за його увагу до Львова.

О-КА

Замість окремої подяки усім моїм друзям з редакцій „Свободи" і „Українського Тижневика", що так тепло привітали мене із 88-им річчям народження, складаю 100 дол. на пресфонд.

Ольга Кузьмович

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз – SVOBODA – Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор —Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор – Володимир Гончарик (973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень – Марійка Оціславська (973) 292-9800 дод. 3040 adsukrpubl@att.net
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 дод. 3042

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Фільмові про Голодомор – бути!

У радіозверненні Президента України В. Ющенка з нагоди вшанування пам'яті жертв Голодомору і репресій прозвучало доручення Міністерству культури ініціювати конкурс на кращий сценарій фільму про Голод. Допомогти їм в цьому зобов'язана громадська думка. Найефективнішою формою просвітництва є кіно, здатне відтворити правду, відобразити у свідомості нащадків пекельні сторінки історії. Так постали „Список Шиндлера", „Піяніст", низка інших світових кіношедеврів.

В Україні у цім сенсі справи йдуть значно складніше. Ми ще досі проживаємо – і це є наш національний гріх – етап злочинної байдужости до власної історії. Тема Голодомору ще досі не осмислена нами на ментальному рівні. Так, про неї можуть говорити, дискутувати про кількість жертв та шукати винних.

Усі ці справи є важливими, але гріш їм ціна, якщо основна частина суспільства не відчуває актуальности цієї теми на сучасному етапі. Поміркуємо про концептуальний підхід до справи. Передусім, це мусить бути кінопродукт найвищого ґатунку. Забезпечення коштами такого проєкту мало б відбуватися не лише на державному, але й на суспільному рівнях. Йдеться про два можливі жанрові формати картини.

Перший варіянт – зробити естетично тонкий, лірично-епічний, гармонійно довершений „плач серця", що, вочевидь, найбільш повно відобразило б в художніх формах пекло Голоду, а також органічно б доповнило автентичну школу українського кіно. Однак фільми такого формату не призначені для широкого загалу, а є радше формою високого мистецтва. Альтернативним варіянтом є створення фільму за кляcичними законами масового історичного кіно. Недоліком такої картини буде відносна мистецька поверховість, але також і надзвичайно висока вартість продукту.

Позасумнівним є також необхідність запрошення до роботи над фільмом в такому форматі режисера зі світовим ім'ям. Натомість великою перевагою даного підходу були б значно вищі шанси на успіх серед глядачів, а тим було б досягнуто основної мети даного проєкту, котрою є, поза сумнівами, саме просвітництво, бо вартісні роботи такого жанру здатні пробудити приспану свідомість пересічної людини.

Пам'ятаймо, що людська природа побудована на одвічному „Доки не побачу – не повірю!" Саме кіно здатне заставити пересічного українця відкрити очі і „побачити", і повірити, і осягнути, і інтимно-молитовно співпережити зі своїми предками те, що не насниться в найжахливіших кошмарах, але те, чим жили наші рідні та близькі, наші бабусі і дідусі щосекунди, щохвилини, щодня, щомісяця впродовж того Пекла, що вирувало в Україні у добу Страшного Голоду. Для обговорення теми – моя адреса: o-andriychuk@operamail.com

Олесь Андрійчук,
Луцьк

Не те сміття треба прибирати

Скорботу за жертвами Голодомору в Україні цього року вперше було наказано з Києва відзначати організовано. Саме не запропоновано, а наказано, щоб влаштувати видовище в такий спосіб, аби публічно „засвітилися" ті, хто вже почав мріяти про депутатське крісло у парляменті навесні 2006 року. Не випадково початок передвиборчих перегонів співпав з Днем пам'яті жертв Голодомору та репресій. Що ж відбувалося 26 листопада у відомому своїм консерватизмом Дніпропетровську, який ще й досі живе у „розвиненому соціялізмі": центральна площа – імені Леніна, центральний проспект – імені Карла Маркса, вулиці у центрі міста імені Кірова, Ворошилова, Карла Лібкнехта, Клари Цеткін, Косіора, Володарського, Урицького, Артема та інших комуністичних діячів. Посередині міста, зрозуміло, величезний пам'ятник Леніну. Та й саме місто з 1926 року носить ім'я більшовика Григорія Петровського.

Усе проводилося, як у часи СССР: було надіслано „рознарядку" районним адміністраціям скільки привести осіб, які нести плякати, з якими написами, не забути попереду кожної колони демонстрантів транспаранти з назвами міських районів. Були мобілізовані студенти державного університету та інших державних навчальних закладів (по кількасот осіб від кожного). Виставили делегації й деякі державні установи. На чолі – місцеві посадовці, яких супроводжували два десятки священиків, переважно Московського патріярхату.

Біля Преображенського собору Московського патріярхату з урочистими промовами виступили керівники, яких запрошував до слова настоятель собору о. Ярослав. Керував службою Владика Дніпропетровський і Павлоградський Московського патріярхату о. Іріней. Тому не дивно, що жодного слова не було сказано на засудження політики Москви у 1932-1933 рр., не названо жодного числа жертв у Дніпропетровській області від голоду чи репресій. Тільки через радіогучномовці було оголошено „Звернення Президента України", у якому була названо загальне число жертв в Україні – 10 мільйонів.

Вшанування закінчилося поминальною молитвою, у змістовній частині якої про причину масової смерти людей було сказано скромненько: „від гладу (тобто голоду), напастей та репресій". Важко було впізнати за безликим словом „напасті" – ім'я злочинця Сталіна, назву злочинної партії – КПРС та усю злочинну ідеологію комунізму. Присутні студенти цього не зрозуміли, у Дніпропетровську вони ще політично „зелені".

А потім о. Ярослав запросив усіх присутніх поставити свічки у храмі. Із загального натовпу (2-3 тисячі) до храму увійшла невелика частина, а решта розбіглася за своїми побутовими справами, бо відбула те, до чого її зобов'язали. Залишилися лише кілька старенький прихожанок та служниць, які прибирали сміття.

Ой, не те сміття треба прибирати у Дніпропетровську!

Володимир Єфимов,
м. Дніпропетровськ

Листи – постійний зв'язок з редакцією

З редакційної пошти відчувається, що для багатьох читачів „Свобода" стала постійним джерелом для роздумів, що тижневик викликає бажання ділитися тими роздумами з іншими. Шкода, що малий обсяг газети не дозволяє усі листи і статті надрукувати.

Зиновій Квіт з Філядельфії у статті „Українські кредитівки і ми, українці" докладно проаналізував ролю кредитівок в житті української громади. Він закликає саме у кредитівках зберігати свої заощадження, не звертаючись до американських банків, і наводить ряд арґументів на користь, такого рішення.

Кілька статтей („Подумайте", „Наша добродушність", „Книжка про Голод" та ін.) надіслав **Іван Івахів** з Денверу, Кольорадо. У них він звертається до прикладів з історії, які повинні послужити за науку нинішнім поколінням.

Уважно читає „Свободу" також **Лев Іваськів** з Філядельфії, щоразу виявляючи ту чи іншу недоречність в публікаціях. Цього разу в статті Олександра Панченка про Ірину Савицьку-Козак (*ч. 44*) він виявив неточне обрахування її віку, бо у 1946 році їй було не 19, а вже 21 рік. Також він пише, що з питання обліку українців, які служили в Збройних силах США (про це писала О-КА) можна звернутися до Яромира Оришкевича на електронну адресу: yaromyr@aol.com. **Н. Булавицька** з Мінеаполісу теж зауважила, що у листі Василя Дудки „Настав час сказати правду" (*ч. 46*) є неточність: катедру Св. Софії у Києві (1017-1037) побудував князь Ярослав Мудрий, а не Володимир Великий, котрий побудував церкву Успіння Пресвятої Богородиці, відому як Десятинна (989-996 рр.).

Анонімний лист з підписом **„Четверта хвиля"** присвячений умовам життя в Україні за часів комуністичної влади і тепер. Анонім дещо ідеалізує безплатну освіту, лікування, заробітки та інші „блага" колгоспного життя. Насправді все було значно складніше і уявний добробут був лише розподілом найнеобхіднішого, щоб люди могли вижити для праці в ім'я неправедних цілей.

Андрій Курочкин просить електронним листом допомоги у розшуку дідового брата Миколи Гиця і його сестри Гелі, які у 1940-ві роки виїхали до США з Самбора. Адреса А. Курочкина: sokol@dobroe.ru.

Акторка **Лариса К. Лисняк** надіслала подяку О. Кузьмович за публікацію про її участь у кінофільмі „Усе освітлене" (*ч. 43*). А з Чикаґо, від **І. Н.**, надійшла копія статті з місцевої газети про те, що на 41-му Міжнародному кінофестивалі в цьому місті головну нагороду присуджено фільмові К. Краузе „Мій Никифор" – про відомого мистця-лемка.

Публікація сколихнула пам'ять

„Свобода" в ч. 39 подала лист Петра Авраменка з села Плешканів на Черкащині „Андрій Рева був українським вчителем", в якому йшлося про страчених в 1938 році вчителів А. Реву, П. Згурського і О. Кобзаренка. Газету з публікацією я вислав до Петра Авраменка і недавно дістав від нього відповідь:

„Дорогий дядьку Михайле! Вашого конверта з копіями статтей у „Свободі", що ви надіслали, я розділю так: першу, звичайно, залишу собі, другу передам внуці Андрія Реви з вдячністю за наданий матеріял про діда, а третю передам до Гельмязівського краєзнавчого музею, де долучать цей матеріял до відділу про освіту і освітян району. Думаю, що після отримання музеєм книги Л. Хмельковського „1937" прізвища О. Кобзаренка та П. Згурського будуть там також висвітлені і займуть гідне місце. У всякому випадку ця книжка дала поштовх для збирання матеріялів про репресованих вчителів району і надіюсь, що в гельмязівській школі знайдуться вчителі-патріоти, які розшукають матеріяли про Згурського і Кобзаренка і про них буде більше повідомлено, ніж в книзі Л. Хмельковського. На жаль, під час моїх відвідин Гельмязова, що припали на час літніх вакацій в школі, я не зміг особисто познайомитись з вчителькою історії (на той час книга „1937" була взята нею з музею), щоб передати її дані про вас, учня репресованих, і дізнатися, яким чином ця книга опинилася в Україні і, конкретно, в Гельмязівському музеї. Я постараюся обов'язково з нею зустрітися і дізнатися, що їй вдалося зібрати про Згурського і Кобзаренка. Книга „1937" сколихнула людей і вони з більш відкритими очима подивились на нашу історію, приміряючи її кожен до себе.

Як мені повідомили, Гельмязівська сільська рада почала збирати дані про репресованих в районі і готує їх до висвітлення в пресі. Це ж робить сільська рада нашого села та інших сіл. Дані про Андрія Реву подала до сільської ради його онука, якими і я скористався, тож думаю, що хтось із людей про ваших вчителів також подасть свої спомини.

Дякую вам за турботу в поданні матеріялу до „Свободи", а їй, в свою чергу, – за висвітлення цих подій".

Михайло Семенець,
Гемлін, Н. Й.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Таня Хомяк-Салві – заступник директора відділу Держдепартаменту США

Таня Хомяк-Салві з сином Павлом Олександром.

Павло Олександер Хомяк-Салві – новий член УНСоюзу

ВАШІНҐТОН. – Таня Хомяк-Салві призначена заступником директора відділу Західньо-европейських справ у Державному департаменті США. Вона працює на дипломатичній службі з 1993 року – відразу після того як одержала ступінь маґістра з права і дипломатії в дипломатичній школі ім. Флечера при Тафтському університеті, біля Бостону. Її перше закордонне призначення було в Алмати, Казахстан. Протягом 12-ти років вона також працювала в американських амбасадах у Лондоні і Варшаві, та у Постійній місії США при Організації Об'єднаних Націй у Ню-Йорку.

У Вашінґтоні Таня Хомяк-Салві працювала помічником радника Інформаційної аґенції США („USIA"), а до призначення заступником директора на Західну Европу — у Бюро з европейських і евроазійських справ, в галузі публічної дипломатії. У Посольстві США в Україні вона працювана короткотерміново: влітку 1992 на стажуванні, як студентка дворічної програми у Школі ім. Флечера, і двічі її відряджали до Києва з Алмати як члена команди, що організовувала відвідини президента Била Клінтона до Києва.

Таня Хомяк-Салві народилася у Ню-Йорку. Коли їй було сім років вона переїхала з батьками до штату Вірджінія, біля Вашінґтону, і закінчила Вірджінський університет (диплом БА з міжнародних справ). Вона одружена з адвокатом Лукантоніо Салві і має дворічного сина Павла Олександра.

Таня Хомяк-Салві є членкою 25-го відділу Українського Народного Союзу, Павло Олександер _ новий член 15-го відділу. Внука записали Марта Богачевська-Хомяк і Ростислав Хомяк.

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 472-го Відділу УНС

З днем 1-го грудня 2005 року обов'язки секретаря 472-го Відділу перебрав новий секретар:

РОМАН ЗАЯЦЬ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. ROMAN ZAJAC
2200 W. Cortez St.
Chicago, IL 60622-3517
Tel.: (773) 384-7559

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 293-го Відділу УНС

З днем 1-го грудня 2005 року Відділ 293 з'єднався з Відділом 194-им, секретарем якого є:

ОКСАНА ЛОПАТИНСЬКА

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Oksana Lopatynsky
48 E. 7th St. Apt. #6
New York, NY 10003
Tel.: (212) 982-2503

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 137-го та 438-го Відділів

З днем 1-го грудня 2005 року Відділ 438 з'єднався з Відділом 137-им, секретарем якого є:

КАТЕРИНА САРДЖЕНТ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Katherine Sargent
2330 Park Ave.
Easton, PA 18045-2811
Tel.: (610) 252-3289

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 318-го Відділу УНС

З днем 1-го грудня 2005 року Відділ 318 з'єднався з Відділом 137-им, секретарем якого є:

КАТЕРИНА САРДЖЕНТ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Katherine Sargent
2330 Park Ave.
Easton, PA 18045-2811
Tel.: (610) 252-3289

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 369-го Відділу УНС

З днем 1-го грудня 2005 року Відділ 369 з'єднався з Відділом 137-им, секретарем якого є:

КАТЕРИНА САРДЖЕНТ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Katherine Sargent
2330 Park Ave.
Easton, PA 18045-2811
Tel.: (610) 252-3289

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 44-го Відділу УНС

З днем 1-го грудня 2005 року Відділ 44 з'єднався з Відділом 147-им, секретарем якого є:

ДЖЕНИС МИЛИНИЧИК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Janice Milinichik
1220 Pennsylvania St.
Whitehall, PA 18052-6018
Tel.: (610) 434-0824

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 184-го Відділу УНС

З днем 1-го грудня 2005 року обов'язки секретаря 184-го Відділу перебрав новий секретар:

АНДРІЙ ЛАСТОВЕЦЬКИЙ

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mr. Andrew W. Lastowecky
230 Clinton Ave. Apt. #5C
Brooklyn, NY 11205-3428
Tel.: (212) 475-1547

ПОВІДОМЛЕННЯ

для членів 47-го Відділу УНС

З днем 1-го грудня 2005 року обов'язки секретаря 47-го Відділу перебрала нова секретарка:

ОКСАНА КОЗЯК

Просимо членів звертатися у всіх справах членства та забезпечення в УНСоюзі на адресу:

Mrs. Oksana Koziak
1930 Greenleaf St.
Bethlehem, PA 18017
Tel.: (610) 867-4052

Поправка Джексона - Веніка: заклик до дії

ДО КОГО ЗВЕРТАТИСЬ У КОНҐРЕСІ

Будь-ласка, надсилайте свої листи факсом ***(Факс (202) 225-8798)*** або висловіть точку зору телефоном ***(Телефон (202) 225-2915)*** до:

Rep. Bill Thomas
Chairman
House Ways and Means Committee
US House of Representatives
Washington DC 20515

Телефоном можна звернутися безпосередньо до помічника конґресмена, Майка Голанда (Mr. Mike Holland).

СПИСОК ЧЛЕНІВ КОАЛІЦІЇ ЗІ СКАСУВАННЯ ПОПРАВКИ ДЖЕКСОНА-ВЕНІКА

Американська торговельна палата в Україні
Американський Єврейський комітет
Американський Єврейський конґрес
Американська Українська медична фундація
Асоціяція за демократизацію України
Асоціяція американської молоді українського походження (ODUM)
Всесвітня єврейська організація „B'nai B'rith International"
Компанія БРАМА
BSI
Компанія „Кейп Пойнт Кепітал"
Компанія „Кейс Ню Голанд»
Кардінал Ресорсес, PLC
Шедборн енд Парк, LLC
Міжнародний республіканський інститут
Джон Дір
Некомерційна корпорація Товариство „Кобзар"
Національна асоціяція євреїв колишнього Радянського Союзу
Нілон енд Ессосіейтс, P.C.
Інформаційна служба з питань ядерної енергії та ресурсів
Організація державного відродження України
Наукове товариство імені Т.Шевченка
Компанія „Сіма Блейзер"
Товариство сприяння українсько-єврейських взаєминам.
Релігійна асоціяція українських католиків „Свята Софія", США
Компанія „Суіт Енелізес Сервісис»
Фундація Блейзера
Асоціяція „Вашингтонська група"
Підприємницька рада „Україна - США"
Українська Вільна Академія Наук у США
Українсько-американська асоціяція громадянських свобод
Українська Американська координаційна рада
Українсько-американська екологічна асоціяція
Українсько-американська асоціяція літніх громадян
Український Американський спортивний центр „Тризуб"
Український культурний гуманітарний інститут
Український освітній і культурний центр
Товариство українських інженерів Америки, Філадельфійське відділення
Українська федерація Америки
Український Братський Союз
Організація „Український Золотий Хрест"
Український комітет з питань прав людини
Український інститут Америки
Українська Медична Асоціяція Північної Америки
Українське національне товариство кредитних спілок
Українська національна асоціяція
Українська національна жіноча ліґа Америки
Українська національна жіноча ліґа Америки, Регіональні відділення: Дітройт, Ню-Йорк, Центральний Ню-Йорк, Північний Ню-Йорк, Огайо, Ню-Джерсі, Чикаґо, Нова Англія, Філадельфія
Відділення: Фенікс, Атланта, Маямі, Пітсбурґ, Денвер, Норт-Порт, Вашінгтон, округ Колумбія, Сан-Хосе, Лос-Анджелес, Гюстон, Тусон, Сент-Пітерсберґ
Об'єднана українсько-американська організація Великого Ню- Йорку
Скарабей-груп LLC
Фундація „Україна - США"
Венебл LLP
Компанія „Вілтон С. Тіффт фотографі"
Світова федерація українських жіночих організацій, фінансовий комітет
Світова федерація українських лікарських товариств

„Свобода" отримала прохання подати звернення до нашої громади продовжувати закликати Конгрес США відмінити Поправку Джексона - Веніка. 18 листопада Сенат одноголосно відмінив згадану поправку. Тепер Палата Представників повинна прийняти подібне рішення.

Подаємо „Заклик до Дії" від „Коаліції зі скасування поправки Джексона-Веніка". Від Українського Конгресового Комітету Америки подаємо текст листа, котрий можна висилати на адресу вашого конгресмена і голови Фінансового комітету.

Коаліція зі скасування поправки Джексона-Веніка, за участю понад 75 громадських організацій та підприємницьких організаціях, яку очолюють як співголови колишні посли США в Україні Стіфен Пайфер і Виліям Ґрін Милер, звертається до вас за підтримкою з метою заохотити Палату Представників Конгресу США прийняти відповідні закони для скасування поправки Джексона-Веніка стосовно України у цьому році.

Поправка, яка була прийнята у 1974 р., накладала торговельні обмеження на СССР – у відповідь на обмеження в СССР прав людини, зокрема права на еміґрацію релігійних меншин. Від 1991р. Україна успішно виконала усі зобов'язання згідно з поправкою Джексона-Веніка, і тепер має значний досвід надання відкритої еміґрації, а також створила умови для релігійних меншин вільно сповідувати свої переконання.

Визнавши повну відповідність України умовам скасування поправки, Сенат 18 листопада висловив бажання скасувати торговельні обмеження щодо України. Тепер Палата Представників Конгресу США повинна також прийняти відповідні законодавчі акти.

На теперішній момент на розгляді у Комітеті з питань фінансового забезпечення Палати Представників знаходяться декілька перспективних законопроєктів. Проте, чергова сесія Палати Представників Конгресу США триватиме лише впродовж наступних двох тижнів, починаючи з 5 грудня, після чого Конгрес піде на вакації. Коаліція закликає всіх читачів негайно звернутись до Конгресу, зателефонувавши або ж надіславши лист на підтримку негайного скасування поправки стосовно України.

Внаслідок посилення заходів безпеки у Конгресі США можлива затримка впродовж двох тижнів з отриманням пошти, що надходить через поштову службу до Конресу. Тому ми радимо Вам зателефонувати або ж надіслати лист факсом.

ВІД, УККА - ЗРАЗОК ЛИСТА ДО ВАШОГО КОНГРЕСМЕНА АБО ДО „CONGRESSMAN BILL THOMAS" ГОЛОВА КОМІТЕТУ

Date

The Honorable (Name of Member of Congress)
US House of Representatives
Washington DC 20515

Dear Representative (Name):

As a Ukrainian American residing in your district, I urge you to support HR 1053, a bill introduced by Congressman Jim Gerlach to repeal the Jackson-Vanik Amendment to the 1974 Trade Act with regard to Ukraine. This ammendment, an unnecessary holdover from Cold War - era politics, is detremental to U.S.-Ukraine relations. Each Administration since 1992 has certified that Ukraine has met all requirements stipulated in the law. Furthermore, on November 18, 2005, The United States Senate, by unanimous consent, passed S632, which repeals the Jackon-Vanik Amendment for Ukraine.

Ukraine has made a firm commitment to a democratic future and integration into Euro-Atlantic structures. It is essential that the US Congress support the goodwill of the Ukrainian people and provide greater support for bilateral relations. Repealing the Jackson-Vanik ammendment, as was accomplished in the United States Senate, is a critical step that will demonstrate to the Government of Ukraine that the United States welcomes the changes they implemented and trusts in the future of Ukraine. I urge you to support HR 1053 and thereby facilitate the democratic and economic development of Ukraine.

Sincerely,

(Your signature)
(Your name printed)
(Your street address)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Українці Північної Каролайни – на 20-му Міжетнічному фестивалі

РАЛЕЙ, Північна Каролайна. – Недавно організована українська громада в Північній Каролайні взяла активну участь у 20-му Міжетнічному фестивалі, який відбувся в Ралей, столиці штату, 4-6 листопада.Участь українців у фестивалі заініціював д-р Олег Воловина, голова української Асоціяції Північної Каролайни, яку було засновано 18 жовтня 2005 року. У фестивалі взяли участь представники майже 40 національностей, які живуть у нашому штаті. Вони походять з усіх континентів світу, і усі старалися представити якнайкраще свою культуру і мистецтво та похвалитися смаком своїх національних страв.

Програма фестивалю включала культурні виставки, танці в народних строях, продаж сувенірів тощо. Усе відбувалося у двох великих будинках, де сотні відвідувачів фестивалю мали можливість пізнати культурну творчість багатьох народів світу.

Місцеві українці приготували багату культурну виставку. Експонати були розміщені на трьох стінах. В центральній частині – жіночий гуцульський стрій, чоловічий київський стрій, великий ручно-роблений килим, та ікона Божої Матері з Ісусом, прибрана вишиваним рушником.

Писанки, різні різблені речі та кераміка були розміщені у шафці на поличках, покриті вишиваними серветками. Коло шафки на лавочці, покритій килимчиком, стояли вишивані подушки та велика лялька у київському народному строї та різьблені дерев'яні і мальовані керамічні тарілки, обвиті вишиваними рушниками.

На середній стіні розміщувався монтаж фотографій головних міст України, Криму, Карпатських гір, Помаранчевої революції, а також українських олімпійських та світових спортових чемпіонів, американських фільмових зірок українського походження, технічних осягів літако– і ракетобудування. Багато людей звертали увагу на українські експонати і деякі запитували про історію України, про писанкарство, а навіть і про можливості знайомства з українськими дівчатами.

Усіх культурних виставок було 31, українська виставка була одна з найкращих. Багато праці вимагало збирання експонатів і плянування культурної виставки в будинку фестивалю. До її успіху причинилися члени української громади: Олег Воловина, Ірина і Сергій Фастовці, Павло Василькевич, Ростислав Левицький, Василь Шимоняк і Марина Капустіна. Черговими в українському станку під час фестивалю також були Наталія і Роман Слиж, Ігор і Олена Волянюк, Ольга Середович, Наталія Лончина і Олександра Шрай.

Роман Слиж

В Українському павільйоні на 20-му Міжетнічному фестивалі.
Фото: О. Воловина

Свято 35-ліття материнського гуртка СУМА

Материнський гурток СУМА

ЮТИКА, Н. Й. – 22 жовтня, в авдиторії Української греко-католицької церкви св. Володимира Великого, Материнський Гурток Осередку СУМА урочисто відсвяткував 35-літ існування. Організаторами свята були Анна Семеняк, Марія Кучера і Галина Гнап.

Офіційну частину започаткував жіночий вокальний ансамбль молитвою „Благослови". Відтак приступлено до вручення грамот подяки за довголітню працю при Осередку СУМА і в українській громаді. Відзначені були Анна Семеняк, перша голова і засновниця гуртка, Юлія Дзядик, хорунжа жіночої ланки і засновниця виховного гуртка молоді при Осередку, Марія Вігак і Федора Сенько, невтомні працівниці жіночої ланки. Пізніше під звуки пісні П. Майбороди на слова А. Малишка „Рідна мати моя" (при фортепіяні Галини Гнап) Анна Семеняк і Люба Бейкер зачитали імена померлих подруг, а всі присутні вшанували їх пам'ять хвилиною мовчання.

У вступному слові Анна Семеняк переповіла гостям початкові труднощі в розбудові українського організаційного життя в Ютиці. З напливом еміґрантів в 1960 році членство українських церков і організацій збільшилось. Жіноча ланка СУМА дійшла до 40 членів, які в 1970 р. прийняли назву „Материнський гурток", і стали частиною української громади.

В наступному слові Марія Кучера, теперішня голова гуртка, мистець української писанки і кераміки, подякувала подругам за витривалість в громадському житті, а всім українцям Ютики – за співпрацю. Марія Савенець пригадала присутнім про різні допомогові акції, які гурток перевів в останніх роках. Вони охоплювали суму 15,500 дол., розділену українським церквам, школам, сиротинцям в Україні і Польщі та ін. Привіт від Головної управи СУМА в Ню-Йорку зачитав Василь Рабарський, сеньйор і колишній голова осередку в Ютиці.

Останнє слово виголосив проф. Богдан Рабій, згадуючи заснування підпільної організації Спілки Української Молоді в Києві 1925 року. На закінчення доповідач пригадав, що українська молодь, яка опинилася в Америці після війни, заснувала СУМА, а Ютицький осередок ім. Юрія Липи постав у 1950 р., і активно включився в українське громадське життя.

В концертній частині програми виступив жіночий вокальний ансамбль під проводом Галини Гнап. До складу ансамблю входять Галина Ліщинська, Марія Савенець, Марія Прилепа, Валентина Прилепа, Віра Різванюк, Наталія Іванов, Марія Кучера, Леся Бекерська, Ольга Мельник, Ірина Юравич, Христина Ликтей, Володимира Гнап-Тромблей, Слава Неконечна. Вони заспівали пісні „Ой за лісочком", „Вечірню пісню" композитора Л. Ященка, „За Дунаєм", „Сховалося сонце".

Виступ молодої солістки Адріянки Гнап при акомпаніяменті матері Галини і Володимири Гнап-Тромблей сповнив програму веселим почуттям, за що присутні гості нагородили співаків гучними оплесками. Концерт закінчено подякою всім учасникам, парохові о. Михайлові Бундзю за співпрацю і Олегові Ткачуку за гарно розмальовану сцену, та спільною молитвою „Боже Великий".

Відбувся бенкет і показ вишивок. Нагороди за найкращі вишивки одержали о. Микола Кривоніс, парох Української православної церкви Чесного Хреста, Галина Гнап, Юлія Дзядик, Віра Різванюк, подружжя Валя і Василь Прилепи.

Богдан Рабій

В 6-ій станиці УАВ відзначили День ветерана

ЮНЮН, Н. Дж. – Шоста станиця Українських американських ветеранів (УАВ) щороку відзначає 11 листопада День ветерана і День пам'яті (в травні) при своїм пам'ятнику на Голівудському цвинтарі. При цьому відбуваються піднесення прапорів, покладення вінка, молитви капеляна, відчитання імен, вирізьблених на пам'ятнику.

Монумент був збудований на землі, яку подарувала родина Литвинів. На пам'ятнику вирізьблені імена членів станиці, які померли від 1946 року, коли було засновано станицю. Провідною темою цьогорічного святкування 11 листопада було 60-річчя від закінчення Другої світової війни і заснування станиці. Крайовий командир УАВ Анна Кравчук нагородила ветеранів грамотами за військову службу в роки Другої світової війни. Нагородження відбулося під час конвенції УАВ на Союзівці 30 вересня ц. р.

Командир 6-ої Станиці УАВ д-р Юліян Бемко видав Грамоти Володимирові Боднарові, Волтерові Бучкові, Петрові Іваськові, Михайлові Федірковi, Петрові Яценти, Джанові Чучмиді (посмертну – грамоту прийняла вдова Анна), Михайлові Литвинові, Михайлові Ничаєві, Мартинові Паньковi, Джанові Павлову, Михайлові Попаці, Вікторові Романишинові (посмертну – грамоту прийняли вдова Бонні і 2 сини), Джанові Самілі, Теодорові Савчукові і Стівові Якусеві. Володимир Боднар вручив Грамоту д-ові Ю. Бемкові.

Шоста станиця УАВ може похвалитися 60-річною продуктивною працею. Ветерани закупили штучні руки для юнака-інваліда Михайла Ґоя, брали участь у громадському житті. Вони чинили вплив на членів Конґресу за хартію УАВ і Конґресову комісію дослідження – Голодомору в Україні 1932–33 років, проводили розвагові подорожі, пікніки, різдвяні зустрічі. Здійснено великий проєкт допомоги Україні – „Адоптуймо шпиталь", під час якого станиця завантажила медичним обладнанням 50 контейнерів і вислала їх в Україну. В додатку станиця послала ще 20 контейнерів від себе – всіх разом було 70 контейнерів.

Віктор Романишин провадив „соняшний клюб" – посилав членам, їхнім жінкам і вдовам привіти з нагоди днів уродин, річниць шлюбів. Всі члени і вдови діставали запрошення на розвагові програми – станиця фундувала вдовам квитки. Це створювало теплі, товариські взаємини і почуття належности до ветеранської родини.

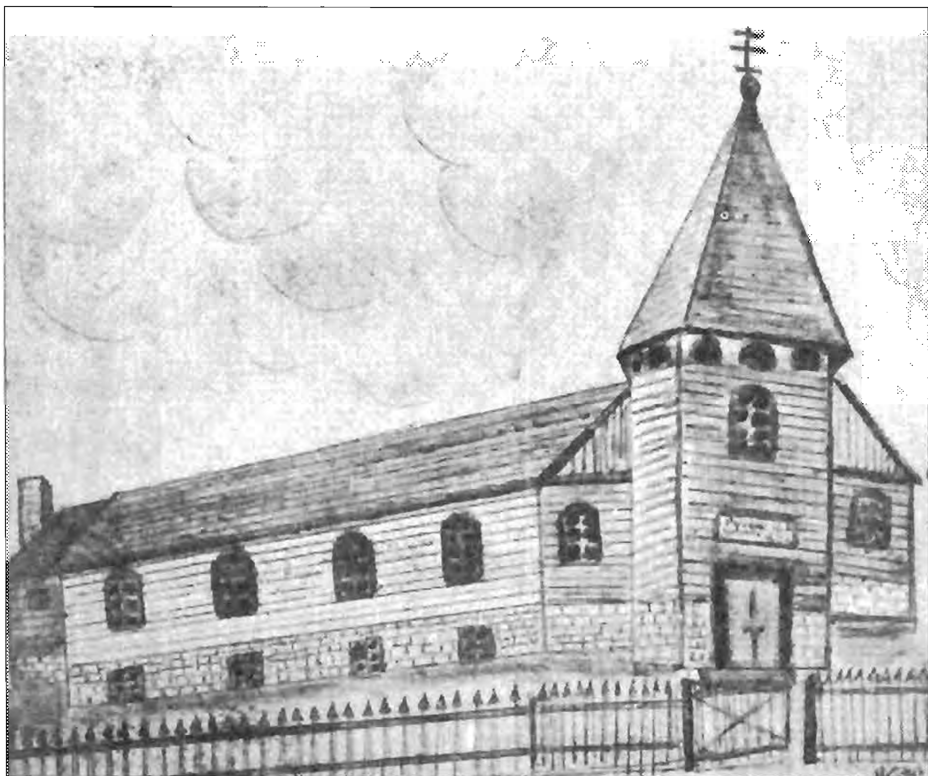
Мені особисто пощастило належати до Товариства ветеранів УАВ під час 20-річного вдівства, і я відчула теплоту, товариськість, пошану, підтримку, бачила усміхнені обличчя.

Божена Ольшанівська

Зліва: стоять – Володимир Боднар, Михайло Федірко, Стів Якусь, Мартин Панько, Пітер Яценти, Майкл Ничай; сидять – д-р Юліян Бемко, Джан Павлов, Джон Нечесний

Парафія св. Миколая розпочинає святкування свого 100-річчя

Такою була перша українська церква в Чикаґо

ЧИКАҐО. – Початком святкувань 100-річчя української греко-католицької катедри св. о. Миколая став парафіяльний фестиваль, який почався 4 грудня ц. р. Літургією, яку відслужив в катедрі Єпископ епархії св. о. Миколая Ричард Стефан, а опісля в шкільній авдиторії відбувся урочистий бенкет, під час якого голова Ювілейного комітету представив програму святкувань протягом 2006 року, та проєкт духовної віднови, пов'язаний з тією рідкісною подією. Високопреподобний о. Богдан Налисник, ректор катедральної парафії св. о. Миколая, вислав лист до місцевих українських церков, громадських організацій і установ, запрошуючи до участи в усіх заходах, пов'язаних зі сторіччям Свят-Миколаївської парафіяльної громади.

Катедра св. о. Миколая є матірною церквою для всіх парафіян чикаґської епархії св. о. Миколая і від початку свого заснування була і є серцем церковного і громадського життя „Українського села".

Ювілейні святкування включатимуть теж духовну віднову – релігійні паломництва і місії в поодиноких українських церквах, забаву колишніх учнів парафіяльної школи, яка відзначає своє 70-річчя, показ моди, який представить жінок в історії церкви. Заплановано також семінар для чоловіків, жінок і молоді. Впродовж ювілейного року, напевно, ще будуть якість додаткові імпрези.

Як повідомив голова Ювілейного комітету, Нестор Попович, кульмінаційним пунктом на завершення святкувань буде величавий бенкет, у суботу, 4 листопада 2006 р., в Нейві Пір, який попередить Архиєрейську Літургію з участю Митрополита, кардиналів, архиєпископів, єпископів і численного духовенства, що буде відслужена 5 листопада.

Парафія св. о. Миколая була заснована 31 грудня 1905 р., коли кілька родин, які приїхали з Західньої України вирішили організувати парафіяльне життя і купити церкву. Вони знайшли маленьку дерев'яну церковцю, склали свої заощаджені гроші, заручились своїми домами, купили цей об'єкт і вже наступного місяця була в ній відслужена Літургія.

Впродовж наступних років парафіяльна громада зростала, церковця була замала й тоді почалося плянування побудови великого, монументального храму, який символізував би візантійський обряд. За взір взяли вони собор св. Софії в Києві, що є клясичним зразком візантійської архітектури. Теперішня церква св. о. Миколая була збудована 1915 р., і є немов світильником в Українському селі Чикаґо.

Комітет запрошує українську громаду Чикаґо й околиць та всіх сусідів до активної участи в святкуваннях. Докладніші інформації про всі події, можливості добровільної співпраці чи пожертв впродовж цілого святкового року можна отримати, звертаючись на сторінку в Інтернеті: www.stnicholascathedralukrcath.org.

Марія Кульчицька

Мета: ефективне використання енерґоресурсів

РІВНЕ. – Як крок в низки заходів, що має на меті стимулювати ширше використання стійких енерготехнологій в Україні, Українсько-американська екологічна асоціяція (УАЕА) опублікувала на своїй веб-сторінці контактні інформації для українських організацій та установ, що працюють у сфері відновлювальної енерґетики та енерґоефективности.

Для перегляду опублікованих контактів на українській мові, відвідайте http://ua-ea.org/19/resources; для перегляду контактів на англійській мові скористайтеся http://ua-ea.org/14/resources.

На веб-сторінці опубліковано 21 контакт представників підприємництва, науки, уряду, які працюють у сфері відновлювальної

(Закінчення на стор. 13)

Чарівний концерт Мирослави Куки та Людмили Туркало

ЧИКАҐО. – В „Українському селі“ 20 листопада, в приміщенні Українського культурного осередку, відбувся спонзорований Українською федеральною кредитівкою „Самопоміч“ концерт, в якому виступили співачка Мирослава Кука та Людмила Туркало з фортепіяновим супроводом. Обидві артистки вже добре відомі в Чикаґо. Вже вдруге вони виступили в такому чудовому поєднанні, несучи в найкращому виконанні невмирущу українську пісню. Ціллю концерту було ознайомити громаду з нашою клясичною спадщиною, бо багато творів клясичної музики сьогодні тут не часто виконуються. Зібралося багато гостей в очікуванні концерту. Був час познайомитися з програмою, в якій також виступили Галина Кулешко (віолончель) і Андрій Чуйко (флейта). Ведучими концерту були Г. Кулешко та Лідія Ткачук. Першим твором була молитва „Богородице Діво“ Андрія Гнатишина, яку виконала солістка, а партію чельо - Галина Кулешко. Другою була арія Оксани з опери „Запорожець за Дунаєм“ С. Гулака-Артемовського. Звучали Григорія Алчевського „Душа – се конвалія ніжна“, арія Мавки з опери „Лісова пісня“ в обробці Віталія Власова, романс Михайла Жербіна „Пливе моя душа“, „Фонтан кохання“ Олександра Власова на слова Олександра Пушкіна. Опісля до фортепіяну підійшла Людмила Туркало в чорному одязі і в авреолі світлого волосся. Вона грала варіяції на тему української народної пісні „Пливе човен“, опрацювані Миколою Лисенком. Згодом був романс Анатоля Кос-Анатольського „Солов'їний романс“, до якого партію флейти виконав Андрій Чуйко. Наступна пісня А. Кос-Анатольського „Найдорожча“ була присвячена мамі. З черги, були жартівливі народні пісні в його опрацюванні.

Мирослава Кука заспівала „Гаданочку“ в опрацюванні Дезидерія Задора, і „Як поїхав мій миленький“, потім вона запросила на сцену двох маленьких американських хлопчиків, якими опікується, і спільно вони виконали українську пісеньку з рухами „Дві курочки, дві курочки горох молотили“.

При цій нагоді варто пригадати, що артистки три роки тому дали свій перший спільний концерт у 2002 році в Українському національному музеї в Чикаґо, а весь прибуток подарували музеєві.

Мирослава Кука народилася в Золочеві біля Львова. Від семи років вчилася співу і гри на бандурі в Золочівській дитячій капелі бандуристів, потім продовжувала навчання в Львівській консерваторії, в літніх місяцях ґастролювала по світі в складі тріо бандуристок „Лілея“.

Людмила Туркало закінчила Львівську консерваторію з кляси фортепіяно і довгі роки викладала у Львівському музичному училищі. В Америці продовжує свою викладацьку діяльність. Вона є членом Національної ґільдії вчителів Америки, має свою музичну студію, а також викладає фортепіяно в Дейвід Адлер Арт-інституті в Лібертивілі.

Олександра Мудра

Людмила Туркало і Мирослава Кука

Мета: ефективне...

(Закінчення зі стор. 12)

енерґетики, та тринадцять організацій, що працюють у галузі енерґоефективних технологій.

Найближчим часом на веб-сторінці буде розміщено інформацію про американські та міжнародні організації, що зацікавлені у спільних з Україною зусиллях, спрямованих на активніше використання відновлювальних джерел енерґії та енерґоефективних технологій.

Українсько-американська екологічна асоціяція заснована в 2004 році як незалежна неурядова громадська організація і зареєстрована у США та Україні.

Контакти в Україні: Тарас Личук (+38 (067) 750 5192), в США: Кен Босонґ (301) 588-4741).

УАЕА

Зустрічі...

(Закінчення зі стор. 1)

статус країни з ринковою економікою. У спільній заяві підсумків зустрічі „Україна-ЕС" сказано, що Україна виконала всі необхідні для цього вимоги. Европейський союз на цій підставі вирішив надати Україні статус країни з ринковою економікою. У зв'язку з цим провідники ЕС підтвердили готовність до поглиблення економічного співробітництва між ЕС і Україною, відзначили проґрес, досягнутий у створенні зони вільної торгівлі між ЕС і Україною. Україна з свого боку підтвердила, що її стратегічна мета – повномасштабна інтеґрація в ЕС.

Про таку зустріч Україна ще рік тому могла тільки мріяти. Адже всі вісім попередніх зустрічей на вищому рівні проходили зовсім в інших політичних умовах і в цілком іншій атмосфері. Хіба тоді можна було уявити Президента України, що вільно й природно почувається в товаристві европейських провідників? Чи думали про те, що високі европейські гості проситимуть включити до програми офіційної візити відвідання історичного Майдану? Чи чули в Києві раніше стільки похвал і оптимістичних оцінок із боку представників Евросоюзу?

Безумовно, пише „Дзеркало тижня", було б цілком несправедливо стверджувати, що проґресу немає. За минулий рік зроблено чимало. Передусім змінено атмосферу взаємин, про що одностайно стверджують усі, хто бере участь у переговорах із Евросоюзом.

Оптимізм випромінюють навіть песимісти, добре обізнані з неповороткою бюрократичною брюссельською машиною. Нізащо й ніколи вона не розвернеться у бік України, запевняли вони раніше. А сьогодні охоче підтверджують слова Антона Бутейка, першого заступника міністра закордонних справ, який розповів журналістам, що багато питань, які раніше вирішувалися довго й нудно з допомогою дипломатичних нот, сьогодні можна вирішити, подзвонивши до Брюселя з мобільного телефона. Водночас влаштовувати всенародне тріюмфування з цього приводу не варто, позаяк евроінтеґрація все ще не стала головною ідеєю для вищого керівництва України. У міністерствах і відомствах не створено департаментів европейської інтеґрації, посаду профільного віце-прем'єра ліквідовано, не створено окремого міністерства... Загалом, цей список застарілих проблем може бути надзвичайно довгим і здатним повергнути в песимізм кого завгодно. Отож, можливо, краще прислухатися до Тоні Блейра, який на зустрічі підбадьорив українців такими словами: „Зміни – важкий процес, але я впевнений: для України немає сумнівів у тому, що вже спостерігається величезна різниця між тим, якою була Україна торік і якою вона стала сьогодні".

Другою важливою подією тижня стало зібрання керівників низки держав Східньої Европи та представників США і кількох міжнародних організацій, яке Президент Віктор Ющенко 2 грудня відкрив у Києві. Зібрання за ініціятивою України та Грузії отримало назву „Спільнота демократичного вибору". У форумі брали участь президенти України, Грузії, Естонії, Латвії, Литви, Молдови, Словенії, Македонії, Румунії, а також чільні представники Болгарії, Польщі, генеральні секретарі ОБСЕ та Ради Европи. Керівництво США представляла в Україні заступник Державного секретаря з ґльобальних питань та питань демократії Пола Добрянська.

Президент В. Ющенко назвав Спільноту можливістю безперервного діялогу країн реґіону. На думку багатьох оглядачів, форум у Києві сприятиме покращенню взаєморозуміння між країнами реґіону. Водночас у Москві пролунали побоювання, що київський форум збирається для протиставлення впливові Росії. Деякі засоби масової інформації Росії твердять, що метою форуму є створення антиросійської осі.

За матеріялами ЗМІ

Плян...

(Закінчення зі стор. 1)

реальний плян виведення американських військ з Іраку, щоб протистояти зменшенню популярности Президента і Республіканської партії. Тому Дж. Буш й далі наполягає на правильності обраного напрямку в Іраку. Водночас з'явилося усвідомлення того, що війна в Іраку несе велику ціну – за час військової кампанії загинули понад 2,100 американських військовослужбовців. Крім того, ця війна коштує США 6 мільярдів долярів на місяць. Беручи це до уваги, на уряд Дж. Буша активно тисне Конґрес – депутати вимагають, щоб суспільству продемонстрували ознаки проґресу в Іраку. Сенат зажадав від Білого Дому щомісячних звітів про Ірак.

Все ж, Палата Представників проголосувала проти негайного виведення військ США. „Ми будемо стояти пліч-о-пліч з іракським народом і допоможемо йому побудувати вільне суспільство", – сказав 29 листопада представник Білого дому Скат МакКлелан. За словами американських військових, 212 тисяч іракців пройшли навчання як поліцейські та вояки, однак, їм належить ще багато чому навчитися.

Секретар Департаменту оборони США Доналд Рамсфелд також заявив днями, що іракські військові поступово беруть на себе дедалі більше обов'язків, але це не значить, що вояки США готові покинути Ірак у ближчому майбутньому.

Незважаючи на все, промова Президента Дж. Буша, у якій він виклав стратегію щодо Іраку, не змогла переконати його політичних опонентів у Вашинґтоні. Демократична партія США доволі скептично поставилась до арґументів Дж. Буша, присвяченим стратегії в Іраку. Одна з чільних представників Демократичної партії у Конґресі – Ненсі Пелозі – підтримала протилежний плян, який передбачає виведення американських вояків з Іраку упродовж кількох місяців. За її словами, такі пропозиції користуються широкою підтримкою поміж політиків-демократів. Сенатор-демократ Джон Кері заявив, що значна присутність американських вояків лише підживлює повстання в Іраку.

У свою чергу, Президент Дж. Буш не сказав про будь-які конкретні терміни виведення американських вояків „Визначення штучного кінцевого терміну виведення війська могло б надіслати сиґнал цілому світові про те, що Америка є слабким і ненадійним союзником. Визначення кінцевого терміну виведення війська могло б також надіслати сиґнал нашим ворогам про те, що в разі як вони чекатимуть досить довго – Америка кине все, втече і залишить напризволяще своїх друзів".

Крім того, раніше того ж дня вперше оприлюднено 35-сторінковий документ з назвою „Національна стратегія перемоги в Іраку". На другій сторінці „Стратегії" зазначено, що її зформовано ще 2003 року, а сам документ відкривається визначенням того, що США вважають своєю перемогою в Іраку: „У найближчій перспективі Ірак домагається стійкого проґресу в боротьбі з тероризмом, проходженні політичних віх, будівництві демократичних інституцій і формуванні сил безпеки. У дальшій перспективі Ірак очолює боротьбу з терористами і сам забезпечує свою безпеку за цілком конституційного уряду та просування до здійснення свого економічного потенціялу. У далекосяжній перспективі Ірак є мирним, єдиним, стабільним і захищеним, добре інтеґрованим у міжнародне співтовариство і повним партнером у ґльобальній війні з тероризмом. Перемога потребує часу", – сказано в „Стратегії", і також зазначено, що „жодної війни ще не було виграно за планом, і цієї теж не буде. Ми сподіваємося, але не ґарантуємо, що наша силова присутність (в Іраку) зміниться наступного року в міру просування політичного процесу й у міру того, як будуть рости і набувати досвіду іракські сили безпеки, – записано в документі. Наша місія в Іраку – перемогти у війні. Наші війська повернуться додому, коли цю місію буде виконано", – повідомляє „Стратегія".

М. Мельниченко...

(Закінчення зі стор. 1)

крові. Це голова Верховної Ради Володимир Литвин. І він зробить усе, щоб не було розпочато ефективне розслідування, в тому числі і його злочинів".

Вже на українській землі, в Борисполі, М. Мельниченко уточнив перед журналістами: „Ми повернулися в Україну, щоб довести до логічного завершення справу Кучми, щоб Кучма та організоване злочинне угрупування, яке він очолює, відповіли перед законом". Він знову сказав, що в смерті Г. Ґонґадзе найбільше винні Л. Кучма і В. Литвин, і запевнив, нібито володіє доказами, що до „злочинного угрупування Кучми" входили покійний О. Кравченко, В. Литвин, М. Азаров, О. Волков та інші, і що „треба, щоб вони нікому більше не заважали".

Буквально напередодні прилету обох втікачів до Києва Служба безпеки України і Генеральна прокуратура через свої пресові служби підкреслили, що не тільки не збираються затримувати прибульців, а обом запевнять особисту охорону. Лише прокурори хотіли б дістати від М. Мельниченка свідчення у справі Г. Ґонґадзе.

Завидний зовнішній спокій зберігає, у зв'язку з шереметьєвською і бориспільською заявами колишнього майора, В. Литвин. „Я буду жити і працювати, як жив і працював досі", – сказав голова парляменту під час зустрічі з журналістами 1 грудня. Головний його контраргумент звучить досить логічно: історію з записами повертають проти нього „деякі команди", в яких кепсько йдуть справи перед виборами. Не тяжко було здогадатися, що В. Литвин має на увазі провідника соціялістів О. Мороза, котрий ще в 2002 році хотів провести М. Мельниченка в парлямент за списком Соцпартії. Соціяліст Микола Рудьковський повідомив навіть, що готовий скласти з себе депутатські повноваження заради того, щоб М. Мельниченко став депутатом негайно. Це й дає деяким оглядачам підстави вважати, що О. Мороз намагається використати майора в боротьбі проти В. Литвина – свого головного конкурента у наступних виборах до ВР.

2 грудня депутат В. Мироненко з фракції комуністів звернувся з запитом до Генерального прокурора О. Медведька з приводу того, чи було законним припинення кримінальної справи проти майора М. Мельниченка. Можна лише уявити, з яким вдоволенням цей запит оприлюднював у парляменті В. Литвин, хоч як політик і провідник Народної партії він мав би виразно дистанціюватися від головної тези цього запиту зліва: комуністи вважають, що головною метою М. Мельниченка і його записів було „вплинути на результати виборів, не допустити створення парляментської більшости з прихильників створення Єдиного економічного простору України, Росії, Білорусі". Якщо б це виявилося правдою, якщо б майор справді так добре розумівся на політиці і на небезпеці втягнення незалежної України в орбіту московських впливів, то він таки може претендувати на депутатське крісло!

Однак, на черговій конференції в Києві 5 грудня М. Мельниченко рішуче відмовився від перспективи стати депутатом, бо не має „ніякого бажання бачити обличчя Литвина, Волкова, Суркіса і ще 283 народних депутатів цього скликання". Звертаючись до газетярів, він сказав: „Стосовно вашого колеґи Георгія Ґонґадзе. Литвин часто заявляє, що в нього не було жодних мотивів і що Ґонґадзе не становив для нього жодної загрози. Я наголошую, що у Литвина були особисті мотиви ненавидіти Ґонґадзе, які основані на побутовому рівні". На наполегливі запитання, що ж це за „особисті мотиви" і що означає „побутовий рівень", М. Мельниченко відповів: „Всі документи стосовно цього знаходяться в Генеральній прокуратурі, і Генеральна прокуратура, якщо захоче, оприлюднить ці мотиви".

В середу, 7 грудня, М. Мельниченко був запрошений на засідання тимчасової парляментської комісії, котра розстежує касетний скандал, але не з'явився туди, бо перебував у Генеральній прокуратурі на першому допиті. Покищо нема повідомлень про результати.

Зате є цікава заява російського олігарха Бориса Березовського, який в інтерв'ю газеті „Дело" сказав: „Мельниченко, безумовно, є агентом російських спецслужб... Жодних сумнівів нема в тому, що ці записи справжні... І мені здається, що зараз російські спецслужби грають в одну дуже важливу гру. Суть її полягає в тому, щоб дискредитувати і самого Мельниченка і, таким чином, зроблені ним записи...". Егеж, і Березовському в логіці не відмовиш.

Мабуть, не випадково В. Литвин цими днями знову їздив до Москви й обіцяв там „союз непорушний". А дискредитувати записи саме й означає врятувати В. Литвина. Засуєтився голова ВР, забігав у поганому передчутті й забув, що простягни Москві пальця, а вона вмить відірве цілу руку.

Проблеми...

(Закінчення зі стор. 5)

що вони називають „національна культура без зубів". Як результат, така культура не може служити джерелом національної гордости для школярів.

Одним із шляхів, яким учні можуть уникнути подання такої обмеженої національної української культури, є доступ до світової культури. Однак, з огляду на сучасний стан засобів масової інформації в Україні, доступ до світової культури відбувається переважно через російську мову. Наприклад, учні приносять до школи російськомовні версії американських журналів або російські переклади європейських клясиків тощо. Школярі також повсякденно вживають вироби, продуковані на Заході (особливо електроніку), завезені в Україну через Росію і обслуговувані та рекламовані тільки російською мовою. Така щоденна практика вживання світових виробів у російській „обгортці" гальмує процес утвердження української мови і робить українську культуру ще обмеженішою та марґінальнішою.

Одначе, з Помаранчевою революцією така конфігурація дещо змінилася, коли світ несподівано віддзеркалив українцям зосім інший образ їх самих. Українці побачили самі себе не як представників якоїсь української льокальної селянської культури, а як сучасної політичної нації. Учні старших класів кажуть: „Ми, українці, стали людьми у світі". Революція постала в учнівському розумінні чинником гордости, а також артикуляції української ідентичности в національних термінах. Наприклад, вживання таких клясичних національних метафор, як „Ми були одна велика сім'я на Майдані", „Ми не хотіли, щоб наші люди пролляли кров", „Ми були всі разом, як єдина нація" і так далі.

Друга проблема у формації національної свідомости громадян стосуватися стилю громадянської освіти.

Сучасна українська педагогіка продукує відчуття безсилля в учнях, тому що вона здебільшого базується на сприйнятті учнів навіть старших кляс, як малих дітей. Вчителі та адміністратори часто констатували: „Ви замалі, щоб мати свою думку". Педагогіка, заснована на повтореннях та переказах, не надає простору для розвитку учнівської думки щодо вивченого матеріялу. Це призводить до відчуття безсилля в учнів, які мають студіювати там, де „вчителі завжди мають рацію", „де одна думка для всіх". Також багато вчителів відчували загрозу з боку учнівського усвідомлення своїх громадянських прав і вбачали в різнобічності думок пряму загрозу своєму вчительському авторитетові в клясі.

Ґенерація радянських вчителів розуміла „демократію" як загрозу порядкові. Ось приклад одного випадку. Під час години з правознавства, коли учні дуже галасували в клясі, вчитель, не зумівши заспокоїти клясу, сказав до своїх учнів: „У вас вже повна демократія!". Я запитала його „Чому ви називаєте це демократією?". Він відповів: „Так, мабуть, я мусив би назвати анархією, але навіть анархія має якийсь порядок, як сказав Махно". Спонтанна асоціяція безпорядку, недисциплінованости з демократією свідчить, що „право більшости" (у цьому випадку учнів) сприймається вчителями як заперечення їхнього авторитету. Насправді вчителі часто відчували себе безсилими перед учнями нової ґенерації, які „нікого і нічого не бояться". Одначе, подібні випадки можуть закріпити в свідомості в учнів хибне розуміння демократії.

Помаранчева революція допомогла учням зрозуміти, що будь-яка влада не є непохитною. Навіть в деяких школах учні були досить надхненні, щоб скинути з посад „несправедливих" директорів. Школярі часто казали мені: „Тепер ми знаємо, що разом ми досягнемо всього, чого хочемо".

Для подальшої демократизації української громадянської освіти передусім слід залучити матеріяли самої Помаранчевої революції до змісту навчальних програм, щоб мати якомога точніше розуміння концепції націоналізму, а також змодифікувати вчительські стратегії, щоб вчительський авторитет не спирався на примусі, деспотизмі, а тільки на переконанні та зацікавленні учнів.

День подяки на оселі ОДВУ

ЛІГАЙТОН, Па., – Осінь пишається особливим святом під назвою – День подяки. З цього приводу оселя ОДВУ ім. О. Ольжича приготувала бенкет.

В неділю, 20 листопада, у залі можна було спостерегти великий вклад праці підготовчого комітету під проводом Уляни та Олеся Процюків. Гарно удекоровані столи розміщені при стінах залі. Коли вже всі опинилися на своїх місцях, голова оселі Олесь Процюк спільною молитвою відкрив бенкет, привітав всіх гостей і побажав присутнім приємної розваги. У розваговій програмі взяла участь дитяча танцювальна група при Православній церкві св. Марії, в Алентавні, директором якої є Волтер Мільничук.

Група, яка складається з малюків третього і четвертого покоління, виконала танці „Привіт", „Чумак", „Гопак" та уривки з народних танців, що захопило публіку. Особливо можна було подивляти найменших, які віддали всі зусилля, щоб вдовольнити глядачів.

Богдан Пастушак

Дарунок катедрі українських студій

ОТАВА. – 25 жовтня в Отавському університеті відбулася церемонія проголошення партнерства між катедрою українських студій університету і Фундацією „Допомога Україні". Фундацію заснувала родина Вжесневських з Торонто, яка вже багато років надає допомогу Україні.

Вечір відкрив і привітав присутніх декан факультету суспільних наук д-р Франсуа Уль. Професор Домінік Арель, завідувач катедри українських студій, пояснив важливість щедрого внеску для катедри – 70 тис. дол., які буде використано на підтримку „Ukraine List". Цей електронний інформаційний бюлетень в часі Помаранчевої революції розвинув широку міжнародню діяльність, інформуючи науковців, дипломатів, журналістів, підприємців, урядовців та громадян 40 країн світу про події в Україні.

Борис Вжесневський, член парляменту від Етобіко-центру, передав деканові Франсуа Улю великого розміру чека на 70 тис. дол. та поділився з присутніми своїми думками стосовно подій в Україні, впливу цих подій на Канаду. Він нагадав про надзвичайні дебати в парляменті Канади, присвячені подіям в Україні, які відбулися 24 листопада минулого року. В дебатах взяли 35 міністрів, парляментарних секретарів міністрів і членів парляменту. Можна припускати, що висилання в Україну 500 спостерігачів з колишнім прем'єр-міністром Джон Тирнером на чолі можна завдячувати настроям в парляменті, створеними цими дебатами.

Професор Домінік Арель подякував Борисові Вжесневському за дар Фундації „Допомога Україні" і поділився з присутніми майбутніми плянами з поширення діяльности бюлетеня.

Юлія Войчишин

Борис Вжесневський підписує чека

Той незабутній Мітенвальд

Так звана „Республіка Ді-Пі" у Мітенвальді живе і досі у спогадах її мешканців. І не забуваються баварські Альпи, що нагадували табориовим мешканцям гордовиті Карпати. Тож з'їзджаються мітенвальдці в Кергонксон, Н. Й., в оселю Союзівка, щоб і молодість згадати, і знайомих впізнати, поспівати, пожартувати. Так було останній раз два роки тому, так сталось і цього року.

В чудові вересневі дні, 17-19 вересня, зареєструвалось 50 осіб на з'їзд-зустріч і майже подвійне число – 96 приїхали на бенкет. Організаторами і душею зустрічі знову були Меланія Банах і Роман Канюка, першорядно виконуючи свої обов'язки. В перший день смачної вечері зібрались учасники у головному будинку і під мандоліну автора цих рядків та гітару Богдана Андрушкова весь вечір співали бадьорими гарними голосами. Цей початок дав товариський настрій всьому перебігові з'їзду. Художня виставка картин Слави Ґеруляк та д-ра Юрія Солтиса викликала велике зацікавлення присутніх.

В неділю учасники зібралися в церкві на Службу Божу, після якої о. Володимир Письо відправив Панахиду за померлих професорів та учнів мітенвальдських шкіл. Гарний вересневий день сприяв товариським зустрічам колишніх гімназійних учнів і пластунів. Моя дружина, абсольвентка гімназії 1948 року Ія Филипович, пригадала пластову пісню „При ватрі" – „Погасло багаття, горіли ще мрії, кінчала свій лет заворожена ніч"... Точились дружні розмови. Пуся Погорецька-Чижик, Рута Витанович-Галібей з Чикаго, Соня Ярмолюк-Скрипник з Едмонтону, Леся Приходько-Гавреляк з Альберти, Канада, та інші мітенвальдські „колежанки" мали так багато одна одній сказати за ці три дні. Перед бенкетом Михайло Пікас робив групові та окремі фотографії присутніх.

Відмолоділі і з ностальґією сіли за столи бенкету, де на початку Меланія Банах привітала з'їзд, після чого Орест Кузьма і Михайло Мочула заспівали молитву „Отче наш". При смачній вечері за столами чути було розмови про минуле в „Єгеркасерне". Потім почалась мистецька програма. Я виконав кілька гуморесок з минулого і сучасного, а Микола Латишко, що прибув з дружиною з Канади, читав свої вірші та співав під акомпаніямент оркестри. Присутній з дружиною професор гімназії Роман Ракочий в цікавій промові зробив екскурсію в минуле. Журналіст Ростислав Хом'як в своєму вітанні з'їзду цікаво змалював сьогоднішні реалії помаранчевої України.

А потім були танці, і знову танці, під чарівні звуки оркестри „Відлуння". Перед від'їздом в останній день з ініціятиви Марійки Захаріясевич з Філядельфії, подружжя Дарії та Ігоря Зєликів в бібліотеці зібрались кілька гостей послухати ще додаткове художнє читання автора цього репортажу. Роз'їздилися додому всі ніби помолоділі, усміхнені, бадьорі. Невтомний ентузіяст цих зустрічей Меланія Банах повідомила всіх, що наступний з'їзд запляновааний на 60-ліття „Мітенвальдської ДІ-ПІ Республіки" на вересень 2006 року. Чекаємо!

Ростислав Василенко

Учасники з'їзду мітенвальдців

Гармонія влади як проблема

Українське російськомовне Інтернет-видання „Грані-плюс" протягом минулих літа й осені вмістило низку політично-психологічних портретів найвідоміших в Україні діячів, закінчивши цей цикл портретом Президента Віктора Ющенка. Пропонуючи читачам наш власний переклад цього матеріялу, редакція „Свободи" усвідомлює, що автор „портрету" Валерій Зайцев здійснив лише першу спробу вникнути у внутрішній світ керівника держави й тому цю спробу, при всій її щирості, годі вважати досконалою чи, тим більше, остаточною.

І все б найкраще йшло,
душею присягаю,
Коли б послухали
його святих промов...
Мольєр, *„Тартюф"*

Перші дев'ять місяців президентства Віктора Ющенка годі назвати надто вдалими. Регулярні, мовби за попереднім розписом, кризи, концептуальні прорахунки в зовнішній політиці, кадрова плутанина – все це стало прикметами часу. Одначе, коли говорити конкретно про Президента, то передусім впадає в око і активно перемелюється в ЗМІ разюча, кричуща невідповідність між проголошеними гаслами та ідеями – і реальним втіленням тих ідей і гасел в життя. Невідповідності, суперечності підкреслюються пресою, і зі сторінок газет постає образ неправдомовця й лицеміра, новоявленого Тартюфа, що приховує негарні справи за гарною фразою. А проте це зовсім не так. Лицемірів в українській політиці хоч гать гати, і всі ми знаємо, що вони дуже рідко дозволяють собі виглядати назовні лицемірами. Ющенко зовсім не такий. Можливо, він – найщиріша людина в перших ешелонах вітчизняної політики. Власне, саме в цьому – головна його проблема. А також, відповідно, й проблема всієї України.

Народившись в сім'ї сільських інтелігентів в маленькому селі Хоружівка на Сумщині, Віктор Ющенко до горбачовської Перебудови зробив неабияку, як на ті часи, кар'єру. Закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут і пройшов шлях від колгоспного бухгальтера до заступника начальника Управління республіканського відділення Держбанку СССР. З настанням Перебудови кар'єра майбутнього Президента рухалася ще швидше. В 1987 році він перейшов працювати в Агропромбанк, очолюваний тоді Вадимом Гетьманом, і невдовзі вже керував Пляново-економічним управлінням. В січні 1989 року Ющенко став заступником голови правління Агропромбанку, котрий наступного року трасформувався в акціонерний комерційний агропромисловий банк „Україна". Від квітня 1992 року Ющенко – перший заступник голови правління банку і фактичний його керівник, оскільки Гетьман на той час очолив Національний банк. Пізніше, залишаючи посаду голови НБУ, Вадим Гетьман наполегливо рекомендував на цей пост свою креатуру, і в січні 1993 року парламент затвердив Віктора Ющенка на новій посаді.

Цікаво, що під час своєї першої каденції на посаді головного банкіра країни Віктор Ющенко уникав участи в публічній політиці. Хоч членом політради Національно-демократичної партії він був від дня її заснування (лютий 1996 року), але в той момент це не означало взагалі нічого. Партія, котра об'єднала в собі ПДВУ (якщо хтось ще пам'ятає) Володимира Філенка і цілком уже забутий ТКУ Анатолія Матвієнка, не претендувала на статус „партії влади". Власне кажучи, тоді вона взагалі не претендувала ні на що. У великій політиці Ющенко опинився об'єктивно – після успішного (що визнали всі, навіть недоброзичливці) запровадження української валюти, гривні, восени 1996 року. Українська грошова реформа викликала бурхливе схвалення з боку міжнародного фінансового співтовариства (в тому числі – публічні вітання голови Центробанку Росії).

КИЇВ - Грудень 1991 р. (зліва) Геннадій. Удовенко. Юрій Костенко, Віктор Ющенко. *Фото: архів „Свободи"*

Журнал „Global Finance" назвав Ющенка одним з найкращих банкірів планети. В Україні, де особливими досягненнями хвалитись не доводилося, статус „найкращого" в будь-якій сфері неминуче виводив героя у вищу лігу вітчизняного політикуму.

За недовгий час настала й перша публічна криза, пов'язана з новим статусом головного банкіра. Проблеми виникли на початку 1997 року під час перезатвердження Ющенка на другу каденцію керівника НБУ. Тоді й прокотилася в пресі перша хвиля „піар"-підтримки банкіра. Й ось що характерно: Віктор Ющенко поставив себе при цьому не як суворий економіст-прагматик, а швидше як романтик та ідеолог національного відродження. В одній зі статтей, опублікованих у цей непростий для нього момент, серед фінансових та економічних міркувань промайнуло несподівано щось сокровенне: „Від дитинства в мене перед очима стоять картини рідного села Хоружівки, занедбані вітряки на мальовничих пагорбах, за ними – маленький струмок, який колись був річкою..." і т. д. і т. п. Пишноти стилю? Нехай і так, проте саме такі, а не інші окраси стилю вибрав Головний банкір.

Щодо Хоружівки, малої батьківщини Віктора Ющенка, то за минулі дев'ять місяців цю тему обсмоктали практично всі. Переважно – іронічно, часто – осудливо, оскільки „хоружівське земляцтво" (в широкому розумінні) й справді стало помітно впливати на всю українську політику. Але здається, що при цьому зовсім недооцінюється чинник „хоружівки" у формуванні світогляду, точніше, навіть світосприймання майбутнього Президента. І „занедбані вітряки на мальовничих пагорбах" як образ абсолютної гармонії – це лише один аспект. Тому що, наважуся припустити, інший, не менш важливий аспект, невідривно переплетений з цим нереально-романтичним уявленням стосовно гармонії світу, – це специфіка соціяльних взаємин в маленькому селі, де всі про всіх все знають, але, тим не менше, сміття з хати стараються не виносити, розв'язуючи проблеми по-родинному, в замкнутому колі. Де „свої" – апріорно „добрі" й можуть, хібащо, помилятися. – але до цього сусідам – зась. Де, нарешті, голова колгоспу – навіть не Цар і Бог, а бери вище! –

(Закінчення на стор. 31)

Спомин про Майдан

Ірина Ясінська-Ґрейвз

Минула перша річниця повстання українського народу на Майдані у Києві. Нас було багато – громадяни України і чужинці. Кожний мав свої особисті переживання. Хочу поділитися своїми думками, почуваннями і переживаннями. Я, українка першого покоління після війни, народжена в США.

У мене не було думки їхати на Майдан і бути учасницею Помаранчевої революції. Ми з чоловіком поїхали на відпочинок 20 листопада 2004 року. Однак, від 21 листопада, через події в Україні ми більше часу перевели біля телевізора, ніж над океаном. Ми переживали, плакали, раділи, і я думала, що вже глибших емоцій в мене не може бути. Тут я дуже помилялася.

Вдома застала лист електронною поштою від друзів з Києва. Одне речення змінило моє життя назавжди: „Як нам жаль, Ірцю, що ти не можеш бути з нами в новій Україні". Все. Ці слова були моїм „Євшан- зіллям". Я знала, що моєю відповідальністю перед своєю Батьківщиною є бути на Майдані. Мій дідусь, покійний о. Стефан Кіржецький, брав участь у визвольних змаганнях як січовий стрілець, мій покійний батько Богдан Ясінський боровся за Україну, був учасником бою під Бродами як член 1-ої Української Дивізії „Галичина". Я відчула в глибині серця, що, можливо, зможу допомогти завершити те, що вони розпочали. Я обговорила все з чоловіком і ми поїхали по квитки.

Я приїхала до Києва 7 грудня. Зустріли мене друзі і зразу поїхали на Майдан. Весь Київ помаранчевим. Чутно розмови виключно про вибори і революцію. Закликають всіх зібратися на Майдані 8 грудня і походом йти до Верховної Ради. Рано, на Хрещатику, зустрів мене вже похід. Неможливо передати почування – море синьо-жовтих і помаранчевих прапорів, натовп, який скандує. Коли пішли вгору вулицею Грушевського бубни, почали відбивати такт – „бум-бум-бум", а ми з ними – „Ю-щенко!". Дійшли до Ради і чекали. Яка радість вхопила нас коли проголошено вибори за пакетом! Ми плакали, обнімалися, дякували тим депутатам, які з народом! Одна старенька бабуся вхопила депутата за руки і почала цілувати їх, дякуючи йому за те, що він обстоював за Україною.

Того ж самого вечора було віче на Майдані, пісні, співи. Я прийшла туди і почала спілкуватися з людьми. Запізнала людей зі всіх сторін України. І хоча я розмовляла українською мовою, а дехто – російською, ми все таки порозумілися. Наша ціль, наша присутність нас єднали. І цікаво, коли люди почули, що я українка з США і вільно володію українською мовою, вони старалися також говорити українською. Дехто навіть вибачався, що не вміє, але зразу розповідав, що в інші часи рідна мова була заборонена. Я приїхала з думкою, що справжнім українцем чи українкою може бути тільки та особа, котра володіє українською мовою. Спілкуючись з людьми з Донбасу, Дніпропетровська, Херсону та іншими, я зрозуміла одне – хоча я далі переконана, що мова державна має бути тільки одна – українська, але не можна викреслити тих українців, котрі через важкі і часом нам незбагненні обставини не могли вивчити рідної мови.

На Майдані завжди панував мир і спокій. Люди були ввічливі, чемні і допоміжні. Я без найменшого сумніву переконана: Помаранчева революція відбулася мирно, тому на час революції Господь відпустив всі українські душі наших предків на Майдан, щоб вони своєю присутністю надали людям спокій і мир в серці і душі. Наші козаки, князі, поети, мистці, січові стрільці, дивізийники – всі вони і багато більше стояли разом з нами – рамено коло рамена – і виборювали цю останню боротьбу за свобідну і справді незалежну Україну!

Я ж одного вечора відчула присутність мого покійного Батька коло мене. Тато разом зі мною скандував, ридав з радости і гордости, та тішився. Враз так прикро стало, що Тато не дожив до цього моменту в нашій історії. Першого вечора, коли я перший раз на Майдані поклала праву руку на серце і співала український гимн, пригадалися слова мого Тата. Коли я вчилася в університеті, то прийшла до Тата з великою проблемою. Я сказала, що не знаю, до кого належу. Народилася в Америці, але на вважаю себе американкою. Виховали мене в українському дусі, але я не почуваюся повністю українкою. Татові слова залишилися в пам'яті назавжди: „Ірочко, прийде час, коли ти зрозумієш навіки, хто ти є, з якої землі походиш і до котрого народу належиш". Того вечора, коли я співала гимн з моїм народом, в душі і серці я зрозуміла все. Я – донька українського народу. Це – моя спадщина, моя історія, моя душа і моє серце. Моя батьківщина одна – Україна. Того вечора, повернувшись до своєї кватири, я взяла свій пашпорт, всі документи і поклала у валізку. Я вирішила, що не могла бути українкою на Майдані, доки все було спокійно, а в разі загрози раптом заховатися за американський пашпорт. Я – українка, як і всі інші на Майдані. Будемо ділити ту саму долю.

Після цього вечора я почала телефонувати і писати листи електронною поштою до своєї сестри Марти і її чоловіка Івана. Намовляла їх приїхати. Я знала, що особливо Марта не віджалує того, що не взяла участи в історичних днях нашого народу. І, на велику радість, вони приїхали. Враження їхні, коли перший раз пішли на Майдан, не відрізнялися від моїх. Їхні радість і щастя віддзеркалювалися на їхніх обличчях. Вони також поїхали як міжнародні спостерігачі на вибори до Кіровограду.

Не можна, згадуючи Помаранчеву революцію, не згадати Георгія Ґонґадзе. На Майдані йому поставили намет, а в нім – спальний мішок, подушка, Святе Письмо, книжка „Жертовна

(Закінчення на стор. 24)

УКРАЇНА І СВІТ

У Львові врочисто перепоховали прах Якова Гніздовського

ЛЬВІВ. – Субота, 5 листопада, у Львові випала напрочуд сонячною, небо було синє-синє, повітря чисте, прохолодне.

Майже навпроти пам'ятника на могилі Івана Франка, на території історико-культурного Музею-заповідника „Личаківський цвинтар", ще до полудня зібралася велика група людей біля чорної гранітної надгробної плити з викарбуваними на ній автопортретом Якова Гніздовського в колі та написом „Яків Гніздовський, графік-маляр, 1915–1985", з подовгастим хрестом з лівого боку.

Точно опівдні Владика Ігор Возняк, тоді в. о. адміністратора Львівської архиєпархії УГКЦеркви (через шість днів Владика Ігор став Архиєпископом Львівської архиєпархії), розпочав похоронну відправу, яку завершив посвяченням урни з прахом св. п. Якова Гніздовського та покриттям її землю у відповідно пристосованій заглибині. У короткому слові Владика Ігор підкреслив урочистий характер цієї події та привітав родичів і земляків св. П. Я. Гніздовського, які чисельно прибули на перепоховання праху дорогої їм людини...

Після цього ведучий програмою, директор Личаківського цвинтаря Ігор Гавришкевич надав слово народному депутатові Миколі Жулинському – заступникові голови Комітету Верховної Ради України з питань культури, та депутатові Верховної Ради Михайлові Косеву. Згадані законодавці дякували всім, хто причинився до здійснення цього шляхетного заходу, і передали присутнім вітання від міністра культури України.

Коротко про значення Якова Гніздовського для української культури говорив поет Ігор Калинець. Він теж поклав китицю калини до надгробника. Після цього племінник покійного мистця – Яків Іванович Гніздовський – посипав на урну свого вуйка землею з могили батьків Покійного у селі Пилипче, що на Борщівщині. Він подякував присутнім та організаторам від імени вдови покійного мистця Стефанії, доньки Міри та від усієї родини Гніздовських. Директор Пилипчанської школи Іван Пенькало також привіз землю з вузької батьківщини Якова Гніздовського. Він запрошував відвідати Музей Я. Гніздовського в цьому селі.

На закінчення програми заступниця міського голови Львова Ірина Романів подякувала від львівської громади всім тим, що доклали зусиль для повернення Якова Гніздовського до Львова, звідкіля він вийшов юнаком у світ, де здобув славу видатного мистця собі та своїй батьківщині Україні.

На закінчення акту перепоховання присутні відспівали „Вічну пам'ять".

Місце перепоховання тонуло у морі живих квітів та вінків від вдови св. о. Я. Гніздовського та його доні, від Львівської обласної ради та громадян Львова, від Національного музею Львова, від УККА і звичайних громадян Львова.

Того ж дня о 3-ій годині по полудні відбулося відкриття виставки 50 графічних творів Якова Гніздовського в Національному музеї Львова. Вітаючи присутніх, його директор Ігор Кожан зазначив, що у століття свого існування, яке Музей відзначає цього року, відвідувачі мають можливість познайомитись з творчістю мистця світової слави, творчістю унікальною не тільки в українській культурі, але й у всесвітній. Він зазначив, що це можна було здійснити передусім завдяки фінансовій підтримці з боку Посольства Сполучених Штатів Америки в Києві. Тоді він попросив до слова присутню в залі аташе з питань культури цього Посольства Лізу К. Геллер. Виступаючи українською мовою, дипломатка, серед іншого, сказала, що своєрідний стиль мистця Якова Гніздовського і його внесок у світ графіки ніхто й ніколи не зможе повторити. Згодом вона прочитала привітання посла США в Україні Джона Гербста, яке він написав, щоб ушанувати ту подію.(*Текст листа див. у рамці.* – **Ред.**)

> ***„Яків Гніздовський повертається на свою батьківщину, залишаючи в Америці багату культурну спадщину. Його твори становлять коштовну частину колекцій наших найкращих музеїв, зокрема Національного Музею американського мистецтва, Музею образотворчого мистецтва в Бостоні та Колекції Білого Дому. Сьогодні громадяни України, яку він так любив, матимуть можливість безпосередньо оцінити його чіткі й іноді кумедні образи, що їх він часто черпав із життя своєї рідної землі.***
>
> ***Гніздовський продовжує традицію багатьох інших американських імігрантів, які об'єднали мистецькі традиції своїх країн з енергією Нового Світу, щоб сплести гобелен, який збагачує всіх нас і зближує наші народи. Я шлю свої найщиріші вітання й побажання його родині й усім тим, хто продовжує його справу.***
>
> **Джон Е. Гербст,**
> Посол США в Україні

З черги Роман Ференцевич, давній приятель св. п. Якова Гніздовського, прочитав текст слова, з яким Яків Гніздовський виступив на виставці своїх творів у Вашінґтоні вже так далекого 7 квітня 1984 року. Мистець відповів тоді на запитання, чому на його дереворізах, як також у новіших оліях так мало людських постатей, а переважно звірята, дерева і ярина (городина). Ці давні пояснення мистця викликали жваву зацікавленість у присутніх.

У своїх виступах депутати Верховної Ради України Микола Жулинський та Михайло Косів також зазначили, що пояснення Гніздовського допомогли їм глибше розуміти мистецький світ цього великого Майстра.

На завершення програми відкриття виставки директор Національного музею Ігор Кожан прочитав дві телеграми-поздоровлення: одну від Леся Танюка, голови Комітету Верховної Ради України з питань культури і духовности, а другу – від Наталки Мицай, директорки Музею Григорія Сковороди з села Сковородинівка, Золочівського району Харківської области.

Відтак присутні пішли до виставочної залі, де з великим зацікавленням огладали графічні твори Я. Гніздовського та обмінювалися своїми враженнями та коментарями.

На запрошення Вікторії Губської, директорки Канцелярії УККА в Києві, присутні видатні представники культурного життя Львова перейшли до ресторану „Ольмар", що на недалекій Краківській вулиці, де за чаркою вина, смачними сирами та різними плодами до пізнього вечора гуторили

(Закінчення на стор. 21)

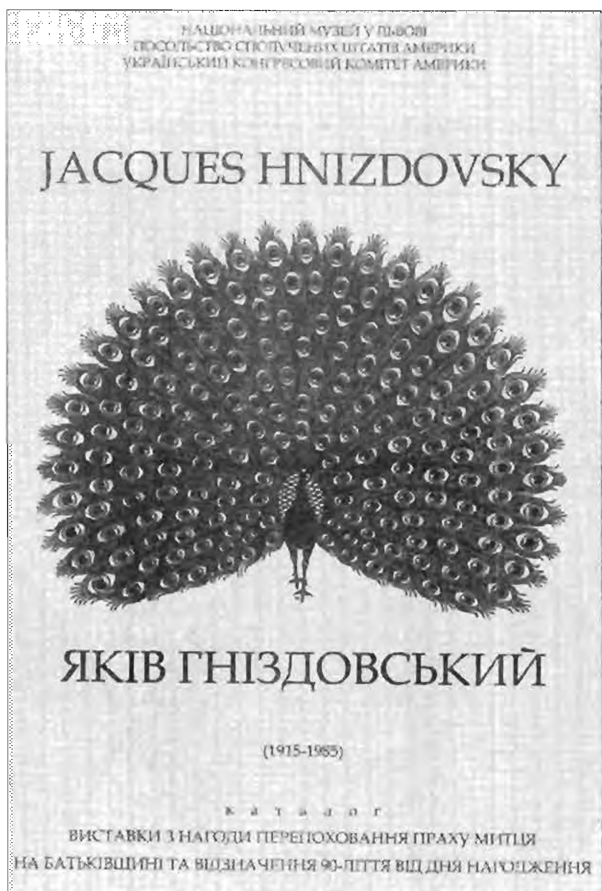

Фото обкладинки 60-сторінкового кольорового Каталогу виставки графіки Якова Гніздовського у Національному музеї Львова 5–27 листопада 2005 р.

Львів, 1934: Випускники Малої семінарії відвідують могилу Івана Франка. Другий зліва сидить Яків Гніздовський.

У Львові...

(Закінчення зі стор. 20)

про врочистості й такі незвичайні події цього дня у Львові.

Про ці небувалі події широко інформували місцева преса, радіо і телебачення. Телеканал ч. 5 транслював у прямому етері кадри з цих урочистостей по всій широкій Україні. Львівські часописи „Львівська газета", „Поступ", „Високий замок", „Експрес" та київський щоденник „День" помістили на своїх шпальтах інтерв'ю з організаторами цих давно плянованих заходів, які остаточно увінчалися успіхом.

На закінчення треба виразно зазначити, що всі ці заходи ще три роки тому розпочали вдова покійного Якова Гніздовського Стефанія й їх донька Міра. Вони подарували музеєм всі п'ятдесят картин, які тепер експонувалися на виставці у Львові. Вони також подарували Національному музеєві у Львові бронзове погруддя Якова Гніздовського, створене в 1970 році відомим скульптором Леонідом Молодожанином (Лео Молом). Крім того, вони покрили всі кошти, пов'язані з перевезенням урни з прахом дорогої їм Людини з Ню-Йорку до Львова.

Роман Ференцевич

Місце вічного спочинку урни з прахом св. п. мистця Якова Гніздовського на території історико-культурного Музею-заповідника „Личаківський цвинтар" у Львові.

Вид від могили Івана Франка на місце постійного спочинку урни з прахом св. п. мистця Якова Гніздовського на території історико-культурного Музею-заповідника „Личаківський цвинтар" у Львові.

В річницю трагедії Голодомору

„...Царює смерть на рідній Україні
Чим провинилися її сини?"
Микола Руденко

Злочинна народовбивча політика Москви в Україні не була таємницею для українців західньої України, які жили під польським пануванням. Навпаки, вони все знали, оскільки потерпілі від радянського геноциду переходили через кордон і розповідали людям про трагедію українського народу, яку заплянувала Москва у формі штучного голоду 1932-1933 років. Українці Галичини, Волині, Закарпаття і Буковини, як також західної діяспори, не тільки оплакували „страхітливе положення наших братів над Дніпром", вони створили центральні громадські організації, метою яких було зібрати продукти харчування і переслати їх на східну Україну. Другим завданням було заманіфестувати перед світом трагедію України та зворушити Західній світ, через Лігу Націй, стати в обороні українського народу.

Ініціятиву до широкої громадської організації дала Українська парляментарна репрезентація, яка 25 липня 1933 року створила Комітет рятунку України. Того ж дня Комітет видав відозву, яку підписали представники всіх українських організацій Львова. Першими підписали відозву за Парляментарну репрезентацію посли Дмитро Левицький та Дмитро Великанович. Представники всіх організацій підписувались і ставили печатки. Відозва починається драматичним закликом: „Биймо у великий дзвін на тривогу! Велика Україна, Твій материк, цей найбагатший край в Европі, корчиться нині в голодових муках і болях, і терпить нестерпний національний гнет. Російські комуністи-більшовики, що вогнем і мечем знищили Українську Державу над Дніпром ... розпинають тепер український нарід. Український Народе! Де б Ти не жив поза межами Великої України, чи в Галичині, чи за океанами в Америці, чи на Волині й Холмщині...Ти не можеш спокійно приглядатися величезному горю та мукам Твоїх поневолених і голоджених братів". Ця відозва немов озвучила національну трагедію східньої України, яка завжди була присутньою у свідомості західніх українців.

Для розгортання широкої громадської діяльности творились громадські комітети всіх рівнів, починаючи від села до области, а координував всю діяльність Центральний комітет у Львові. У Підгайцях, наприклад, було створено 9 вересня 1933 року Повітовий комітет допомоги голодуючим України, головою якого став адвокат д-р Григорій Стецюк. Остаточно вся діяльність проходила в структурі Комітету рятунку України, до якого входили визначні громадські і політичні діячі Галичини, між ними посол і віце-маршал польського парляменту Василь Мудрий – голова, посол Мілена Рудницька – заступниця голови, і посол Зеновій Пеленський – секретар.

Комітети збирали кошти, щоб закупити продукти для голодуючої України, одначе комуністична влада заявила, що в Україні голоду немає і заборонила ввозити накопичені харчі. Для Комітету рятунку України не було іншого вибору як організувати громадські збори і протести з надією вплинути на міжнародні структури, щоб вони допомогли українському народові. Саме в тому дусі Центральний комітет рятунку України проголосив 29 жовтня днем жалоби і протесту. Того дня 1933 року в усіх селах і містах відбулось жалібне відзначення трагедії українського народу – зібрання різних організацій з відповідними доповідями, Богослуження і Панахиди з відповідними проповідями. В цей траурний день „відправлялися в усіх львівських церквах торжественні Богослуження в наміренні наших томлених голодом братів над Дніпром та Панахиди за померших наслідком голоду".

Дуже зворушливо читається звідомлення про відзначення Дня жалоби і протесту на Радехівщині, де люди „з сльозами в очах складали свої пожертви для голодуючих братів". Особливо в селі Нестаничах відчувалося духовне братерське єднання українського народу, який був розділений штучним кордоном.

В Нестаничах, як і в кожному іншому міці, відслужено Службу Божу і опісля - Панахиду. „Настрій у селі, описує присутній, був дуже поважний... Всі громадяни здержалися від їди, курення і забав. Пополудні, після вечірні, церковні дзвони дзвонили 5 хвилин, після чого повстала в цілому селі 5-мінутова мовчанка і згодом знову дзвони дзвонили 5 мінут. В год. 5 відбулися сходини, на які запрошено місцевих громадян. Про події на В. Україні реферував о. парох. Ухвалено відповідні резолюції".

Протести і резолюції, які приймались громадами, цікаві своїм змістом, як також рівнем громадського об'єднання. Так, для прикладу, протест села Зарудці, підписаний священиком від парафії та головами читальні „Просвіти", товариства „Рідна Школа", кооперативи „Згода" та товариства „Луг". Доволі обширний протест написали громадяни Трускавця. „Протестуємо, писали вони, перед усім культурним світом проти засудження на голодову смерть московськими комуністичними тиранами частини українського народу, яка опинилася під страшним совітським ярмом".

Кінчають свій протест словами: „Запевняємо наших многостраждальних братів і сестер, що наша любов супроводжує і супроводжуватиме їх дальше на їхній хресній дорозі". Підписали цей протест представники 8 товариств: „Сокіл", „Сурма", „Просвіта", „Рідна Школа", кооперативи, Союзу Українок, „Сільський Господар" та Товариства ремісників, промисловців і торговців.

Дуже багатолюдно відбувся день жалоби і протесту на Личакові, дільниці Львова, де, після Служби Божої і Панахиди за померлих з голоду, відбулося громадське зібрання, на якому виголосив доповідь Орест Радловський, який представив присутнім трагедію Голодомору та його наслідки для українського народу. Після доповіді присутні одноголосно прийняли наступну резолюцію: „Московсько-більшовицький уряд поневолив силою Україну та накинув її насильно чужий лад. Московські більшовики та їх українські прихвосні стремлять до цілковитого знищення України, до винищення основи нації широких українських мас, і що теперішній голод – це один із засобів до осягненої цили. Проти такого поступування московського уряду закладаємо якнайрішучіший протест. Взиваємо все Українське громадянство зривати маску з облудної політики, відкривати правдиве лице того уряду перед цілим світом. Взиваємо все Українське громадянство стануги до рішучої боротьби з більшовицькою течією. Взиваємо все Українське громадянство помочи ділом своїм братам по той бік Збруча, складаючи пожертви на поміч голодуючим. Нашим братам за Збручем висказуємо своє співчуття і взиваємо їх витримати в боротьбі з наїзником. З вірою в невмирущість духа Української нації, виповідаємо безпощадну боротьбу з московськобільшовицьким наїзником та їх українськими прихвостнями аж до повної побіди".

Резолюцію з Личакова передав в цілості, оскільки вона передає дух всіх інших резолюцій і протестів, які я мав змогу прочитати. Варто відзначити, що Центральний комітет рятунку України був також одним з ініціяторів і активних учасників у Міжнародній міжконфесійній конференції в справі допомоги голодуючим в Радянському Союзі. Конференція, яку ініціював кардинал Т. Ініцер, відбулась у Відні 16-17 грудня 1933 року при співучасті визначних особистостей з різних національних та конфесійних груп. Найбільші дві групи учасників представляли євреї, яких представляв головний рабин Австрії д-р Д. Фойхтванґ в товаристві кількох визначних професорів, і українці, яких представляли Єпископ Будка,

(Закінчення на стор. 27)

Паростки нового проростають з багна минулого

Левко Хмельковський

Після тривалої перерви я наважився провести листопадову відпустку в Україні, в Черкасах, звідки понад дев'ять років тому виїхав до Америки. На летовищі в Борисполі літаки ще не можуть зупинятися біля двірця і за пасажирами виїздить в поле автобус. На жаль, авіатори не здогадалися вислати в поле бодай дві машини, тому прибулі чекали, стоячи в холодному автобусі, аж доки вже не було де й стати. Я багато років служив у цивільній авіації, тож від нерозпорядливости на летовищі повіяло чимось знайомим. Марно було шукати візка для перевезення валіз. Працівниця летовища пояснила, що візки взагалі є, але треба їх позбирати десь на терені, а відповідальні за це особи не квапляться. Проте з'ясувалося, що мені візок не потрібен, тому що валіза до Києва ще не прибула. Довга черга пасажирів вишикувалася до кімнати, де приймали заяви від тих, хто не дістав свого багажу. Виявилося, що це – поточне, щоденне явище...

В нічній темряві вирушили автом до Черкас. Кілька разів нас зупиняла шляхова міліція, охоче беручи хабарі за незнані провини. Уже в Черкасах майор міліції раптом придивився до мене: „Я вас десь бачив!" Довелося нагадати, що я в Черкасах працював репортером на радіо і часто брав участь у нічних рейдах шляхової міліції. Пригадали й знайомих, тепер вже пенсіонерів... Зупинка цього разу обійшлася тільки у 50 гривень – як зі свого...

Місто вразило темрявою. Лише світлові вивіски на різних корчмах, барах і гральних закладах сяяли американськими назвами: „Арізона", „Лас Вегас", „Невада"... Перехожих вечірньої пори було небагато. Пізніше мені пояснили, що в темряві на вулицю виходити небезпечно: багато підлітків пограбуваннями здобувають гроші на розваги в корчмах і гральних закладах. У місті зупинилися великі підприємства, панує безробіття, а його жертви теж схильні до злочинів. Темрява на вулицях приховала ще одне сумне явище: неймовірну засміченість міста. Вранці я побачив смердючі звалища відходів, у яких порпалися люди, собаки і коти. Кожен шукав щось для себе... Лякало й покриття вулиць та хідників, повне вибоїв. Вранішніми вулицями заклопотані люди котили візки з крамом у напрямі міського базару: торгівля – найпоширеніше заняття. Житлові будинки за браком коштів давно не знають ремонту, водогони й мережі опалення щоразу виходять з ладу. Металеві радіатори центрального опалення в під'їзді будинку давно вкрадені...

День набирав сили, в центрі міста вже чулися звуки духової оркестри: велелюдна колона з червоними прапорами прямувала до велетенського пам'ятника Леніну біля будинку колишнього обласного комітету комуністичної партії, на шпилі якого тепер майорів синьо-жовтий прапор.

Червоні полотнища пояснили причину паради: комуністи святкували чергову річницю жовтневого перевороту 1917 року – „Великої жовтневої соціялістичної революції". Біля кам'яного вождя чулися промови про щасливе минуле життя, зіпсоване необачними націонал-демократами. У натовпі не було персон з колишньої компартійної номенклатури – вони минулий достаток перенесли у нинішнє життя і не потребують галасливих сходин. На площі юрмилися переважно виснажені хворобами, погано одягнені літні люди. Щасливе минуле виявилося марою, яка не принесла їм достатньої старости. Чулися нарікання на втрачені в банку при розпаді СССР заощадження на старість.

Перебування в місті, де минули молоді роки, обумовило зустрічі з приятелями і колишніми співробітниками, а для таких зустрічей найкраще місце – кав'ярня або ресторан. І тут я відкрив перший позитив сучасної України – тепер тут є де смачно поїсти. Борщ з пампушками в „Тарасі Бульбі", борщ у паляниці в підвалі „У Еріка", рибні страви в ресторані „Берег", смажена на салі картопля в „Потейтос Гавз", багата на тістечка „Сладкарниця" – усі заклади й не полічити. Ввічлива, усміхнена обслуга пере-

(Закінчення на стор. 24)

Черкаси. Ректор університету Володимир Поліщук

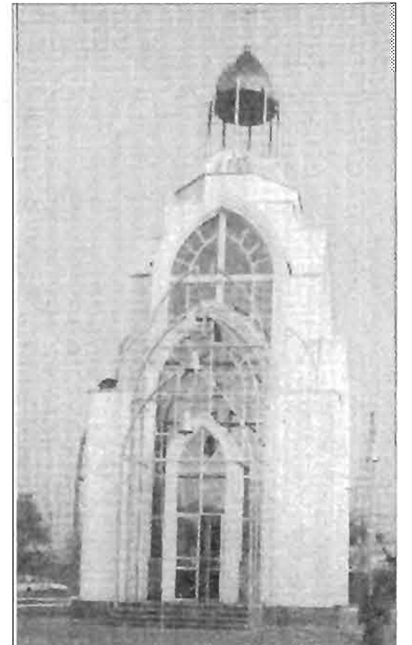

Київ. Осередок торгівлі на Майдані Незалежности

Київ. На Хрещатику у вихідний день

Черкаси. Комуністи усе ще святкують річницю жовтневого перевороту

Черкаси. Університетська капличка УПЦ Київського патріярхату

Паростки...

(Закінчення зі стор. 23)

важно з числа працюючих студентів. Мої приятелі були задоволені частуванням, але я помітив, що більшість з них у цих стінах побувала вперше. Стало сумним відкриття, що ціни таких частувань для звичайних мешканців міста надто високі, тому за столами сиділи переважно успішні підприємці або безтурботні діти заможних батьків.

Підприємців тепер багато. Банків, правничих консультацій, нотаріяльних контор теж багато. Це – добра новина. Колись я багато годин простоював у черзі до нотара, а тепер можу полагодити свою справу за кілька хвилин. Але не за малі гроші. Про своє підприємництво знайомі говорять неохоче: ще немає певности у завтрашньому дні, податкова служба докучає, хабарництво і протекціонізм квітнуть... Андрій Рябіщук, який працює для сільського господарства, остерігається вступу України до Европейського союзу, який може зашкодити дрібним підприємцям. Я його потішаю спостереженням, що паростки нового, уособлені в його поколінні, упевнено тягнуться до сонця.

– Але ми проростаємо з в'язкого, смердючого багна старого життя, яке засмоктує і гальмує цей ріст, – відповідає Андрій.

На схилах Дніпра нові підприємці зводять гарні житлові будинки. Це теж парость майбутнього: віриться, що довкола цих будівель будуть і вулиці впорядковані, і травники зелені...

Ще один позитив – велике число таксівок, інших засобів громадського транспорту, їхня доступність. Але у тролейбусах для пенсіонерів проїзд – безкоштовний. Це теж з минулого: за що мають існувати транспортні підприємства?

Зводяться храми у нерівному змаганнні Московського і Київського патріярхатів: перший будує великі церкви і собори, другий спромігся на каплицю біля університету, зведену на пожертви вірних. Ректором в університеті після Помаранчевої революції став мій давній приятель д-р Володимир Поліщук – фахівець з української літератури, активний діяч українського громадського життя. Він розповідає:

– В університеті вчиться 8 тисяч студентів й переважно усі вони були учасниками Помаранчевої революції. Тепер настало певне розчарування: молодь не сприймає чвар в уряді. А попереду – нові вибори. Треба повернути студентське життя до норми, до злагоди, бо розколи, протистояння шкодитимуть спільній справі. Наші студенти вчаться за індивідуальними плянами, як в університетах Европи і переважно самі шукають майбутню працю.

Вечорами викликало розчарування українське телебачення, яке годинами передавало промови партійних діячів різного ґатунку, перебиваючи одноманітні теревені заманливими обіцянками кращого життя з уст провідника Партії регіонів Віктора Януковича, котрий стає усе популярнішим в народі. Черкасці легко переключалися на російські телеканали, де були значно цікавіші програми з науки, літератури, мистецтва. Вибір не був примусовим – люди шукали самі духовної поживи і Москва вміло пропонувала її.

У дні відпустки я відвідав Київ і переконався у великому контрасті столиці і провінції. Центр Києва вабив чистотою, сучасними закладами торгівлі, квітами, можливістю прогулятися серединою Хрещатика. Якби мої приятелі з провінції мали можливість частіше бувати в столиці, то може й вони повірили б у те, що життя не зупинилося у темряві давно не ремонтованих будинків і небезпечних провулків, а поволі рухається до світла. Тільки чи вони дочекаються змін?

На зворотньому шляху до Америки службовець на летовищі в Парижі, перевіряючи мій пашпорт, зауважив моє походження з України і уїдливо кинув російською мовою: „Сороміться розмовляти російською?" Я відповів англійською, що Україна є незалежною і має свою державну мову. Службовець зневажливо сказав: „Какая вам разница!"

В літаку моє обурення цим випадом минуло не відразу, але й заохотило до підсумування побаченого в Україні. Звісно, людям важко і повільність вирішення проблем їх дратує. На цьому намагаються грати і Росія, і місцеві недруги незалежности. Але майбутнє проростає у активності студентів, у підприємливості молодого покоління, у впорядкованості великих міст... От би ще подолати зневіру людей і зрушити їх на влаштування свого життя в численних селищах і містечках! Найкращий уряд не досягне зрушень, якщо увесь народ не візьметься до справи.

Спомин...

(Закінчення зі стор. 19)

кров", ікони, його портрет. Довкола намету – помаранчеві стрічки і калина. Не було дня, щоб я не ходила до його намету молитися за його душу. І завжди серце стискало, коли я думала за його Миросю, Нану і Соломійку. Яка несамовита їхня втрата! Яка страшна ця кровна жертва цього мужнього і вірного сина України! Георгій був іскрою Помаранчевої революції. Він перший розбудив наш нарід від брехні, безчесности, несправедливости і корупції. Він дав народові силу духа піднятися з колін і вимагати правди і життя. Пригадуються слова Василя Симоненка: „Живе лиш той, хто не живе для себе, а для других виборює життя". Георгій жив і помер за правду, а нам дав відвагу відстояти свої, Богом дані права.

Минув рік від днів Помаранчевої революції. Є розчарування, є відчуття зради, нерішучість у багатьох, котрі були на Майдані в ті золоті дні нашої історії. Я маю повне довір'я до українського народу і тому вірю і знаю, що Україна переживе і сучасні проблеми. Це вже нові українці, котрі зрозуміли свою силу – силу з'єднаного народу. І завжди пам'ятають, що через щирі молитви і прохання Господь не залишить наш нарід. А моє прохання до Бога є словами з пісні Тараса Петриненка: „Боже, Україну збережи. Господи, помилуй нас".

Випробувана...

(Закінчення зі стор. 5)

просто абстрактне 'православ'я', а конкретні форми київського і московського православ'я, які на підсвідомому рівні домінують у населення різних областей держави. Відмінність же між цими гілками православ'я історичного сягнула такого масштабу, що полковник Іван Богун, котрий мав добру, як на ті часи, освіту, наполягав, що на Московщині живуть не християни, а язичники.

Звичайно, за 350 років щось змінилося, якісь межі стерлися, але не доводилося зустрічати жодної серйозної праці в царині макроекономіки, де б згадані відмінності були враховані.

І це тільки один чинник.

А як впливатимуть на розвиток української економіки у довготривалій перспективі зміна статусу сім'ї, кількости її членів, перехід від 'вертикальних' до 'горизонтальних' родинних стосунків?

Навряд чи ми знайдемо відлуння ідей Б. Гаврилишина в урядових проєктах, хібащо Кабінет міністрів Юлії Тимошенко звернув був увагу не тільки на цифрові показники росту ВВП у зв'язку з енергоємністю продукції, а й на 'гуманітаристику', але, здається, і сам не дуже зрозумів, навіщо він це робить.

По-друге, Богдан Гаврилишин досить скептично ставиться до тієї соціяльно-економічної моделі, яка існує у США і наразі багатьма розглядається як взірець для всього іншого світу.

Але йдеться не про деструктивний скепсис чи про механічне відкидання американського соціяльно-економічного й політичного досвіду, як це модно в Европі серед ліворадикальних інтелектуалів упродовж останніх десятиліть.

Навпаки, Б. Гаврилишин, виходячи з певних американських традицій, з 'нового' як добре забутого старого, пов'язаного з переломними моментами історії США, змальовує оптимальні, на його погляд, тенденції розвитку найпотужнішої країни світу – від надміру конкуренції між індивідами, від своєрідного 'обожнення особи', від верховенства індустріяльного погляду на світ до кооперації та співпраці, до колегіяльної влади, до добровільної співпраці суспільних верств й інституцій задля гідної відповіді на виклики доби.

Ключовими вимогами до економічних реформ у США, як зазначав автор доповіді 25 років тому, стали б, власне, соціяльно-екологічні вимоги у всьому своєму розмаїтті, включно з прагненнями „збільшувати потік ресурсів на такі суспільні потреби, як якісна освіта, охорона здоров'я, громадський транспорт, чисте навколишнє середовище, здоровий спосіб життя громад".

А ще, зауважує Б. Гаврилишин, „максимізація прибутків не прийнятна як єдина мета і виправдання діяльности будь-якого підприємства", вищою метою має стати те, що зветься наразі якістю життя.

По-третє, „Дороговкази в майбутнє" містять глибоку і проникливу аналізу ситуації в тодішньому СССР.

Очевидно, саме ця аналіза стала підставою для згаданих уже різких нападок на Богдана Гаврилишина з боку комуністичних ідеологів.

Втім, читач може судити сам. У розділі доповіді, присвяченому СССР, автор, на підставі власної аналізи, доходить висновку: „Всупереч очевидній могутності, Совєтський Союз, можливо, уже пройшов зеніт своєї слави і впливу. Слабкі сторони його, напевно, зростатимуть, а здатність визначати долю світу зменшуватиметься. На даному етапі його економічного і соціяльного розвитку здається необхідною докорінна перебудова суспільного ладу, до того ж існує дуже мала ймовірність її здійснення безболісним, еволюційним шляхом.

Проте якщо істотна перебудова не буде здійснена протягом кількох наступних десятиліть, остаточним наслідком матимуть повний розпад Совєтського Союзу як політичної реальности".

Головними чинниками, що дестабілізують СССР, Б. Гаврилишин вважав інституційні, які фактично унеможливлювали ефективне використання колосальних природних, наукових і людських ресурсів Союзу.

У доповіді серед головних радянських 'пасивів' названа 'велика нетривкість політичної будови', пов'язана з номінальним характером федеративного устрою в СССР, коли фактом стала зверхність російської нації, і „залученими до структури влади виявлялися лише ті представники інших національностей, які визнавали таку зверхність і працювали в напрямку створення 'нової совєтської людини' на кшталт росіянина".

Така ситуація породила могутні відцентрові сили. До цього додалися потужні соціяльно-економічні проблеми.

Втім, Б. Гаврилишин вважав, що бодай теоретично існує шлях виходу з кризи, який би полягав в еволюційних змінах в напрямі ліквідації монополії КПСС на владу і поступовому (в жодному разі не шоковому, не обвальному!) роздержавленні підприємств (з тим, щоб на селі колгоспи і радгоспи були заміщені спершу кооперативами, а потім, у міру відновлення приватної власности на землю, - об'єднаннями власників землі).

Але навіть за такого 'еволюційного' сценарію 'справжня' радянська федерація з рівноправними суб'єктами все одно значно зменшилася б територіально, оскільки ряд республік вийшов би з СССР.

Проте найвірогіднішим сценарієм майбутнього СССР 25 років тому Б. Гаврилишин (ще за життя Брежнєва-Суслова-Андропова) вважав поступовий крах наддержави, коли „можливими наслідками спроби зберегти існуючий стан були б зростаючі невдоволення, ворожість і дисидентство, а потім спалахи насильства, що підсилювалися б окремими подіями, які вели б до розпаду Совєтського Союзу. В результаті більшість нинішніх союзних республік стали б незалежними державами".

А далі у доповіді наведений ймовірний ланцюжок подій, які б могли пришвидшити здійснення такого сценарію (слід сказати, дуже близький до того, що відбулося насправді).

Ще раз нагадаю: доповідь написана чверть століття тому, коли СССР ще змагався з США за домінування у світі.

Окрім критичних стріл, „Дороговкази у майбутнє" містять не явний, але чіткий авторський сиґнал, покликаний привернути увагу авдиторії до політичних і соціяльно-економічних моделей Японії, Об'єднаної Европи (що звалася тоді ще Европейське економічне співтовариство, а не Евросоюз) та Індії.

Автор також розглядає системи Бразилії та комуністичного Китаю, який саме почав економічні реформи.

Велику увагу Б. Гаврилишин присвячує економічній системі, яку називає узгодженим вільним підприємництвом.

На жаль, не тільки наші, а й західні політики та теоретики, схоже, в останні десятиліття перейнялися духом того, що Френсіс Фукуяма назвав було кінцем історії, тобто повною й остаточною всесвітньою перемогою ліберально-ринкових цінностей в їхньому американському варіянті, - і тому названа вище система опинилася у становищі небажаної пасербиці „магістрального розвитку", а зауваження Б. Гаврилишина щодо неї залишилися не почутими.

А дарма! Адже не так давно Фукуямі, скажімо, довелося відмовитися від своїх постулятів про те, нібито світ дійшов досконалости, а на окремі проблеми окремих країн не слід звертати увагу.

Тим часом, як у „Дороговказах у майбутнє" кожен може прочитати, наприклад, про загрозливу і руйнівну силу, якої здатне набути відродження ісляму, аж поки внаслідок загальних процесів соціяльного перетворення „та частина людства, що у духовному і світському житті слідує заповідям Корану, не відчує себе повністю відродженою, захищеною і впевненою у собі".

І в цій прогнозі Б.Гаврилишин виявився далекоглянішим і точнішим не тільки за сучасників, а й за тих, хто писав через 10-15 років після нього.

Додам до сказаного, що двічі видана в Україні праця Богдана Гаврилишина „Дороговкази у майбутнє", поза сумнівом, заслуговує на нове перевидання. Так само, як й інші, новітні доповіді 'Римському клюбові", котрі – парадокс доби! – менш відомі в Україні, ніж ті, що здійснені у часи СССР.

У небі – як вдома. Авіолінія „Lufthansa“ пропонує переосмислення зрозумілого поняття

Ми любимо відчуття дому. Ми не можемо дочекатися хвилини, коли після напруженої праці повернемося додому. Тільки вдома ми щасливі, бо можемо спілкуватися зі своєю сім'єю та друзями рідною мовою, без побоювання, що нас не зрозуміють. Дім – це щось особисте, наш притулок, наш затишок, наш центр зв'язку з сім'єю та друзями. Відчуття дому не завжди пов'язане з чим-небудь фізичним або матеріяльним, наприклад, з меблями. Наші асоціяції з приводу дому повертають нас до минулого, коли пригадуємо, як пахнуть приготовлені бабусею страви або чуємо знайомий гавкіт сусідського пса. У наших дитячих спогадах, у наших серцях ми зберігаємо свій Дім.

Це поняття – не нове, і все ж таки ми знову й знову повертаємося до нього. Ми знаємо, що лише через магію плянування та подорожі, через імпульсивний порив можемо зазирнути в Інтернет і уявити, як повинна виглядати дорога до того далекого місця, яке ми називаємо домом.

Наші уявлення, наші бажання бачити тих, без кого нам самотньо, туга за знайомими місцями, - все це знайоме для компанії „Lufthansa“ – єдиної ґльобальної компанії, яка добре розуміє наш порив до уяви, наш імпульс бачити небачене і наш потяг до рідних місць.

„Lufthansa“ не тільки розуміє глибинний зміст поняття дому, але й є першою компанією у світі, що підносить це поняття до небес, в Інтернет, та до знайомих міжнародних пунктів призначень одночасно. „Lufthansa“ буквально огортає Вас безліччю варіянтів, щоб ваш лет зробити домашнім, пам'ятним.

Ґрунтуючись на базі найвигіднішої авіолінії в небі, „Lufthansa“ іде далі, інвестуючи в те, щоб приблизити дім для багатьох етнічних груп, котрі належать до різних культур у США. Це – відносно стара концепція, яку „Lufthansa“ здійснює як у небі, так і в Інтернеті. Америка – це дім багатьох етнічних спільнот, з їхніми сильними зв'язками на батьківщині, з їхньою культурою, релігією, традиціями.

В Інтернеті авіолінія „Lufthansa“ представляє сторінку www.weflyhome.com – перший, міжкультуральний сайт замовлення авіоквитків, який ще більше наблизить українсько-американську громаду до дому. Інтернет-мережа створена для цього, і це не новинка, але „Lufthansa“, ідучи далі, створила для українських мандрівників надзвичайно зручну Інтернет-сторінку для замовлень. Як тільки сторінка відкриється, споживачі можуть переглянути останні вісті з рідного краю. Для багатьох, це перший крок у напрямку додому.

Ця авіолінія розуміє, що українські-американці – тісно-злучена громада з поняттями про цінність і вартість, обговорює пропозиції, які кращі, зручніші і добротніше спляновані:

• 25 щотижневих з'єднань з Україною з 16 летовищ у США.

• Три місця призначення в Україні: Дніпропетровськ, Київ і Донецьк.

• Україномовний персонал, щоб пасажири відчували себе вдома вже на борту.

• При попередньому замовленні можливе спеціялізоване харчування, що включає: цілісні продукти харчування, рибні страви, вегетеріянську їжу, їжу для діябетиків та малокалорійну

• Низькі ціни

• FlyNet® на трансатлантичному секторі

Пояснити програму „WeFlyHome“ авіоліній „Lufthansa“ ми попросили Дірка Джанзена, реґіонального менеджера „on-line“:

- Це - відомий факт, що коли представники Української громади плянують канікули або подорож до рідного міста в Україні, вони зазвичай опитують ряд членів своєї сім'ї, місцевого аґента з подорожей, і навіть одержують інформацію з України, щоб переконатися, що вони будуть у виграші. Чому Ви думаєте, що програма „on-line“-замовлення авіолінії „Lufthansa“ успішна?

– Мережеві трансакції стають методом привілейованого споживача, їм віддається перевага, – особливо, якщо це пов'язано з авіолініями. До того ж, ми знаємо, що українські американці надзвичайно кмітливо користуються Інтернетом для порівнювання пропозицій перед купівлею. Ми знаємо, що наявність привабливих цін на переліт разом зі зручною системою On-line-замовлення – віддає першість нам. Звичайно, ми ніколи не зможемо конкурувати з „чутками в народі“, у доброму розумінні цього слова, але переконані, що суттєво наблизилися до цього – допомагаючи Українській громаді створити ці добрі чутки про спеціяльні пропозиції авіакомпанії „Lufthansa“, про купівлю авіоквитків через Інтернет.

- Далекий переліт через океан, може бути важким, навіть якщо це дорога додому. Що робить „Lufthansa“ останнім часом, щоб зробити цей шлях легшим, зручнішим?

– Ви знаєте, що ми вже пропонуємо одну з найкращих обслуг на борту. У нас зручні пасажирські місця, чудове обслуговування, а для представників ділового клясу - одне з найкращих у авіопромисловості. По-друге, ми зараз пропонуємо бездротове Інтернет-обслугозування під час польоту, FlyNet® для тих веб-користувачів, які не в змозі відірвати пальці від клавіятури. Лише 8 місяців тому „Lufthansa“ ввела в перелік обслуг бездротове Інтернетівське обслуговування на комерційних рейсах, доступних поза і в Бостоні, Шарлоті, Чикаґо, Денвері, Лос-Анджелесі, Ню-Йорку, Сан-Франциско, Портланді і Вашінґтоні. Більше місць призначення будуть додано найближчим часом.

Взагалі, ми дуже горді, що нам випала честь обслуговувати українську громаду, як у США, так і по всьому світі. За багато років нашої праці між „Lufthansa“ і українцями склалися дуже теплі взаємини. Ось чому ми дуже раді представити цю нову пропозицію українській спільноті.

В річницю...

(Закінчення зі стор. 21)

як представник Митрополита А. Шептицького, від Центрального комітету рятунку України – посли Мілена Рудницька і Зеновій Пеленський. Прибули також д-р Л. Чикаленко з Варшави, проф. О. Лотоцький з Парижу, д-р Вітошинський з Лондону, д-р Н. Бігарій з Чернівців та проф. Курчинский з Дорпату.

Докладне повідомлення про ситуацію Голодомору та питання допомоги зробив д-р Е. Аменде. Після вичерпних дискусій конференція прийняла декларацію, в якій було підтверджено стан Голодомору, включно з людоїдством, що існував в Україні і на північному Кавказі. Декларація також зверталася до світової громади з закликом допомогти цим народам. Варто відзначити, що й в Люксембурзі створився Комітет допомоги голодуючим, який видав цікавий і зворушливий заклик до населення цієї спокійної країни. Заклик починається словами: „Плач розпуки з України пройшов через цілий світ і почули його також в землі Люксембургу: „Поможіть нам! Рятуйте нас!" Заклик говорить: „Мільйони і мільйони людей, діти і дорослі просять і плачуть за хлібом. Це в країні, що зветься житницею Европи. Подумайте: це брутальне мордерство людей є діявольським ділом тепер пануючої Росії, яка ненависттю і терором хоче побудувати новий світ".

На жаль, світова громада плачу українських дітей, які конали з голоду, майже не чула, хоча питання голоду в Україні порушував прем'єр-міністер Мовінцкел, представник Норвегії в Женеві на засіданні Ліги Націй. Трагічна дійсність українського народу не зворушувала таких негідників як Волтер Дуранті, головний кореспондент „Ню-Йорк Таймсу" в Москві, який 31 березня 1933 року, після подорожі по Україні, писав: „Немає дійсного голоду або смертности від голодування, одначе є поширена смертність через недугу недоїдання". Не грішив правдою і Едвард Еріо, прем'єр-міністер Франції, який після подорожі по Україні також не бачив Голодомору, тільки світлі сторінки радянського життя.

Реакцією до пасивности західніх держав щодо трагедії українського народу було рішення Організації Українських Націоналістів вбити радянського консула у Львові на знак протесту проти Голодомору в Україні. Виконати акт політичного вбивства зголосився молодий студент Микола Лемик. 22 жовтня 1933 року М. Лемик пішов до консуляту і застрілив виконуючого особливі функції О. Маїлова, але не консула. Відтак він спокійно здався польській поліції. Подія викликала велике зацікавлення серед журналістів Европи, на що зрештою розраховував провід ОУН, пляннуючи цей акт. Під час судової розправи М. Лемик заявив: „На приказ ОУН я прийшов до консуляту з метою вбити представника московської влади, яка силою загарбала українську державу, нищить українську культуру і терором та голодом нищить українську націю".

Акт Миколи Лемика схарактеризував в своїй статті В. Макар як „постріл в обороні мільйонів", який засвідчував перед світом про єдність української нації.

Тарас Гунчак

СПОРТ

Дві перемоги „Чорноморської Січі"

УСВТ „Чорноморська Січ" – ФК „Докса" – 1:0
УСВТ „Чорноморська Січ" – „Спутнік", СК – 4:2

Двома перемогами дружина копаного м'яча УСВТ „Ч. Січ", закінчила першу половину сезону. „Січовики" еліт-дивізії „Гарден Стейт Сакер Ліг" зайняли високе місце в першій трійці між провідними клюбами, а в змаганні за Чашу Ню-Джерзі дійшли до пів фіналу, ігри якого пройдуть на початку другої половини сезону – навесні.

20 листопада „Ч. Січ" провела чвертьфінальну зустріч з провідним клюбом „Норден Ню-Джерзі Сакер Ліг", яким є ФК „Докса". В складі цього клюбу виступають досвідчені футболісти з острова Гаїті, що їх спровадив провід клюбу. Зустріч пройшла у швидкому темпі, в якій „січовики" мали значну перевагу, а суперники застосували гостроту, що часто переступала правила гри. Швидкий напад господарів створював перед воротами „Докси" критичні моменти, одначе енергійні оборонці і воротар зуміли ліквідувати небезпеки.

На 35-ій хвилині напад „січовиків" провів чергову атаку до воріт суперників, де на карному полі оборонець гостей „підкосив" Д. Левицького і суддя був змушений призначити карний стріл, який вправно виконав Андрій Панас. Цей голь вирішив долю змагань, в яких „Ч. Січ" вийшла переможцем-1:0.

27 листопада „січовики" провели останню календарну зустріч першої половини сезону з „російським" клюбом „Спутнік". „Російськість" цього клюбу позначається тим, що в ньому панує російська мова, але більшість футболістів клюбу – не росіяни, а серед них 5 українців – Колбаско, Діденко, Калиняк, Петруняк, Петричук. Прикро, що новоприбулі з України спортовці не включилися до українських спортових осередків, або не створили української дружини.

„Січовики" були настроєні на перемогу. Вже до перерви вони вели вислідом – 3:0, що його здобув Данило Левицький. Ці чудові голі він здобув в 15-ій, 24-ій і 37-ій хвилинах з гарних подач М. Гординського, А. Кудрика і М. Гудзія.

Після перерви Куркін здобув для „Спутніка" першого голя на 55-ій хвилині. Десять хвилин пізніше в цій важливій зустрічі Д. Левицький забив фантастичний четвертий голь, встановивши свій власний рекорд.

При стані – 4:1 в кінцевій фазі змагань знову Куркін встановив кінцевий вислід зустрічі – 4:2.

Склад „Ч. Січі": К. Пардо, М. Гординський, С. Колодій, А. Панас, А. Олесницький, М. Витвицький, А. Кудрик, Л. Миськів, Д. Левицький, Р. Головінський, К. Магер, М. Гудзій, Р. Хомик, Д. Кальдерматен, Г. Пачорик, П. Будняк. Провідники – Микола Гординський, Г. Сергіїв, граючий тренер Андрій Панас.

Омелян Твардовський

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Виставка народного мистецтва продовжує відкриття нового Українського музею

НЮ-ЙОРК. – Друга інавгураційна виставка Українського музею „Дерево життя, сонце, богиня. Символічні мотиви в українському народному мистецтві" відкрилася 23 листопада і триватиме до кінця вересня 2006 р. Виставка продовжує святкування відкриття нового музейного будинку, яке почалося в квітні ц. р. Понад сто експонатів з великої музейної колекції народного мистецтва представлено на виставці. Любов Волинець є куратором виставки і куратором колекції народного мистецтва в Українському музеї. І саме в музеї вона організувала немало виставок з цієї ділянки. Її есеї на тему різних аспектів народного мистецтва і традицій знаходяться в каталогах Українського музею. Доповіді на ці теми вона виголошувала в багатьох українських та американських осередках.

Дизайнерами виставки „Дерево життя, сонце, богиня" є Наталія Фізер і Глен Форлі з фірми „Фізер Форлі". Їхнє бюро займається мистецьким оформленням виставок та виробами для них архітектурних і мистецьких обладнань по цілій Америці. У виставці Українського музею, дизайнери розмістили експонати щоденного ужитку, яких орнаментика віддзеркалює мотиви „Дерева життя, сонця і богині", зливається в ширший засяг побуту хліборобського календаря та в життєвий цикль.

На виставці „Дерево життя, сонце, богиня"

Ці три мотиви – „Дерево життя, сонце, богиня" – розповсюджені в різних видах українського народного мистецтва. Їх можна знайти на вишиваних і тканих текстилях, в кераміці, на виробах з дерева, металю, на писанках та в прикрасах святочних та ритуальних хлібів. Куратор виставки пояснює, що такі взори сьогодні вважаються орнаментальними, хоч в старовинних часах, коли вони зродилися, вони мали глибоке космічне, релігійне, магічне і ритуальне значення. Кожний мотив віддзеркалював щось святе і втілював доручення, передавав інформації, відкривав і знайомив з містерією або викликав і впливав на дії людей.

Виставка дає нагоду відвідувачам ознайомитися з цими мотивами і з'ясувати їхнє значення, дослідити, чому, як і де вони зберігалися впродовж віків, як їхній вигляд змінювався і яку ролю вони відіграють в сучасному українському світі. Виставка інформує про ритуали та традиції в народній культурі, в якій зображення цих мотивів було розповсюджене, та пояснює їхнє значення в святкуваннях та звичаях.

На виставці, в обширних галеріях Українського музею, експонуються: народня ноша, жіночі та чоловічі вишивані сорочки, килими, рушники, кераміка, різьба та писанки. Ці експонати є з різних частин України з XIX та раннього XX століть. Також є різні святкові та ритуальні хліби – великодня паска і короваї, на яких бачимо вищезгадані мотиви.

До виставки допомагали консультанти: д-р Наталія Кононенко з Університету Альберти в Едмонтоні, Канада і д-р Людмила Булгакова-Ситник з Національного музею етнографії у Львові. Вони написали есеї до двомовного ілюстрованого каталогу, який видано до виставки. Кожний есей присвячений темі одного мотиву.

Куратор Любов Волинець розповідає, що дерево сприймається як універсальний і старовинний символ в багатьох культурах світу. „Зображення „Дерева життя" в Україні було в ужитку безперервно ще з часів неолітичного періоду, з часів трипільської культури" – пояснює куратор. „Старовинні символи „Дерева життя" знаходяться майже в усіх аспектах українського народного мистецтва і по сьогодні мають ритуальне значення в циклових святах, наприклад, на писанках, рушниках чи святочних хлібах".

Д-р Людмила Булгакова-Ситник у своєму есеї пише, що геометрична орнаментика, яка розповсюджена в українському народному мистецтві, має початки ще в часах, коли постала культура. Вона пояснює, що пряма, горизонтальна лінія зображала землю, хвиляста лінія – воду, хрест – вогонь, а коло або квадрат – це було сонце, яке відігравало надзвичайну ролю в житті давніх народів, а в Україні поняття про сонце з'єднувалось з життям і люди обчислювали час і пори року, дивлячись на сонце. Все, що добре, було злучене

(Закінчення на стор. 29)

Вірші Володимири Демус

Час від часу „Свобода" вміщує вірші, написані читачами. Деякі дуже гарні, радо їх читаю і разом з авторами переживаю. Подібні і я пишу, чи радше писала впродовж свого довгого віку. Всі вони в більшості на одну тему – про Україну. Ті вірші навіяні сумом, тугою і болем. Видала три збірки поезій. Хочу деякі з поезій вам запропонувати, щоб читач міг відпочити, перенестися в інший світ.

Володимира Демус,
Чикаго

Пригода

Забута хата край дороги...
ріка в долині,
вгорі гора,
а я у поїзді
міряю шлях
й думки долаю:
коли,
чому
і хто
лишив ту хату,
тепер на буду схожу?
Стоїть покинута й кона...
Безрадна я, схилилась край вікна,
хоч дім мене чекає і сім'я...
Чому ж та буда, мов совість світу,
мене за поли миче
і спиня?

* * *

Три гості сіли до стола,
і близькі і далекі:
один – утіха,
другий – сум,
а третій я – безрадність.
І стала я мирити їх,
(складний комплекс історії),
журба уголос все рида,
сміється в очі радість.
Безрадна я поміж двох сил,
звладати примхи годі,
і як зійшлись, так розійшлись:
сум, втіха і безрадність.

Летіли б так думками
на край неба,
покинути зажуру землі,
бо світ став розбратом для мене,
а Дон Кіхот тепер приятель мені.
Летіти би на крилах, на воскових,
ліпити з піску кораблі,
бути хоч раз воїном миру,
землю пройти, хоч би на ослі...
Хоч і розіб'ю чоло об пристін неба –
кину тебе, невірний світе мій,
бо я собі – наївний лиш романтик,
а ти – безжальний реаліст.

* * *

У тебе все таке
праве́, прямолінійне,
як сонця паруси
крізь золото дерев,
і усміх твій,
немов із перлів стрічка,
в очах діамантових
блискіт вечірніх зір,
в устах мелодія пісень.
...Уся ідилія оця
романтикові схожа...
А де ж знайти любов,
де вірність і присяга,
коли пройдеш шляхом,
як гаснутимуть зорі,
як спів перлиних уст
притихне у задумі,
коли шукатимеш
прямолінійну правду.

Баляда про щасливе життя

Чорний бохонець разового,
збанок вина в руці
і пішли...
скибу
за скибою
орали,
весняним
сміхом
переплітали
стернисті
дні,
посіяли
і позбирали:
з колоссям
кукіль
і маків
цвіт!
Вином солодким запивали
і їли жорнів хліб!

Лист

Ще один день
виживання
листа
від листоноші
дрібних рядків
багатство слів
і скарг
і розрад
повінь.
Ще один лист,
ще один жаль
і голоси причуті,
і вже несу
на пошту я
сповідь
моїх буднів.

Над морем

Б'ються хвилі щосили
на коні білогривім,
кожна з них до висот
запирається хребтом,
а друга завмирає
у бездонному краю.

Впали брижі на вії,
розколихують мрії,
заколисують втому,
що тоді, що потому?

Листопад

Я йду, іду...
і дощ іде зі мною – та ні,
не в очі він мені...
їх захищає крісластий парасоль...

Я йду, іду...
І так якось задумалось мені
У ті сумні листопадові дні...

Я йду, іду...
а лист чомусь не шепче під ногами
у т-і-ї дні,
невже сховавсь від вітру
поза плотами...
попід кущі...

Я йду, іду...
а надо мною
дощеві дзвоники бринять собі...

Та дивна дія листопада,
немов відлуння
давно віджилих днів...

Виставка...

(Закінчення зі стор. 28)

з ранком і сходом сонця, а все, що зле, з його заходом.

Есей д-ра Наталії Кононенко звернений на тему богині в українській народній культурі і її зображенням в народному мистецтві. Вона розповідає, що роля жінки як матері і творця життя була дуже важливою в українській культурі, як і її роля в ритуалах, які забезпечували і увічнювали її.

Від 11 грудня 2005 р. до 29 січня 2006 р. буде представлена мистецька інсталяція, під назвою „Тече річка. Стародавня коляда в Криворівні", яку організує Мистецька група „Яра", що є частиною світової слави Експериментального театру „Ля МаМа" в Ню-Йорку.

Дирекція Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" Ню-Йорк стала спонзором двомовного ілюстрованого каталогу виставки „Дерево життя, сонце, богиня. Символічні мотиви в українському народному мистецтві". Виставку також спонзорують інші фінансові інституції, організації, члени та приятелі Українського музею. Їхня щедра підтримка дає змогу музеєві виконувати свою місію – збирати та зберігати експонати мистецької чи історичної вартости, знайомити наше молоде покоління та співземців з її багатством.

У зв'язку з виставкою музей пропонує тури (з провідником або без) для груп, майстерні народних прикладних занять та різні заняття для школярів, студентів і родин під час відвідин музею. Освітній аспект, зв'язаний з виставкою, уфундовано частинно з дотацією, яку музей одержав від „Institute of Museum and Library Services".

Інавґурація Українського музею відбулася в квітні цього року виставкою творчости українського скульптора Олександра Архипенка під назвою „Олександер Архипенко. Візія і тяглість". Новий музейний будинок уфундований щедрістю української громади в США. Архітектом нового музейного будинку є Юрій Савицький з нюйоркської фірми „Sawicki Tarella Architecture+Design". В триповерховому будинку вміщаються виставкові ґалерії, сховище для колекцій, ґалерія-авдиторія, бібліотека і крамничка.

Марта Бачинська

На виставці в Українському музеї

Інсталяції групи „Яра" в музеї

„Тече річка: Стародавня коляда в Криворівні" – це мистецька інсталяція, яка доповнює тематику виставки „Дерево життя, сонце, богиня. Символічні, мотиви в Українському народному мистецтві", яка експонується в Українському музеї. Інсталяція триватиме від 11 грудня 2005 р. до кінця січня 2006 р.

Мистецька інсталяція дає нагоду познайомитися зі звичаями та ритуалами коляди, які відбуваються за старовинними традиціями в селі Криворівні в Карпатах. Режисер Вірляна Ткач та сценограф Ватоку Уено з Мистецької групи „Яра", задумали цей проєкт інсталяції та, працюючи разом із відеорежисером Андреєю Одежинською, фотографом Олександром Хантаєвим і поетом-перекладачем Вандою Фипс, створили мистецький твір, в якому втіляються елементи коляди. Коляда походить з давніших часів і тим відзначається і її символіка.

За останніх три роки члени „Яри" збирали та записували традиційні звичаї, ритуали та оповідання селян в Карпатах, зв'язані з колядою. Коляда є частиною зимового ритуалу, який уважають найважливішою подією під час року в Карпатах, бо люди вірять, що весна не прийде і урожаю не буде, якщо не відспівають коляди в кожній хаті. Співають коляду, яку вибирає провідник колядників для кожного члена родини, для живих і тих, що недавно відійшли у вічність. Слова коляд походять ще із старовини, тому в них чуємо відгомін культу сонця, предків і природи. Люди вірять, що слова цих коляд мають магічну силу і все, що сказане, станеться.

На Свят-вечір родина спільно сідає до столу, де подають дванадцять страв. Вечір відбувається з відповідними звичаями, яких люди дотримуються.

Минулого року в театрі „Ля МаМа" відбулася театральна вистава „Яри" – „Коляда. Дванадцять страв", яка була базована на звичаях села Криворівні, а у виставі брали участь колядники з цього ж села. Минулого січня відбулася виставка фотографій Олександра Хантаєва в ґалерії „Ля МаМа" з подорожі у Карпатах з Вірляною Ткач в 2003 році. Ці фотографії, як і відеофільми з їхнього перебування в селі Криворівні, є частиною інсталяції „Тече річка: стародавня коляда в Криворівні". Відеофільм Андреї Одежинської артистично і унікально передає традиції та ритуали села Криворівні.

Мистецька група „Яра" діє при Експериментальному театрі „Ля МаМа" і творить ориґінальні театральні вистави, мистецькі виставки, музичні і поетичні імпрези, тематика яких походить з джерела культур Сходу. Співзасновниками „Яри" є Вірляна Ткач, Ватоку Уено і Ванда Фипс. В інсталяції „Тече річка" вони співпрацюють з Андреєю Одежинською і Олександром Хантаєвим. Їхній вклад в дальший розвиток театрального мистецтва, фільму, фотографії та поезії є знаним і оцінюваним. Недавно Вірляна Ткач одержала дотацію – „NEA Poetry Translation Fellowship", щоб перекласти поезії Сергія Жадана. Ватоку Уено, який був дизайнером і співрежисером майже усіх вистав „Яри", також одержав дотацію „NEA/TCG Design Fellowship". Андрея Одежинська мала прем'єру свого нового фільму „Шепетуха".

Під керівництвом режисера Вірляни Ткач, від часу свого заснування „Яра" представила 16 ориґінальних театральних вистав, співпрацюючи з мистцями і акторами з України, Сибіру та Китаю, які представлено в Ню-Йорку, Києві, Львові, Харкові, Улан-Уде, Улан-Баторі, в селах Сибіру і Китаю.

Перша вистава „Яри" „У світлі" – про життя Леся Курбаса – була представлена в Києві під час тижня, коли проголошено незалежність України в 1991 р. Майстерня вистави „Коляда" відбулася в Києві минулої зими під час Помаранчевої революції. „Яра" створила дев'ять вистав, базованих на українській тематиці, включно з такими як „Вибухи", що полягало на поезії та документації про Чорнобиль: „Сліпий зір" про сліпого поета Василя Ярошенка, який їздив до Японії в 1914 році. Інші представлення „Яри", це – „Яри Лісова Пісня", на базі п'єси Лесі Українки, „Водоспад–відблиски" з Ніною Матвієнко, „Співуче дерево" і „Купала" з Маріянною Садовською і „Лебедь" на тлі поезій Олега Лишеги.

В різдвянім часі, пов'язаними з виставкою в музеї „Дерево життя, сонце, богиня. Символічні мотиви в українському народному мистецтві" та інсталяцією „Тече річка: стародавня коляда в Криворівні", відбудуться освітні програми, ціль яких є поглибити зрозуміння символіки в українському народному мистецтві та познайомити з традиціями, ритуалами та звичаями, в яких символіка відіграє важливу ролю. Заплановано такі програми:

* Неділя, 11 грудня 2005 року – Відкриття інстеляції з короткою різдвяною програмою.

* Субота, 17 грудня 2005 р., 7:30 у вечорі – Концерт „Від епічних коляд до модерних мозаїк" групи „Bandura Downtown" в складі: Юліян Китастий, Михайло Андрець, Наталка Гончаренко, Боян і Руслана Макаренко.

Марта Бачинська

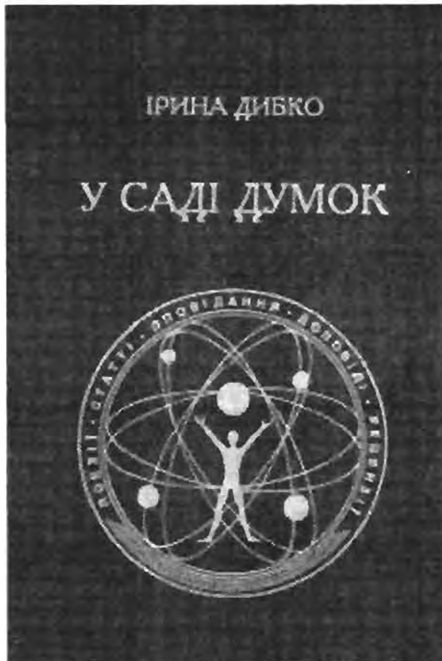

Колядники з села Криворівні. *Фото: О. Хантаєв*

НОВІ ВИДАННЯ

Творча багатогранність поетки

Ірина Дибко. „У саді думок", поезії, статті, оповідання, доповіді, рецензії. Присвята дітям і внукам. Передмова „Від універсальної до Національної теми" та редакція Р. Кухаря, портрет авторки та вступне слово „П'ять гілок дерева думок". Коректор М. Дупляк, обкладинка у виконанні мистця Б. Божемського, список творів Ірини Дибко та жертводавців на видання книжки. Потомак. МД, друкарня „Компютопрінт корп.".

Авторка збірок поезії „На крилах дум", „По стежинах душі", На перехресті років", поем „Гільґамеш", „Ахнатон", оповідань „Білий орел", перекладів з англійської мови творів „Хутір тварин" Дж. Орвелла, „Нарис про людину", „Універсальна молитва", „Ода до самоти" Ал. Повпа та менших творів Дж. Мілтона, Фр. Бейкона, Дж. Адісона, Е. Вілкова – обдарувала читачів новою великою книгою зібраних поетичних та прозових творів „У саді думок". Вживаючи термінології Ірини Дибко щодо характеру збірника – це її „п'ять гілок дерева думок" – поезія, статті, оповідання, доповіді, рецензії, треба додати шосту гілку – переклади та афоризми видатних та менш відомих світових авторів.

Ірина Дибко, обдарована творчим горінням поетка й письменниця, водночас чутлива на всякчасні суспільні прояви в Україні й діяспорі, являє собою той зразок жінки-громадянки, яка добро народу вважає цінністю та своїм особистим покликанням письменниці.

Суспільний інстинкт, що є особливою прикметою Ірини Дибко, віддзеркалений в розділах її книги: в оцінці наших світочів культури, Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Наталени Королеви, Софії Русової, Юрія Липи, Дарії Гуменної, Івана Світличного та інших, про яких вона доповідала, писала про їхню творчість у своїх публікаціях та ввела їх тепер ще раз на сторінки своєї книги життя в літературі.

Значну частину книги поетки виповнює добра сотня її віршів національної тематики „Ми українці", „Лист з України", „Україна жде", „В красі України", філософських роздумів, „Правда", „Порада", „Дух вічности", „На початку було слово", споминів, побутових відзначень, „На бенкеті конґресу П. Е. Н.", „В дорозі до Рутерфорду" та особистої лірики, як „Хто є я?"

Свої знання, досвід та інтелектуально-естетичні якості завдячує Ірина Дибко-Филипчак патріотичному вихованню, довгорічній діяльності педагога в рідних школах у діяспорі та її представницькому становищу секретаря і скарбника Американського відділу Міжнародного ПЕН-клюбу, де вона представляє українську національність, котрої еміґраційну літературну діяльність вона поширює по всьому світі.

Книга багатогранного змісту „У саді думок" передає у творчості Ірини Дибко чи не найповніше багатство її духовного засягу чуттєвих та розумових рушіїв, а водночас широчінь її суспільно-громадського світогляду.

Р. Кухар

„Перша зірка" Ети Арчер

Сімнадцятирічну Єлисавету (Ету) Арчер можна зустріти в ці дні у Ню-Йорку – її домівці на наступні десять місяців. Тут вона буде навчатися в Американській академії драматичних мистецтв. Юна мешканка Едмонтону (провінція Альберта) має на своєму рахунку значний перелік досягнень, серед яких зразкова успішність у школі, заняття з музики й співу. Вона також відома своєю активністю у молодіжній організації, серед української громади. Окрім того, Ета є упорядницею „Першої зірки" – чудової книжечки різдвяних та новорічних віншувань, яку видав друком Методичний кабінет української мови Канадського інституту українських студій при Альбертському університеті. З Етою Арчер розмовляла Галина Клід.

Ета Арчер

– Чи ваше українське походження відіграє якусь ролю у вашому житті тепер, коли ви є студенткою у Ню-Йорку?

– Моє українське походження завжди відігравало величезну ролю у моєму житті, і перебування у Ню-Йорку – не виняток. Я почуваюся як вдома, розмовляючи українською з людьми в крамницях та ресторанах. Пригадую моє глибоке зворушення, коли помітила назву „Taras Shevchenko Place", і з нетерпінням чекаю, коли зможу відвідувати деякі українські вистави та коцерти. Я була втішена, побачивши людей, які зовсім буденно ходять у вишиваних сорочках або послуговуються червоними танцювальними чобітками як щоденними аксесуарами. Це саме той зв'язок, який з'єднує мене з Едмонтоном та з моїми корінням. Відчувати таке в цьому новому місті досить гарно.

– Ваша книжка „Перша зірка" вже опублікована?

– Початкова стадія проєкту завершена. Матеріяли до книжки були впорядковані й відредаґовані, книжка надрукована. Зараз почалася нова стадія, яка залежить, до великої міри, від української громади: чи люди зацікавлені в тому, щоб пізнати й зберігати свою культуру. Якщо це згублено й відгуку не буде, то цей почин буде завершено. Отже, нехай це проєкт ніколи не закінчується! Відкривши цю книжку, ми можемо почути відлуння голосів з нашого минулого, можемо прокласти місток між ними та голосами майбутніх поколінь. Ця книжка – це свято традиції. Вона дозволяє нам заглянути в минуле і побачити, як жили люди до нас і, сприйнявши це, ми можемо, в свою чергу, скористатись нею, щоб створити свої традиції і плекати гордість з того, хто ми є і звідки ми походимо.

– Вам усього 17 років. Якщо б ви мали зробити остаточний вибір зараз, то ким би ви хотіли бути?

– Безумовно, актрисою. Це моя велика мрія. Бути спроможною робити щось таке, що я любитиму до кінця свого життя, було б просто фантастично. Я почала усвідомлювати, що часом, куди ти йдеш, це не те саме, де ти опинишся. Беручи це під увагу, мені б хотілося лише одного: бути щасливою. Я хочу бути щасливою у всьому, що я роблю; всюди, де я перебуваю, і в тому, куди мене веде життя. Якщо я досягну цього, то я буду знати, що я зробила щось правильне.

З питань придбання книжки можна звернутися на адресу: Ukrainian Language Resourse Center. Canadian Institute of Ukrainian Studies, 450 Athabasca Hall, University of Alberta. Edmonton, Alberta, T6G 2E8, Canada.

Гураґани приходять без дозволу

У недавні часи страшні збитки завдали Фльориді гурагани „Катрін", „Чарлі", „Френсис" та „Іван Грозний". Вони розтрощили кращі місця відпочинку, але не знеохотили людей, які хочуть побути в „раю" два (а дехто й більше) тижні відпочинку. Що б там не було – давайте нам Фльориду!

І кожне місто аж розривалось: латали дахи й розвалені стіни, зрізали потрощені дерева й кущі, дошками затуляли шкоду й малювали на них тропічні краєвиди. А те, що вже не можна було ні полатати, ні замаскувати, вивозили на смітник, залишаючи чистеньку площу. Театральні декоратори працювали тепер на вулицях – прикрашали „фронтові" будівлі там, де проїжджало багато авт.

– Вже більш такого не буде! Ми вже своє дістали, – запевняли мешканці Фльориди.

А гураган „Вільма" вже назрівав на просторах океану. Народилася „Вільма" 19 жовтня 2005 р. Так пізно гураганів не трапляється, але тепер такі часи настали, що все може бути. Навіть і таке, якого ще ніколи не бувало. „Вільму" дехто з українців називав – „Відьма". Поки вона петляла в Карибському морі, шарпала Кубу і прямувала на Юкатан, більшість південно-західних мешканців нічого не робила. Чекали, бо як позабивають вікна, а гураган піде в інший бік, то буде як в анекдоті: „Івасю, вмийся: до нас може приїхати тітка Люся". „Еге, може... А як не приїде, то що я, дурень, щоб задаремно вмиватися?". Місцева влада наказувала: „Готуйтесь!". Готуємось...

Телефонує приятель із східньої Фльориди:

– Хто до кого їде?

– Мабуть, ви до нас...

– Якраз навпаки: всі комп'ютери показують, що „Вільма" прямує до вас.

– Ми сидітимемо на місці, бо як проб'є дах, наллє в хату води то пропаде хата, і все, що в ній.

Губернатор скликав конференцію, присвячену „Вільмі", але „Вільма" не з'явилась. Усе ж вирішили евакуювати туристів та відвезти назад собак і котів, яких врятували в Ню-Орлеані та привезли до нас на відпочинок.

Цілу добу на телевізорі – тільки „Вільма". Вже почали евакуацію чарівного острова Марко. За всю історію тут ще ніколи не було гурагану, але „Вільма" потрощила і бідні хатини, і пишні готелі. Вперше в історії острова спустили американський прапор, а замість нього підняли прапор гурагану.

В неділю, 23 жовтня, було тихо й соняшно. Поїхали в сусідній Норт Порт до церкви. „Вільма" здирала електричні й телефонні дроти, прямувала на крайні береги півдня, але й і до нас послала сильну бурю – швидкість вітру до 90 миль на годину. Дерева жалібно квилили й прихилялися до самої землі. Цілу ніч лив дощ суцільним водоспадом. Відразу воскресли жаби й розквакалися на всі голоси. Увечорі раптом погасло світло. Задзвонила до електроцентралі. Відповіли, що електрика буде полаждежена, тільки не знати коли. От тобі й на! Ще й гурагану не було, а вже – біда. Мабуть, знову кілька днів будемо без струму. Ну що ж , велику лямпу на батарейках уже маємо... Але раптом світло з'явилося!

На південь від нас, у Нейплес й Боніті, дощі й морські хвилі залили місто. Вода стояла кілька днів. Майже вся південна Фльорида була пару тижнів без електрики, в тому числі Маямі й Форт Лаудердейл. Найтяжче потерпіли околиці озера Окічобі, де працюють на цукрових плантаціях леґальні й нелеґальні робітники з Мехіко й Куби. Буря потрощила їхні бараки, і сім'ї з малими дітьми опинилися просто неба. Молодь кинулась грабувати крамниці. Заборонили виходити на вулицю між 6-ою вечора й 6-ою ранку. 31 жовтня – свято Галовін, похід маскованих дітей за цукерками по хатах. В містах при Окічобі , в темряві, запалили для дітей велике багаття замість традиційних походів.

Гураґан знищив склади готового цукру. Дісталось біди значним містам на східнім побережжі: будови в Бровард Ситі й Форт Лаудердейлі витримали буревій, але потужний дощ просочився всередину, дахи і стіни розвалились, чимало будинків пропало.

Далі „Вільма" пішла традиційною траєкторією, проковтнула новонароджений гураган „Альфу" й подалась на „кладовище гураганів" – в Атлантичний океан. Покищо нових гураґанів нема, але хто зна? Тепер вони приходять без дозволу і не за розкладом.

Ганна Черінь

Гармонія...

(Закінчення зі стор. 18)

Батько. Батько-голова не може не мати рації, ну просто тому, що не може, бо він – Батько.

В етології це називається „закарбовування“ – формування ідеального образу в ранньому дитинстві і, як-то кажуть, на всю решту життя. Невідповідність дійсности закарбованому образові викликає роздратування. При неможливості його виправити, або коли необхідні для виправлення дії вступають в нерозв'язний конфлікт з іншими складовими частинами образу, – наступає депресія, бажання, врешті-решт, просто проігнорувати цю невідповідність.

Саме прагнення до гармонії стало визначальним в житті Ющенка-політика, саме з цього випливає чимало його вчинків і рішень, які викликають подив і нерозуміння. Хоч який це парадокс, але створена Леонідом Кучмою система державної влади – дуже особистісна, вся зведена до одного Господаря – ніскільки не суперечила сприйнятій і закарбованій моделі, так же, як і сам Кучма в цьому контексті вповні відповідав образові всемогутнього голови, який або карає, або милує. Якось забулося, що, виступивши з прощальною промовою після своєї відставки з прем'єрської посади, з ледве не грізним „Я повернусь!“, Віктор Андрійович невдовзі поїхав до того самого Кучми, котрий відібрав у нього прем'єрство, щоб просити в того згоди на зформування об'єднання „Наша Україна“. Тому що – як це без благословення голови? І в парламентських виборах 2001-2002 року „НУ“ навіть жартома ніхто не називав „опозиційною“.

Деякий, вельми обережний, серпанок опозиційности вона набула значно пізніше. І лише в самому розпалі президентських виборів минулого року Віктор Ющенко дозволив НАЗИВАТИ себе „провідником опозиції“. Та він не був ним. Влітку, напередодні останньої фази виборчої кампанії, Віктор Андрійович публічно, в інтерв'ю „Незавісімой ґазетє“, фактично взяв на себе зобов'язання домогтися прийняття закону про гарантії для експрезидента. Опозиціонером же він виявив себе аж після дивного і досі ніким не з'ясованого випадку з отруєнням. Але навіть тавруючи з трибуни „злочинну владу, (практично – антинародний режим), він так і не назвав прізвища „Кучма“. Й тільки тоді, коли навіть для Ющенка, котрий щиро вірив в шляхетні домовлення й добру волю „Батька“, стало зрозуміло, що Кучма ні за що, ні за які ґарантії не збирається залишати своє нагріте місце (хоч для всіх це було ясно від самого початку) – тільки тоді слухняний син збунтувався. І закликав народ на Майдан.

Гадаю, ні, я таки певний, що, спостерігаючи за становленням, зміцненням і деґрадуванням режиму і самого Кучми, Ющенко думав, що він буде зовсім-зовсім іншим Президентом. Іншим Головою. Іншим Батьком. Що в нього не матимуть підтримки злі, недобрі, загребущі людці. А тільки інші – добрі, щирі, безкорисливі. Правильні. Свої. А свої – вони добрі, за визначенням. Його близькі – чесні і порядні люди. За визначенням. Тому що – це близькі і свої. Вони не можуть красти, не можуть займатися корупцією. Бо красти – це погано, і корупція – погано. Красти і займатися корупцією можуть тільки погані, недобрі люди – всякі медведчуки-суркіси. А свої – не такі. Свої можуть... ну, не знаю, наприклад – допомагати іншим. Також порядним і чесним. Свої можуть (і навіть зобов'язані) захищати Президента від поганих людей – ворогів і зловмисників. Свої, як уже говорилося, в рамках парадигми Ющенка можуть (в крайньому випадку!) помилятися. За помилки їм треба докоряти. Можливо, якщо помилки серйозні, – по-батьківськи суворо, але справедливо покарати (адже тепер він – Батько!). Проте в жодному випадку не виносити сміття з хати, не турбувати сусідів і не давати зброї в руки недоброзичливців. І взагалі, головне – не порушувати гармонії світу, нехай навіть гармонія ця цілком ілюзорна й не має ніякого стосунку до навколишньої дійсности. Саме тому Ющенко так хотів відіслати на вибори свій бльок однією провладною командою – однією великою родиною – разом з прем'єром Юлією Тимошенко і головою парламенту Володимиром Литвином. Щоб не було конфліктів, боротьби за голоси, війни компроматів, всіх тих брудних і грубих розвінчувань. Не склалося. Безконечні і безплідні підкилимні сутички привели до того, що Ю. Тимошенко, або, скажемо делікатніше, – її соратники винесли все таки з хати повні торби підкилимного сміття і спричинили бурю урядової кризи.

Переконаність у своїй рації все частіше грає з ним (гірше того – з усією країною!) досить жорстокі жарти, виставляючи Президента України то в смішному, то просто в непривабливому світлі. Ситуація в багато дечому нагадує знамениту сцену зі „Школи лихослів'я“ Шеридана, в якій Джозеф Серфес пояснює леді Тизл, що саме усвідомлення своєї невинности найбільше цій невинності шкодить, оскільки змушує леді нехтувати умовностями й світською думкою, заважає їй застановитися над своєю поведінкою і штовхає її на необачні вчинки. Подібність поглиблюється ще й тим, що насправді добродійна леді Тизл не так вже й добродійна, як про себе думає. Самовпевненість у таких питаннях – кепський дорадник.

Цілком очевидно, що Президент Віктор Ющенко не перевтомлює себе роздумами над тим, що в країні поступово втрачаються всі важелі влади. Або над тим, що влада не терпить порожнечі і, навпаки, має властивість перетікати туди, де в ній є потреба і де вона може бути реалізована. І над тим, що після виборів реальні керівники бльоків, котрі перемогли (в тому числі і бльоку друзів Ющенка) можуть зібратися десь за містом. І там у спокійній атмосфері вирішувати – чи потрібен взагалі Україні інститут президентства? Й навіть якщо потрібен – то чи не раціональніше звести президентські функції до чисто символічних? І суспільство ледве чи здригнеться від такої перспективи. Проблема, врешті-решт, не в особистій долі Віктора Андрійовича Ющенка. Проблема в тому, що – добре це чи зле – саме йому ми вручили не тільки декоративну булаву, але й реальну відповідальність за всіх маленьких і великих українців.

Мольєр переконливо і наглядно показав ницість і підступність Тартюфа. Однак, комедія не дає ніяких рецептів на випадок, якщо б герой – з усіма тими діяннями, промовами і філософією – не був підступним лицеміром і ницим брехуном. Як же до нього належало б поставитись, коли б він був чесний і щирий? А коли зовсім не від чесноти і щирости Президента і навіть не від його добродійности, – а від його елементарної відповідности залежить доля країни і майже сорок вісім мільйонів її громадян? Іноді мені здається, що краще б уже він був Тартюфом...

ДЛЯ ПРОСЛАВЛЕННЯ МАРІЇ МАТЕРІ БОЖОЇ – ПОКРОВИТЕЛЬКИ УКРАЇНСЬКОГО НЕСКОРЕНОГО НАРОДУ.

2005 РОКУ БОЖОГО

ПРЕСВЯТОЇ ПОКРОВИ УНІВЕРСАЛ

Незбагненний Пресвятої Покрови Універсал
Володар душ України аж по Урал,
Що запевняє правильні дороги
Для нагороди у день перемоги!

А День Перемоги – Неминучий,
Коли – Христос Суддя Всемогучий!
По правиці – Страдну Україну прославить,
І в лівиці пекельній червоного сатану здавить!

КВІТИ В ПОКЛОНІ НЕБЕСНІЙ ЦАРИЦІ

Сніжно-білі лілеї
Сповістили тайну Марії,
Про Її святість небесну,
Через Божу ласку чудесну!

Глибоко поклонились
Багряні троянди дві
І маєстатично прикрасили
Марії стопи пресвяті!

Коляж мистецький твір Ірина Захарків і поезії "Ірина Захарків – Зібрані Твори"

В ПАМ'ЯТЬ МОЇХ НАЙДОРОЖЧИХ:

мужа ОСТАПА, батьків ГРИГОРІЯ, Хор. УСС-ів та ТЕОДОЗІЇ, Головної Секр. Суду Вільної України – Вишнівчик, 1918-19 рр. і брата – НЕСТОРА, Старшини УПА* Липень 1924 – +1958

СТЕЛЬМАХІВ

19 West 21st Street, Linden, NJ 07036
Tel.: (908) 862-4747; (973) 763-8778
Fax: (908) 862-7474

ROXOLANA

International Trade, LTD
e-mail:roxolanaltd@roxolana.com
web:www.roxolana.com

ПАКУНКИ ДО УКРАЇНИ:

МОРЕМ • АВІА
Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуючись нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте безкоштовно: 1-888-725-8665
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії, Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталогу.
- Медикаменти на замовлення до України.

** Додаткова оплата за доставу*
Існують певні обмеження.

Roxolana Travel

- У нас можна замовити авіаквитки будь-яких авіакомпаній до більшості європейських країн.
- Візові послуги в Україну (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

Roxolana Money Service

В Україну: **ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ**

$100 - $8	$500 - $25	$900 - $45
$200 - $14	$600 - $30	$1000 - $50
$300 - $18	$700 - $35	$1500 - $75
$400 - $20	$800 - $40	$2000 - $100

Маємо ліцензію на пересилку долярів.
Також пересилаємо в інші країни.
• Достава $10 за кожне замовлення

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний" з каталогу
вміст пакунку: борошно – 20 ф., гречка – 10 ф., олія – 1 галон, тушонка – 3 ф., салямі – 3 ф., родзинки – 3 ф., дріжджі – 1 ф., кава в зернах – 2 ф., шоколад – 2 плитки.
Ціна $ 99 за 51 ф.

Додаткова оплата за доставу – $10 – Західня Україна; $15 – Східня Україна
Телефонуйте безкоштовно:
1-888-PAKUNOK (1-888-725-8665)

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК

КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ

✔ на роботі
✔ автомобільних
✔ в публічних місцях
✔ лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:

- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

• ПРАЦЯ •

Потрібна українка для опіки над старшим подружжям в їхньому домі у Silver Spring, MD.
Тел.: (845) 756-2348 або (301) 439-7484

Українка, 48 років шукає працю по догляду за старшими людьми.
Тел.: (732) 431-9510

• НА ПРОДАЖ •

В центрі Львова продається 2-кімнатна квартира з розрахунком в Америці. $55,000 США.
Тел. в США: (617) 925-0085
у Львові: 62-81-25 після 7-ої веч.

• ЗНАЙОМСТВА •

Дівчина з України, 22 р. познайомиться з мужчиною для серйозних відносин.
Тел.: (239) 249-9518

• ДО ВИНАЙМУ •

Помешкання в Ірвінгтоні, Н.Дж. недалеко транспорту. Інформації
(973) 992-0672 в будні дні
(973) 374-7727 в неділю
9:30 – 11:30 ранку

УКРАЇНСЬКА БУДІВЕЛЬНА ФІРМА

1. Більше ніж 25 років будівельної практики.
2. Говоримо по-англійськи і по-українськи.
3. Забезпечені повністю страхівкою.
4. Будуємо на нашій або на Вашій площі.
5. Високо кваліфіковані працівники.

Будуємо в North Port, Venice, South Venice, Englewood.

ІГОР ГРОНЬ, президент **(941) 270-2413**

ЛЮБОМИР ЛУЖНЯК, заст. президента **(941) 270-2411**

TRIDENT DEVELOPMENT CORPORATION

• РІЗНЕ •

На продаж дві книжки:

1) 400-сторінкова книжка в твердій обкладинці „У САДІ ДУМОК", авторства **ІРИНИ ДИБКО**. Змістом книжки є: поезії, статті, оповідання, доповіді, рецензії.
Книжка в ціні 20 дол. з пересилкою.
2) Друга книжка, в м'якій обкладинці, 172 ст. авторства **ІВАНА ФИЛИПЧАКА**. Лемківська історична повість XVII століття: „СТРАДАЛЬЦІ І МЕСНИКИ".
Книжка в ціні 10.50 дол. з пересилкою..
Книжки можна замовити: **I. Dybko Fylypchak, 12 N Orchard Way, Potomac, MD 20854.**

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

DNIPRO CO.

•Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
• Грошові перекази у всі країни світу • Українські та европейські компакт диски • Українські сувеніри та хустки
•Телефонні картки: 80 хв. розмови за 5 дол.

NEWARK, NJ	CLIFTON, NJ	PHILADELPHIA, PA
688 Sanford Ave	565 Clifton Ave	1801 Cottman Ave
Тел.: (973) 373-8783	Tel.: (973) 916-1543	Tel.: (215) 728-6040
(888) 336-4776		

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytvyn,Manager
NJ Lic. No. 3212
AIR CONDITIONED
Обслуга ЩИРА і ЧЕСНА.
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey.
Також займаємося похоронами на цвинтарі в Бавнд Бруку і перенесенням Тлінних Останків з різних країн світу.
UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Avenue
(corner Stanley Terr.)
UNION, N.J. 07083
(908) 964-4222
(973) 375-5555

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX, BROOKLYN, NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
ЛУЇС НАЙҐРО - директор
Родина ДМИТРИК
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y.10009
(212) 674-2568

LVIV EXPRESS
PARCEL SERVICES

1111 East Elizabeth Ave.
Linden, New Jersey 07036
(908) 925-0717

PACKAGES TO UKRAINE

BELORUSSIA • RUSSIA • POLAND • ESTONIA • LATVIA • LITHUANIA • SLOVAKIA

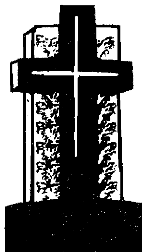
МОРЕМ	ЛІТАКОМ	ДОЛЯРИ	ЕЛЕКТРОНІКА
мінімум 10 фунтів	2-3 тижні мін. 10 фунтів	Пересилка і доставка	220 V

15 років в бізнесі чесної і добросовісної праці.
Відправляємо і полагоджуємо митні справи.
У зв'язку з розширенням компанія пошукує аґентів до співпраці.
Доставляємо пачки до України, Білорусі, Росії, Польщі, Естонії, Литви, Латвії, Словакії.
Підбираємо пачки з дому безкоштовно.
Пересилка пачок через UPS для клієнтів з інших штатів.
Call Tall Free 1-800-965-7262

Oblast Memorials
845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ
~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ
НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРИТИ ВАШ ПРОЄКТ.

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC
УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ З РІЗНИХ ҐРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ, СВ. ДУХА в ГЕМПТОНБУРҐУ ТА ІНШИХ.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

З глибоким жалем і смутком ділимося сумною вісткою з рідними і приятелями, що в понеділок, 5-го грудня 2005 р. відійшла від нас у вічність на 36-му році життя наша найдорожча ДРУЖИНА, МАТИ, ДОНЬКА і СЕСТРА

бл. п.

ТАТЯНА ЛЕЛІТКА УЛЯНА ОТТО

(з дому ЯВНА)

ПАРАСТАС відбувся в четвер, 8-го грудня 2005 р. о год. 8-ій веч. у похоронному заведенні Moriarty Funeral Home, 76 Park St., Montclair, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу, 10-го грудня 2005 р. о год. 10-ій ранку в St. Cassian Church, 187 Bellevue Ave., Upper Montclair, NJ.

У глибокому смутку залишилися:

муж – КІТ ОТТО
діти – КАЙЛЬ, ДЖЕК і МАКСИМ
батьки – ДЗВЕНИСЛАВА і д-р ЛЮБОМИР ЯВНІ
брат – РОМАН ЯВНИЙ
сестри – д-р ОЛЯ ЯВНА СОХАН з мужем д-ром ОЛЕГОМ і сином НЕСТОРОМ
– ЛАДА ЯВНА ҐАВДЯК з мужем ЮРІЄМ і синами ЛЕВОМ і ЗАХАРІЄМ
та родини КРАВЦЕВИХ, ДЯЧУКІВ
як і дальша родина в Америці, Канаді і в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів в пам'ять Покійної родина просить складати пожертви на American Cancer Society.

З глибоким жалем і смутком повідомляємо родину, приятелів і знайомих, що дня 2-го грудня 2005 р. відійшов у вічність наш найдорожчий і улюблений МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ -ДЯДЬО, СТРИЙКО, ВУЙКО

бл. п.

ВОЛОДИМИР ВЕЛИЧЕНКО ВОРОХ

нар. 9-го березня 1915р. в селі Кривенька, Тернопільська обл.

ПАРАСТАС був відслужений в четвер, 8-го грудня 2005 р. о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в пятницю, 9-го грудня 2005 р. о год. 9:45 ранку в українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а відтак на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Банд Бруку, Н. Дж.

Про молитви за Покійного просять горем прибиті:

дружина – МАРІЯ
дочка – ЗВЕНИСЛАВА-АНІЗІЯ
син – ЛЮБОМИР
внуки – ХРИЗАННА "ЦІПЦЯ"
– ЛЮБОМИР з дружиною ЛИНДОЮ
– ЛЮБОСЛАВ
– АНДРЕЯ
– ТАТІЯННА
братанки – БОГДАР з дружиною МАРТОЮ і родиною
– СВЯТОСЛАВ з дружиною ЛЮБОЮ і родиною
– РОМАН з дружиною ОКСАНОЮ і родиною
– РОСАННА
– АНІЗІЯ ВЕРОКІНА з родиною
– МАРУСЯ ОЛІЙНИК з родиною
сестрінок – ЛЬОНЬО ГУТА з дружиною ЛЮБОЮ і родиною
сестрінка – НАДЯ БОДНАР з родиною
братова – ОКСАНА
кузини – ІРА ЛЮБОЩУК-ВЕЛИЧЕНКО
– ЕВГЕНІЯ САЙ
шваґрова – ОСИПА КАЧАЛУБА із сином БОРИСОМ та дочкою МАРТОЮ і родиною
та ближча і дальша родина в США, Україні та Канаді.

Вічна йому пам'ять!

ПОВІДОМЛЯЄМО, що **СЛУЖБА БОЖА**

в пам'ять Покійних

ІВАНА і СТЕФАНІЇ ПОВАЛЯЧЕКІВ,
МИХАЙЛА і МАРІЇ ВІРЩУКІВ, ВОЛОДИМИРА ВІРЩУКА,
РОМАНА ВІРЩУКА і ОЛЕНКИ ЛЕСЬКІВ-САВИЦЬКОЇ

відбудеться

в суботу, 17 грудня 2005 р., о год. 5-ій веч.

в українській католицькій церкві св. Миколая в Пасейку, Н. Дж.
Рідня і знайомі просять о молитви за душі Покійних.

ІРЕНА і МАРУСЯ ВІРЩУК

У ПЕРШУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої дорогої і незабутньої МАМИ, БАБУСІ і ПРАБАБУСІ

бл. п.

ЄФРОСИНІЇ КОНОНЕНКО

була відправлена **ПАНАХИДА**

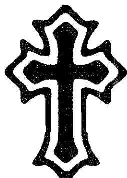
у четвер, 1-го грудня 2005 р.

в українській православній церкві св. Андрія в Норт Порт, Фла.

Після відправи була поминальна трапеза.

Просимо пом'янути Покійну у своїх молитвах.

Дочка АНАСТАЗІЯ, зять о. ІВАН ФАТЕНКО і вся велика родина.

Ділимося сумною вісткою, що в понеділок, 15 серпня 2005 р. упокоївся в Бозі наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР КОЛТОВСЬКИЙ

нар. 15 жовтня 1922 р. в селі Верхобуш, Золочівського повіту, Україна.

Залишив у глибокому смутку:

дружину – СОФІЮ із синами ЛЕВКОМ, БОГДАНОМ і ІГОРЕМ з дружинами
6 внуків
ближчу і дальшу родину в Україні.

СВЯТА ЛІТУРГІЯ була відправлена в церкві Різдва Пресвятої Богородиці в Ню-Бранзвику.

Тлінні останки були зложені на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що в неділю, 27 листопада 2005 р. відійшов у вічність на 84-му році життя наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.

МИКОЛА РОВЕНКО

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 1 грудня 2005 р. в українській католицькій церкві Собор Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт Порті, Фла., а відтак на цвинтарі Memorial Garden, Vennice, FL.

В глибокому смутку залишилися

дружина – ВІРА з дому ЛАБА
дочка – ЛЮБА
син – ВОЛОДИМИР з дружиною ДЖЕНЕТ
внук – ЮРІЙ
внучка – ЛАНА
сестрінки – МАРІЯ і ГАННА
та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Дружина ВІРА з родиною

У невимовному болю і печалі повідомляємо ближчу і дальшу родину та організовану українську громадськість, що 23 листопада 2005 р. у Торонто, несподівано по півночі у Western Hospital, відійшла в Господні засвіти

сл. п.

ОЛЬГА КОВБЕЛЬ КАРМАНІН

Покійна Ольга народилася 4 жовтня 1913 р. у Вінніпезі в родині Осипи і Семена Ковблів, відомих культурних діячів української діяспори.

ПАНАХИДА відбулася 24 листопада 2005 р. у похоронному заведенні Кардинала на вулиці Annette в Торонто.

СВЯТА ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА відбулася в суботу, 25 листопада в православній катедрі св. Володимира на вулиці Bathurst у сослуженні високопреподобного о. пароха Богдана Сенця.

Поховання тлінних останків сл. п. Ольги відбулося на цвинтарі „Проспект" у Торонто.

Вічна Її пам'ять!

муж ЮРІЙ
сестри ЛЮБА і НАДЯ
кузини, сестрінки і племінники.

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 19 листопада 2005 р.відійшов у вічність на 74-му році життя наш найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

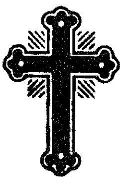
д-р БОРИС БІЛОКУР

У глибокому смутку залишилися:

дружина – ЛІДА з дому ШКІЛЬНА
сини – АНДРІЙ з дружиною ПАТРІЦІЄЮ та дітьми МАКСИМОМ, ЛІДОЮ-КЛАРОЮ та ГЕНРІЄТОЮ-РОЗОЮ
– МАРКО
брат – АНАТОЛІЙ з родиною

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів просимо жертвувати на стипендійний фонд ім. Бориса і Ліди Білокур.
UCONN FOUNDATION
2390 Alumni Drive, Unit 3206, Storrs, CT 06269

З глибоким смутком подаємо залегле повідомлення, що 4 серпня 2005 р. по довгій і тяжкій недузі в своєму домі, оточений дружиною Мері, з дому Ворд, з якою прожив останніх 30 років, дітьми Анною і Антонієм (Кристин) і шістьома внуками, відійшов у Божу вічність коханий член нашої родини

св. п.

РОМАН ВІРЩУК

д-р дентистики

нар. 10 червня 1934 р.

Сім'я, товариші, знайомі та рідня зійшлися в каплиці, в неділю, 7 серпня 2005 р., і у понеділок, 8 серпня 2005 р., щоб помолитися і попрощати Покійного на вічний спочинок.

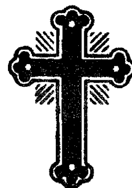
СЛУЖБА БОЖА була відправлена в церкві св. Івана Хрестителя, а похорон відбувся на цвинтарі Queen of Heaven Cemetery in Hillside, IL.

Служби Божі і Панахиди були відправлені на 9-ий і 40-ий день і продовжуються в Ілиної, в Ню-Джерзі та в рідному місті Покійного, Стрию, в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів сім'я просила складати пожертви в пам'ять Покійного на Loyola Hospice, 2160 S. First Ave., Maywood, IL 60153 або на St. Jude Children's Research Hospital, 501 St. Jude Pl., Memphis, TN 38105.

За інформаціями звертатися до каплички: hultgrenfh.com або телефонувати: (630) 668-0027

Ділимося сумною і болючою вісткою з рідними, приятелями і знайомими, що 25 жовтня 2005 р. відійшла у вічність на 76-му році життя

бл. п.

ІРИНА ПАСІЧНА ЗАПУХЛЯК

нар. 14 жовтня 1929 р. в Івано-Франківську, Україна.

Покійна залишила Україну в 15 році життя. В Америці була членкою 31 Відділу Союзу Українок Америки. Була улюбленою дружиною, мамою, бабцею, братовою та членом чисельної родини й громади.

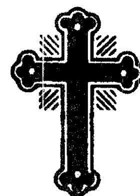
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 29 жовтня 2005 р. з каплиці Піха, Лейк Делтон, Вісконсін Делс, Віск. Похоронні відправи провів о. архимандрит Іван Кротець, з парафії свв. Володимира й Ольги в Чикаго.

Тіло Покійної поховано на цвинтарі в Лейк Делтон, Вісконсін Делс, Віск. В похоронних відправах співом помагала пані Христина Косач.

Покійна залишила в глибокому смутку:

чоловіка – ОСИПА
дочку – ВІРУ
синів – ВОЛОДИМИРА
– ЮРІЯ з дружиною ЛІНДОЮ
внуків – ЮРІЯ
– СТЕФАНІЮ
– НАДІЮ
– АЛЕКСАНДРУ
швагрів – ПАВЛА ЗАПУХЛЯКА з родиною і СЕМЕНА
кузинів – ІВАНА і АНАСТАЗІЮ з родинами
кузина у Владивостоці в Сибірі
приятеля – ЮРІЯ ВЕРЕЩАКА з дружиною в Чикаго
рідних та знайомих в Україні, Америці й Канаді.

Вічна Її пам'ять!

В глибокому смутку повідомляємо, що у вівторок, 6 грудня 2005 р. по тяжкій недузі відійшла у Божу вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБА і СЕСТРА

бл. п.

АНА ВАСИЛИК

нар. 9 липня 1944 р. в Буенос Айрес, Аргентина.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 9 грудня 2005 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 10 грудня 2005 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Залишені у глибокому смутку:

муж – ТАРАС
дочки – ХРИСТЯ з чоловіком ЙОСИФОМ РАДРІҐАС і синами ДЖОВІ і ЧАРЛС
– ГАЛЯ з чоловіком ЕВАНОМ НОРГОРД і дочкою АЛЕКСАНДРОЮ та сином МАКСИМОМ
– д-р ІРКА з чоловіком д-ром ОМАР ГАСАН
брат – РОМАН з родиною в Арґентині
ближча і дальша родина та приятелі в Арґентині, Канаді, Україні і в Америці.

Вічна Її пам'ять!

В пам'ять Покійної можна складати пожертви на сироти в Україні.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040